

การฝึกมโนมยิทธิ

พระมหาวีระ ถาวโร

หนังสือ : การฝึกมโนมยิทธิ
โดย : หลวงพ่อพระราชพรหมยาน (พระมหาวีระ ถาวโร)
คณะผู้จัดทำหนังสือ : ธัมมวิโมกข์
ที่มา : http://www.praruttanatri.com/book.php

ผู้พิมพ์ : chaikrit sripaksa
ภาพปกหน้า-หลัง : อ.เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์
ออกแบบปก : num_mom (http://board.palungjit.com)
จัดทำรูปเล่ม : num_mom (http://board.palungjit.com)

หนังสือเล่มนี้เป็นมิได้เป็นสมบัติของผู้ใด หากแต่เป็นสมบัติธรรมของอุงค์พระศาสดา พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่หลวงพ่อ(พระมหาวีระ ถาวโร) และครูอาจารย์ทั้งหลายนำมาสอนแก่บรรดาศิษย์

สิ่งที่ข้าพเจ้าได้จัดทำขึ้นมิได้เพื่อการค้า แต่เป็นการรวบรวม จัดทำใหม่เพื่อให้ง่ายต่อการศึกษา และหากมีข้อผิดพลาดประการใด ขอท่านทั้งหลายโปรดชี้แนะ

ขอกุศลบุญจริยาทั้งหลายทั้งปวง ที่ข้าพเจ้าและท่านทั้งหลายได้บำเพ็ญมาจงเป็นไปเพื่อความเจริญงอกงามแห่งพระพุทธศาสนา และขอจงเป็นไปเพื่อพระนิพพาน ด้วยเทอญ

num_mom

10 ธันวาคม 2551

คำนำ

การที่ได้จัดทำหนังสือเล่มนี้ขึ้น เพราะเป็นวัตถุประสงค์ของหลวงพ่อ (พระมหาวีระ ถาวโร) เพื่อให้คนใหม่ที่ต้องการฝึกมโนมยิทธิ ได้มีความเข้าใจเป็นอันดับแรก เพื่อผลการปฏิบัติอันรวดเร็ว ในเล่มนี้ได้รวบรวมเอาคำแนะนำการฝึกมโนมยิทธิที่หลวงพ่อได้แนะนำสั่งสอนไว้ตั้งแต่ปี ๒๕๒๑ สมัยเริ่มฝึกมโนมยิทธิกันใหม่ ๆ และนำเอาลีลาการสอนของหลวงพ่อที่ฝึกสอนให้กับคุณสมพร บุญยเกียรติ (เปี๊ยก) สมัยแรก ๆ ท่านจะได้ทราบวิธีการสอนของหลวงพ่อ และยึดถือเป็นแนวปฏิบัติสำหรับครูฝึกต่อไป

นอกจากนี้ ก็นำเอาลีลาการสอนของลูกศิษย์หลวงพ่อที่ฝึกได้แล้วก็ช่วยหลวงพ่อสอนตั้งแต่ปี ๒๕๒๑ เป็นต้นมา เช่น พระอาจินต์ ธมมจิตโต คุณสมพร บุญยเกียรติ คุณพรนุช คืนคงดี เพื่อเป็นแนวทางของผู้ฝึกใหม่ต่อไป

ถ้าหากหนังสือเล่มนี้มีความดี และมีประโยชน์เพียงใด ก็ขอน้อมถวายความดีนี้ทั้งหมดแด่ หลวงพ่อพระมหาวีระ ถาวโร ผู้นำวิชามโนมยิทธิมาสั่งสอนแก่บรรดาท่านพุทธบริษัท และลูกหลาน ถ้าหากว่าท่านผู้ใดต้องการเป็นจำนวนมาก โปรดติดต่อพระอาจินต์ ธมมจิตโต สำนักงานธัมมวิโมกข์ วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี

คณะผู้จัดทำหนังสือ "ธัมมวิโมกข์"

๑๐ ก.ค. ๒๗

สารบัญ

คำแนะนำการฝึกมโนมยิทธิ

โดย หลวงพ่อพระมหาวีระ ถาวโร

ต่อไปนี้จะขอแนะนำเนื่องในการเจริญมโนมยิทธิ คำว่า **มโนมยิทธิ** นี่เป็นกรรมฐานอย่างหนึ่งในกรรมฐาน ๔๐ เพราะกรรมฐานที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้มี ๔๐ แบบ แล้วก็ ๔๐ แบบ ถ้าแบ่งเป็นหมวดก็ ๔ หมวด คือ **หมวดที่ ๑ สุกขวิปัสสโก หมวดที่ ๒ เตวิชโช หมวดที่ ๓ ฉฬภิญโญ หมวดที่ ๔ ปฏิสัมภิทัปปัตโต**

หมวดที่ ๑ ที่เรียกว่า **สุกขวิปัสสโก** ท่านแปลว่า บรรลุมรรคผลได้อย่างแบบง่าย ๆ แต่ความจริงแล้วไม่ง่าย ยากมากแบบสุกขวิปัสสโก นี่เวลาเจริญสมาธิตามที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททำอยู่ตามปกติ เป็นการทำจิตให้เป็นสมาธิเข้าถึงฌานสมาธิ แล้วก็ตัดกิเลส ไม่สามารถจะเห็นผี เห็นนรก เห็นเทวดา เห็นสวรรค์ได้ คือไม่มีทิพจักขุญาณ

สำหรับ**เตวิโช** นั้น มีความสามารถพิเศษอยู่ ๒ อย่าง คือว่า มีทิพจักขุญาณด้วย สามารถระลึกชาติด้วย และก็

ฉฬภิญโญ (อภิญญาหก) แสดงฤทธิ์ได้ มีหูเป็นทิพย์ มีตาเป็นทิพย์

ปฏิสัมภิทัปปัตโต มีความสามารถคลุมวิชชาสาม และอภิญญาหก มีความฉลาดกว่า

หมวดที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ไม่เหมือนกัน แต่วิธีปฏิบัติคล้ายคลึงกัน เอาในกรรมฐานทั้ง ๔๐ มาแยกปฏิบัติเป็นหมวดหมู่ ทีนี้สำหรับการปฏิบัติ ถ้าจะถามว่าอย่างไหนเข้าถึงมรรคผลง่ายกว่ากัน ก็ต้องเป็นไปตามอัธยาศัยของบรรดาท่านพุทธบริษัท

สำหรับ **สุกขวิปัสสโก** พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้สำหรับผู้ที่ต้องการเรียบ ๆ ไม่ต้องการฤทธิ์เดช ทำแบบสบาย ๆ จิตใจไม่ชอบจุกจิก สำหรับ **เตวิโช** นั้น พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้สำหรับคนที่อยากรู้อยากเห็น ถ้ามีสิ่งปิดบังลี้ลับอยู่ ทนไม่ไหว ต้องหาให้พบ ค้นให้

ฉะนั้นการที่พระพุทธเจ้าทรงสอนจึงเป็นไปตามอัธยาศัยของคน

สำหรับวันนี้จะนำเอาคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าส่วนหนึ่งที่เรียกว่า **มโนมยิทธิ** มาแนะนำแก่บรรดาท่านพุทธบริษัท

มโนมยิทธิ นี่คล้ายคลึงกับ **เตวิชโช** แต่ว่ามีกำลังสูงกว่า เป็นกรรมฐานเพื่อเตรียมตัวที่จะปฏิบัติเพื่อ **อภิญญาหก** ต่อไปข้างหน้า สำหรับ**เตวิชโช** ก็ได้แก่ **วิชชาสาม** ก็มี**ทิพจักขุญาณ** ซึ่งต่างกับ มโนมยิทธิ คือว่า ท่านที่ได้ทิพจักขุญาณแล้วนั่งอยู่ตรงนี้สามารถจะเห็นเทวดาหรือพรหมได้ สามารถจะคุยได้ แต่ไปหาไม่ได้ สามารถจะเห็นสัตว์นรก เห็นเปรต เห็นอสุรกายได้ แต่ว่าไม่สามารถจะไปหากันได้ เห็นอย่างเดียว

สำหรับมโนมยิทธิ ใช้กำลังของจิตเคลื่อนออกจากกายไปสวรรค์ก็ได้ ไปพรหมโลกก็ได้ ไปนิพพานก็ได้ ซึ่งมีกำลังสูงกว่า ทั้งนี้เพราะว่าถือเป็นส่วนหนึ่งของอภิญญาสมาบัติ

สำหรับประโยชน์ที่จะฝึกพระกรรมฐาน นอกจากที่บรรดาท่านพุทธบริษัทจะเข้าใจว่าการเจริญกรรมฐานนี้ต้องการสวรรค์ ต้องการพรหมโลก ต้องการนิพพานอย่างเดียว ความจริงไม่ใช่อย่างนั้น มีประโยชน์ทั้งทางโลกและทางธรรม

ถ้าทุกท่านได้มโนมยิทธิแล้วก็ไปฝึกฝนให้คล่อง เมื่อฝึกฝนคล่องแล้ว นอกจากจะยกจิตขึ้นไปสู่ภพต่าง ๆ ก็ยังมีคุณสมบัติ ๘ ประการ คือ

๑. ทิพจักขุญาณ สามารถที่จะเห็นสิ่งของที่อยู่ในที่ลี้ลับได้ เห็นผีได้ เห็นเทวดาได้ เห็นนรก เห็นสวรรค์ได้ ของที่เราเก็บไว้ในที่ลี้ลับหาไม่พบเราก็สามารถเอาจิตเข้าไปกำหนดรู้ได้ หรือว่าใครจะแอบแฝงอยู่ที่ไหนเราก็ทราบได้ ถ้าเราต้องการจะรู้ ความความว่าไม่มีอะไรเป็นความลับสำหรับพวกที่มีทิพจักขุญาณ

และถ้าหากว่าจะใช้ทิพจักขุญาณนี้ประกอบอาชีพ ถ้าทิพจักขุญาณมีความเข้มข้นขึ้น เข้าถึงฌาน ๔ และก็ได้ **อตีตังสญาณ อนาคตังสญาณ** มันจะได้ไปเอง ถ้าเราจะประกอบอาชีพเราก็สามารถจะรู้ได้ว่า อาชีพที่เราประกอบข้างหน้ามันขาดทุนหรือกำไร จะทำอะไรก็ได้

ถ้าเป็นนักเรียนนักศึกษา ถ้ามีกำลังจิตเข้มข้นจริง ๆ สามารถจะเดาข้อสอบ *(ไม่ต้องเดาละดูเลย ดูข้อสอบเลย ก่อนที่ครูจะเขียนน่ะ)* **อนาคตังสญาณ** จะสามารถรู้ข้อสอบที่ครูจะออกมาได้ ถ้าหากว่าจิตยังคล่องไม่ถึง มีความเข้มข้นไม่ถึงเวลาจะสอบ ถ้าตอบไม่ได้ตัดสินใจใช้กำลังสมาธิช่วยสัก ๒ นาที คิดว่าถ้าจะตอบยังไงถึงจะถูก ขอให้ตัดสินใจไปตามนั้น มันตัดสินใจเองแล้วก็ถูกต้อง

อย่างนี้นักเรียนนักศึกษาในกรุงเทพฯ ใช้มาหลายพันคนแล้ว เวลาเข้ามหาวิทยาลัยเธอตอบไม่ได้เธอก็เดาอย่างนี้ แต่ไม่ใช่เดานะ เดาเฉย ๆ ไม่ได้นะ ต้องใช้กำลังใจที่เขาเรียกว่าทำจิตเข้าไปถึงนิพพานก่อน และก็นั่งอยู่ที่นั่น ขอพระพุทธเจ้าว่าจะตอบอย่างไร ตัดสินใจไปตามนั้น อย่าถามท่านไม่ได้นะ ถามท่านไม่บอก แต่ว่าจะรู้ด้วยกำลังของจิตนี่เป็นทิพย์

แบบนี้เขาใช้กันเยอะแล้ว ถ้าจะถามว่าทำได้หรือ นี่มันสายไปแล้ว เขาทำได้มากแล้ว อันนี้เป็นประโยชน์ในทางโลกใช้ได้มากกว่านี้ เมื่อกี้พูดถึงทิพจักขุญาณ และก็ญาณที่ ๒ ที่จะได้จากมโนยิทธิ ก็คือ **จุตูปปาตญาณ**

จุตูปปาตญาณ ที่เขาบอกว่าจะรู้เห็นคนหรือสัตว์ หรือว่าได้ยินชื่อคนหรือสัตว์เราสามารถรู้ได้ทันทีว่าคนพวกนี้ก่อนเกิดมาจากไหน ถ้ารู้ว่าใครเขาตายเขาแจ้งว่าคนนั้นตาย สัตว์ตัวนี้ตายเราก็จะทราบได้ว่าผู้ตายผู้นี้เวลานี้ไปอยู่ที่ไหน อันนี้เขาเรียกว่า **จุตูปปาตญาณ**

แล้วก็ต่อมาเป็น **ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ** การระลึกชาติสามารถจะทบทวนชาติต่าง ๆ ที่เราเกิดมาได้ทั้งหมดว่าเราเคยเกิดมาแล้วกี่ชาติ แต่กี่ชาตินี่นับไม่ไหวนะ ว่าเคยเกิดมาแล้วกี่แสนชาติดีกว่า เคยเกิดเป็นอะไรมาบ้าง เราสามารถจะรู้

แล้วก็ต่อไป เจโตปริยญาณ **เจโตปริยญาณ** เขาแปลว่า สามารถรู้อารมณ์จิตของบุคคลอื่น หมายความว่าคนที่นั่งอยู่ที่นี่ก็ดี ถ้ายังไม่มาก็ดี เราจะรู้ว่าเขาคิดอะไร เราสามารถจะรู้ได้ทันที

และต่อไป **อตีตังสญาณ** สามารถรู้เหตุการณ์ในอดีตของคน และสัตว์และสถานที่ได้ ว่าก่อนนั้นเขาทำอะไรมาหรือมีสภาพเป็นอย่างไร

อนาคตังสญาณ รู้เหตุการณ์ในอนาคต

ปัจจุปันนังสญาณ ญาณนี้สำคัญมาก รู้กฎของกรรมที่ทำให้คนมีความสุขหรือความทุกข์ เราก็ดี บุคคลอื่นก็ดี ซึ่งกำลังมีความสุขอยู่เพราะผลความดีอะไรให้ผล ที่มีความทุกข์อยู่เพราะความชั่วอะไรให้ผลทำมาแล้วในอดีต ถ้าหากว่ารู้ญาณนี้ได้ความหนักใจความกลุ้มใจไม่มี

รวมความว่า **มโนมยิทธิ** นอกจากจะยกจิตไปสู่ภพต่าง ๆ แล้ว ยังมีคุณสมบัติอีก ๘ ประการ และก็พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน **อุทุมพริกสูตร** เฉพาะอย่างยิ่งท่านกล่าวถึงวิชชาสาม ท่านบอกว่า **ท่านผู้ใดสามารถกระทำจิตไปสู่ภพต่าง ๆ คือว่าไปสวรรค์ก็ได้ไปนรกก็ได้ ไปพรหมก็ได้ ไปนรก เปรต อสุรกายได้ ชื่อว่าถึงแก่นของพระศาสนา**

เมื่อบุคคลปฏิบัติกิจเข้าถึงแก่นของพระศาสนาแบบนี้ ถ้าปฏิบัติด้านวิปัสสนาญาณ ท่านบอกว่า **ถ้ามีบารมีแก่กล้า จะเป็นอรหันต์ภายใน ๗ วัน ถ้ามีบารมีอย่างกลางจะเป็นอรหันต์ภายใน ๗ เดือน ถ้ามีบารมีอย่างอ่อน จะเป็นอรหันต์ภายใน ๗ ปี**

คำว่า **บารมี** ก็หมายถึง กำลังใจ กำลังใจที่เราจะเอาจริงหรือไม่เอาจริง ถ้าเราใช้กำลังส่วนนี้ไปช่วยวิปัสสนาญาณ หรือนำวิปัสสนาญาณมาใช้ก็จะเป็น **พระโสดาสกิทาคา อนาคา อรหันต์** และก็เป็นที่น่าเสียดายที่มีกำลังพอแต่ไปใช้กำลังอย่างอื่นอยู่ ถ้ามุ่งต้องการความเป็นพระอริยเจ้าจริง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าต้องการพระโสดาบันละก็อย่างช้าก็ไม่เกิน ๑ เดือน ช้ามากเกินไป แต่ว่าคนขี้เกียจก็เร็วมากเกินไป ใช่ไหม ถ้าขี้เกียจ ๑ เดือนนี่ เร็วมากเกินไป ถ้าขยัน ๑ เดือน ช้าเกินไป เร็วมากเกินไป

พระพุทธเจ้าไม่ได้หมายถึงว่าเป็นพระโสดาบัน ท่านพูดถึงอรหันต์เลย **ถ้ามีความเข้มข้นในการปฏิบัติที่เรียกว่ามีบารมีแก่กล้าจะเป็นอรหันต์ภายใน ๗ วัน ถ้ามี**

แต่ว่าก็มีเยอะเหมือนกันที่ได้ไปแล้วไม่ใช้ให้เป็นประโยชน์ ใช้เฉพาะกิจส่วนนี้ก็ยังดีกว่า เพราะหายสงสัย ที่พระพุทธเจ้าสอนวิชานี้ไว้เป็นวิชาขั้นต้นของ **อภิญญา** ก็เพราะว่าพระพุทธเจ้าทรงเทศน์บอกว่า **คนเราตายไปแล้วมีสภาพไม่สูญ ถ้าสร้างผลของความชั่ว ผลของความชั่วจะให้ผล คือ ไปนรก จากนรกก็ต้องมาเป็นเปรต จากเปรตแล้วก็มาอสุรกาย จากอสุรกายมาเป็นสัตว์เดียรัจฉาน** สัตว์เดรัจฉานนี่เป็นนานหน่อย ต้องเสวยบารมีมากฆ่าสัตว์กี่ตัว สัตว์ประเภทใดบ้าง ต้องเกิดเป็นสัตว์ประเภทนั้นเท่าชีวิตที่เราฆ่า ฆ่ายุงไปเท่าไร เอาแค่ยุงอย่างเดียวก็พอมั้ง

หลังจากเกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉานแล้วก็มาเกิดเป็นมนุษย์ กรรมชั่วที่เราทำไว้จะให้ผลเพียงเศษ เช่น **ทำปาณาติบาต ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต หรือทรมานสัตว์** เป็นปัจจัยให้คนมีอายุสั้น เพราะทำเขาไว้มาก หรือว่าป่วยไข้ไม่สบาย มีร่างกายทุพพลภาพ สุดแท้แต่กฎของกรรม **กรรมของอทินนาทาน ลักขโมยยื้อแย่งทรัพย์สมบัติของบุคคลอื่น** เป็นเหตุให้ทรัพย์เสียหายจากไฟไหม้บ้าง ลมพัดบ้าง น้ำท่วมบ้าง ถูกโจรลักขโมยบ้าง

กรรมของกาเมสุมิจฉาจารที่เราละเมิด เป็นเหตุให้คนในปกครองว่ายากสอนยาก คนที่มีลูกดื้อ ๆ จำให้ดีนะ เคยทำกรรมนี้มาแล้วจะให้พระช่วยได้อย่างไร และ**กรรมของมุสาวาท** เราพูดจริงแต่ไม่มีใครเขาอยากฟัง **เศษกรรมของการดื่มสุราเมรัย** ทำให้เป็นโรคเส้นประสาทหรือโรคบ้า

ทีนี้ถ้าอาการทั้ง ๕ อย่างนี้เกิดขึ้น อย่าไปโทษใคร ถ้าเราได้ **ยถากรรมมุตาญาณ** เราจะทราบ ว่ากรรมประเภทนี้ที่ทำให้เราลำบากเราทำไว้ตั้งแต่เมื่อไร และก่อนที่จะได้รับเศษของกรรมเราได้รับโทษของกรรมใหญ่ที่ไหนบ้าง ลงนรกมากี่ขุม ท่องเที่ยวนรกแสนสบาย มีความสุขมีที่อยู่อาศัย พญายมเอาอกเอาใจ ไม่ต้องการให้พ้นจากนรกนี่ดีมีวาสนาบารมีสูง ออกจากขุมนรกใหญ่ ออกจากบริวาร ผ่านยมโลกียนรกอีก ๑๐ ขุม ออกจากยมโลกียนรกอีก ๑๐ ขุม ผ่านเปรตอีก ๑๒ ลำดับ จากเปรตมาผ่านอสุรกาย จากอสุรกายมาเป็นสัตว์เดียรัจฉาน กว่าจะเกิดมาเป็นคนที่มีความสมบูรณ์มาก พระพุทธเจ้าตรัสแล้วหลายสิบ

ด้านของความดีที่เราพึงทราบจาก **ปุพเพนิวาสานุสสติกรรมฐาน** เราจะทราบว่าเราเคยเป็นเทวดามาแล้วกี่ครั้ง เคยเกิดเป็นคนมาแล้วเท่าไร แล้วเคยเกิดมาเป็นมนุษย์มาแล้วเท่าไร ความเป็นมนุษย์ชาติไหนมีความสุขมาก ชาติไหนมีความทุกข์มาก ชาติไหนมีฐานะอย่างไร อย่างนี้เราทราบได้ ทีนี้ถ้าอยากจะทราบว่าบุญที่เราทำมาตั้งแต่ต้นจนถึงวันนี้ บุญประเภทนี้จะให้ผลเราขนาดไหน สมมติว่าถ้าเราตายขณะนี้เราจะเป็นเทวดาหรือจะไปเป็นพรหมหรือจะไปนิพพาน เราพิสูจน์ได้เลย บุญทำวันนี้พิสูจน์วันนี้ได้ว่าบุญจะส่งผลไปถึงไหน

ถ้าจะถามว่า ถ้าปุบปับตายจะมีวิมานอยู่ไหม ถ้าเคยทำบุญก่อสร้างเกี่ยวกับการสร้างวัดสร้างศาลา สร้างสาธารณประโยชน์ แม้แต่เขาสร้างโบสถ์ ๑ หลัง เราทำบุญไป ๑ บาท และทำด้วยความเต็มใจวิมานก็ปรากฏแล้ว คือว่าทำในทันทีวิมานจะปรากฏทันที

ที่กล้าพูดอย่างนี้ เพราะว่าทุกท่านหรือหลาย ๆ ท่านกำลังเจริญมโนมยิทธิ และก็หลายท่านที่ได้แล้วสามารถพิสูจน์ได้ทันที ก็มาตัดสินใจทำบุญไว้ตั้งแต่เมื่อไรก็ตามเถอะไม่สนใจ วันนี้ก่อนหรือวันนี้ทำบุญเนื่องในการก่อสร้างสาธารณประโยชน์ วิมานจะปรากฏก่อนเราสามารถจะไปดูวิมานได้ทันทีว่าวิมานเราอยู่ที่ไหน

ทีนี้วิมานที่อยู่ตามกำลังของบารมีหรือตามกำลังของบุญที่ทำ ถ้ากำลังบุญของท่านถึงขั้น **กามาวจรสวรรค์** วิมานก็จะตั้งอยู่ที่สวรรค์ กำลังบุญของท่านถึงขั้นของพรหมวิมานจะตั้งอยู่ที่พรหม กำลังบุญความดีของท่านถึงขั้นนิพพาน วิมานก็อยู่ที่นิพพาน คอยอยู่แล้ว ตายเมื่อไรถึงเมื่อนั้นอันนี้พูดถึงผลที่จะพึงได้

ต่อไปก็ขออธิบายถึงวิธีการปฏิบัติกรรมฐาน ที่บอกไว้แล้ว ๔ หมวด คือ **สุกขวิปัสสโก เตวิชโช ฉฬภิญโญ ปฏิสัมภิทัปปัตโต** อันนี้ใช้แนวสมาธิเหมือนกันแต่ใช้กำลังไม่เท่ากัน อันนี้ต้องระวังให้มากนะ กำลังขึ้นต้นไม่เท่ากัน ถ้าใช้กำลังขึ้นต้นผิดไม่มีผล

สำหรับ **สุกขวิปัสสโก** นี่ท่านเริ่มเจริญสมาธิเล็กน้อยควบคู่กับวิปัสสนาญาณ แต่ว่าเรื่องศีลมีความสำคัญมาก ถ้าศีลไม่บริสุทธิ์สมาธิไม่มีผล อย่างวันนี้ท่านฝึกมโนมยิทธิ หากว่าศีลของท่านไม่บริสุทธิ์มาก่อนหรือว่าท่านไม่แน่ใจในความบริสุทธิ์ของศีล **เวลา**

ถ้าหากว่าท่านผู้ใดไม่มั่นใจในศีลของท่านว่าที่ผ่านมาแล้วศีลจะดีพอควรไหม เวลาสมาทานศีลก็จงคิดว่าเวลานี้เราเป็นผู้บริสุทธิ์ แต่ว่านับตั้งแต่เวลาสมาทานไปจนกว่าจะไปจากที่นี้ศีล ๕ เราไม่มีโอกาสจะขาด ใช่ไหม เราฆ่าใครเขาได้เล่า ลักขโมย ใครเขานี้ไม่แน่นะ อย่าไปล้วงกระเป๋าเขานะ บอกว่าผมไม่ลัก แต่ผมล้วงกระเป๋าเขาอย่างเดียว

เป็นอันว่าทุกคนต้องถือว่าศีลบริสุทธิ์ นี่เป็นพื้นฐานใหญ่

แล้วเวลาทางสมาธิ สำหรับสุกขวิปัสสโก ก็ใช้สมาธิเล็กน้อยเริ่มต้นควบกับวิปัสสนาญาณ มโนมยิทธิจริง ๆ เขาเริ่มต้นด้วยฌาน ๔ แต่ว่าการเริ่มต้นด้วยฌาน ๔ นี่ลำบาก จึงลดลงเหลือกำลังอุปจารสมาธิเท่าวิชชาสาม

ฉะนั้น เวลาเริ่มต้นขอทุกท่านใช้กำลังสมาธิแค่อุปจารสมาธิ ถ้าถึงฌานสมาบัติ กำลังสูงเกินไปเลยความเป็นทิพย์ ถ้าต่ำไปก็ไม่ถึงความเป็นทิพย์ เหมือนกับกำแพงที่มีช่องน้อย ๆ อยู่ช่องหนึ่ง ถ้าเรามองตาสูงกว่าช่องเราก็มองไม่เห็น ต่ำกว่าช่องเราก็มองไม่เห็น เราต้องมองให้พอดี ๆ จึงเห็น

สำหรับ**ทิพจักขุญาณ**ก็เหมือนกัน จิตจะเกิดเป็นทิพย์ตอนจิตเข้าสู่อุปจารสมาธิเท่านั้น ถ้าจิตเลยไปถึงฌานความเป็นทิพย์ก็ดับ ถ้าต่ำกว่าฌานความเป็นทิพย์ก็ดับ

ถ้าจะถามว่า **อุปจารสมาธิทำอารมณ์ขนาดไหน** ก็ขอตอบแบบตรงไปตรงมาว่าใช้อารมณ์แบบปกติธรรมดา เวลาภาวนาอยู่ การภาวนานี่ต้องคู่กับลมหายใจเข้าออก เพราะว่าลมหายใจเข้าออกทำให้จิตเป็นสมาธิ ทำให้จิตมีกำลัง **สมาธิ** เขาแปลว่า **ตั้งใจ**

สำหรับคำภาวนาใช้ภาวนาว่า **นะ มะ พะ ธะ** คำภาวนา **นะ มะ พะ ธะ** ทำให้กำลังจิตเป็นทิพย์ แต่ว่าคำภาวนาทำให้จิตนี่เป็นทิพย์มีหลายสิบแบบ ไม่เฉพาะแค่ **นะ มะ พะ ธะ** อย่างเดียวนะ แต่ว่าที่เลือกเอา **นะ มะ พะ ธะ** มาใช้ก็เพราะว่าแบบอื่น ถ้าเรา

สำหรับ **นะ มะ พะ ธะ** นี่ ขณะที่เราไปพบอะไรที่ข้างบน หรือที่ไหนก็ตาม นรกก็ตาม สวรรค์ก็ตาม พรหมโลกก็ตาม คนข้าง ๆ จะถามได้ทันทีแล้วจะตอบได้เลย ทางโน้นตอนมา ฝ่ายนี้ก็พูด พูดรู้เรื่องกันได้ตลอด แบบนี้ควานหามา ๒๓ ปี กว่าจะพบ และแบบอื่น ๆ เป็นของไม่ยาก แต่ว่าเป็นเรื่องสงสัยของคน ผู้ถามอยู่ข้าง ๆ ต้องการจะรู้ว่าพ่อฉันตายแม่ฉันตายไปอยู่ที่ไหน หลับตาปื๋ออยู่นานลืมตาก็บอก ทีนี้คนข้าง ๆ อาจจะสงสัย หมอนี่อาจจะโกหกก็ได้

สำหรับ **นโนมยิทธิ**แบบนี้ ปัจจุบันใช้ **นะ มะ พะ ธะ** คนข้าง ๆ จะถามได้ทันทีและก็เราผู้ไม่รู้ ถ้าไปพบคนตาย จะต้องถามก่อนที่ท่านจะตายรูปร่างลักษณะเป็นอย่างไรแสดงให้ดูก่อน ขณะที่ป่วยลงเปลี่ยนแปลงไปแบบไหนแสดงให้ดูก่อน ร่างกายจะตายอาการแบบไหน ชี้ให้ชัดว่าคนที่ถามเขารู้เวลานั้นเอาเฉพาะอาการที่รู้ เราก็จะบอกได้ตามปกติว่ามันชัดเจนดี เขามีโอกาสซัก ซักได้ทั้งที่ยังไม่ถอนจากฌานแบบนี้มีประโยชน์มาก

ฉะนั้นเวลาปฏิบัติของบรรดาท่านพุทธบริษัททำอารมณ์ตามแบบปกติไม่ต้องทำจิตให้มันเครียดเป็นฌานอย่าลืมนะ ถ้าเป็นฌานไม่มีผล คือใช้คำภาวนาว่า นะ มะ พะ ธะ

ถ้าจะควบคู่กับลมหายใจเข้าออก **เวลาหายใจเข้าก็นึกว่า นะ มะ เวลาหายใจออกก็นึกว่า พะ ธะ เอาแบบสบาย ๆ นะ อย่าให้เหนื่อย อย่าไปเร่งรัดลมหายใจ อย่าบังคับลมหายใจ อย่าให้เร็วเกินไป อย่าให้ช้าเกินไป ปล่อยลมหายใจไปตามปกติ** แค่นึกตามเวลาหายใจเข้าตึกว่า **นะ มะ** เวลาหายใจออกนึกว่า **พะ ธะ** เอาแค่นี้นะ

แล้วเวลาที่ยังไม่มีใครเข้าไปแนะนำ จงอย่าไปนึกอยากรู้อยากเห็นอะไรเป็นอันขาด เพราะว่าถ้านึกอยากรู้อยากเห็นตอนนั้นจิตซ่านไม่เป็นสมาธิ และก็มีปัญหาอันหนึ่งที่บรรดาท่านพุทธบริษัทยังสงสัยเวลาที่ผู้แนะนำเขาปล่อยให้นั่งภาวนาประมาณ ๑๕ นาที ตอนนี้เราก็รู้ลมหายใจเข้าออกด้วย รู้คำภาวนาด้วย จิตก็อดซ่านไม่ได้เป็นของธรรมดา ภาวนาไปรู้ลมหายใจเข้าออกไปสัก ๒-๓ นาที ก็เผลอไปคิดเรื่องอื่นเข้ามาแทน ถ้านึกขึ้นมาได้ก็กลับดึงเข้ามาใหม่

ถ้าอาการจิตเป็นอย่างนี้ละก็ขอบรรดาท่านพุทธบริษัทอย่าเพิ่งคิดว่าเราชั่ว ถือว่าที่ทำไปนั้นไม่ชั่วแล้วก็ไม่ผิด มันเป็นเรื่องธรรมดาของจิตมันชอบคิดเรื่องอื่น แต่ว่าถ้าไปคิดเรื่องอื่นแทนที่ ถ้าเรารู้ตัวก็ดึงกลับมาใหม่ ถ้าจิตอยู่ในขั้น**อุปจารสมาธิ** มันเป็นแบบนี้แหละ เพราะยังไม่ได้ฌานสมาบัติ ถ้าจิตจะทรงตัวจริง ๆ ต้องเป็น **ฌานสมาบัติ**

ทีนี้พอได้เวลาก็จะมีผู้เข้าไปแนะนำโดยตรง วิธีนี้ถ้าปล่อยให้ปฏิบัติธรรมดานะ พระเคยทำมาแล้ว ๓๐ ปีบ้าง ๔๐ ปีบ้าง บางองค์ ๔๐ ปีไม่ได้ ตายไปเลย ตายไปเยอะ ไม่ใช่เรื่องเล็กนะ เป็นเรื่องใหญ่มากเดิมทีเดียวต้องขึ้นต้นด้วยฌาน ๔ ทีนี้กว่าจะได้ฌาน ๔ เขี้ยวเหี้ยน กินหญ้าต่อไปไม่ได้แล้ว

ต่อมาท่านเจ้าของท่านมาแนะนำบอกว่า **ปฏิบัติอย่างนี้ (แบบเก่า) มันไม่มีผล เพราะว่ากำลังของคนไม่พอ ท่านก็แนะนำบอกว่า ให้ขึ้นต้นด้วยอุปจารสมาธิ ใช้กำลังของวิชชาสามแทน** การใช้กำลังของวิชชาสามแทนนี้ก็อ่อนไปหน่อย การเคลื่อนไหวตัวรู้สึกตัวน้อย ๆ เป็นที่น่าสงสัย

ถ้าหากว่าใช้กำลังเดิม คือกำลังของฌาน ๔ เวลามันออกมันรู้ตัวเหมือนออกจากกระบอกไม้ มันพุ่งตรงออกจากโพรงไม้หรือออกจากถ้ำ มันรู้ตัวเลย ก็จะปรากฏชัดเป็นแสงสว่างในอากาศ แสงสว่างเป็นลำบ้าง เป็นแสงทั่วไปไปในอากาศบ้าง จะปรากฏเห็นกายข้างในมันพุ่งตรงออกไปไหนก็มีความรู้สึกเหมือนเราไปเอง

แต่ว่ากำลังแบบนี้เวลานี้ท่านพุทธบริษัทยังรับไม่ได้กว่าจะรับได้ก็ใช้เวลาเป็นเดือนหรืออาจจะเป็นปี ที่สอนมาแล้วระยะต้นเมื่อปี ๒๕๐๘ ได้มาประมาณ ๘๐ คน หลังจากนั้นมาอีก ๑๐ ปี ไม่มีใครได้เลย เพราะกำลังไม่พอ ต่อมาท่านเจ้าของจึงแนะนำบอกว่า **ให้ลดกำลังลงเหลือกำลังของวิชชาสาม**

ทีนี้กำลังของวิชชาสามมีสภาพคล้ายความฝัน เป็นที่น่าสงสัย กำลังของวิชชาสามก็คือใช้กำลังของอุปจารสมาธิแทนฌานสมาบัติ ทีนี้มาจุดหนึ่งที่บรรดาท่านพุทธบริษัทยังสงสัยคือว่า ทิพจักขุญาณ คำว่า ทิพจักขุญาณ นี่ไม่ใช่แปลว่า ลูกตาเนื้อเป็นทิพย์ **ญาณ เขาแปลว่า รู้ ทิพจักขุญาณ เขาแปลว่า มีความรู้ทางใจคล้ายตาทิพย์** อย่าลืมนะว่าความรู้สึกทางใจคล้ายตาทิพย์ เพราะว่าเรายังไม่ได้ใช้ฌาน ๔ ถ้าใช้ฌาน ๔ ตัวนี้ไม่ต้องอธิบายเพราะมันออกไม่รู้ตัว เมื่อใช้กำลังของวิชชาสามจิตกำลังอ่อนลง ไม่สามารถจะมีความเข้มแข็งแบบนั้นได้ ต้องใช้ความสังเกตเป็นเกณฑ์

ถ้าหากว่าศีลดี สมาธิดีพอสมควร ไม่มากนักการตัดสินใจด้านพระนิพพานน้อยเกินไป อย่างนี้ทิพจักขุญาณจะเกิดอย่างอ่อน เกิดจากความรู้สึกของใจ ความรู้สึกทางใจนี่มันจะมีความรู้สึกอันดับแรกว่าเป็นอะไรต้องตอบทันที ตัวแรกเป็นตัวแท้ก็แน่นอน และเวลาที่ท่านทั้งหลายจะนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ถ้าทำใจให้สบายคิดว่างานที่เราทำจะมีผลดีหรือผลชั่ว อารมณ์แรก มันบอกปั๊บต้องเชื่ออารมณ์นั้นทันที

ทีนี้ถ้าหากว่าอารมณ์มันอ่อน เมื่อเวลามีผู้เข้าไปแนะนำ หลังจากภาวนาไปแล้วประมาณ ๑๕ นาที เขาจะให้สัญญาณบอกว่าพักได้ แล้วต้องสังเกตนะ **ถ้าท่านผู้ใดมีคนไปนั่งข้างหลังเขาจะแนะนำ ขอให้ท่านผู้นั้นเลิกภาวนาเสียเลย อย่าภาวนา แล้วก็เลิกรู้ลมหายใจเข้าออก ปล่อยใจสบาย ๆ** เพราะตอนนั้นไปภาวนาไม่ได้ขวางกัน ให้ฟังคำแนะนำของผู้แนะนำ

ถ้าผู้แนะนำเขาแนะนำว่ายังไงให้ตัดสินใจไปตามนั้น ถ้าเห็นว่ากำลังใจเริ่มเป็นทิพย์พอสมควร เขาจะถามว่า "มีความรู้สึกว่ามีผู้ใดอยู่ข้างหน้าบ้าง...?" ไม่ใช่หมายถึงตัวเขา ถ้าสมาธิอ่อน ความรู้สึกมันว่ามี ก็ตอบว่ามี อย่ายั้งตัวนะ ถ้ายั้งตัวแน่หรือไม่แน่ ตรงนี้ตัวกิเลสคือนิวรณ์ ตัวสงสัยจะขวางทันที คือ ผิดหมด ถ้าเราเกิดความรู้สึกครั้งแรกว่ามีต้องตอบว่ามี

ถ้าเขาถามว่า "ผู้ที่มาอยู่ข้างหน้าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย" ความรู้สึกมันว่าผู้หญิงหรือผู้ชายก็ตอบทันที อย่ายั้งตัว ถ้ายั้งถอยหลังไม่ได้ ผิด ถ้าเขาถามว่าแต่งตัวสีอะไร ก็ตอบตามความรู้สึกถ้าคนข้าง ๆ เขาสีแดง ของเราเขียวก็ตอบเขียวอย่าตามเขานะ เพราะความเป็นทิพย์ของเทวดา พรหม หรือพระอรหันต์ ย่อมสามารถจะทำให้คนเห็นสีต่างกันในขณะเดียวกัน ถ้าเป็นอย่างนี้สัก ๒-๓ วาระ ครูเขารับรองว่าถูกต้อง กำลังใจจะดีขึ้น ตอนนี้อารมณ์จิตจะเป็นฌานเอง คำว่าเป็นฌาน อย่าไปบังคับมันนะ มันจะเป็นของมันเอง เมื่ออารมณ์จิตเริ่มเป็นฌาน ความสว่างไสวจะปรากฏขึ้นบ้างตามพอสมควร

ตอนนี้ภาพที่เรามองไม่เห็นจะมีความรู้สึกว่ามีว่าเห็นเป็นผู้หญิงผู้ชายนั่นแหละ มันไม่ปรากฏภาพมาก่อน แต่ความรู้สึกจะเกิดขึ้นกับใจ เมื่อจิตเริ่มเป็นฌานภาพจึงปรากฏขึ้นกับใจ หลังจากนั้น ไปครูเขาจะแนะนำในการตัดขันธ์ ๕ การตัดขันธ์ ๕ มีความสำคัญมาก คือ เอาจิตมุ่งพระนิพพานโดยเฉพาะ คิดว่าถ้าตายชาตินี้ เมื่อตายเมื่อไรขอไปนิพพานจุดเดียว ตัดสินใจแน่นอนละก็ไปถึงนิพพานแน่

หลังจากนั้นเขาจะพาไป**พระจุฬามณี** ซึ่งตั้งอยู่บน**สวรรค์ชั้นดาวดึงส์** ถ้าขึ้นถึงจุฬามณีพึงทราบได้เลยว่าขณะนั้นจิตเป็นฌาน ๔ ภาพจะเกิดความสว่างไสวมาก เขาจะพาไปมนัสการพระ ให้เห็นเทวดาหรือพรหม หลังจากผ่านพระจุฬามณีแล้วเขาจะพาตรงไปพระนิพพาน ที่เราว่านิพพานสูญนั้นน่ะ เราจะได้ทราบว่านิพพานไม่สูญ ถ้านิพพานสูญก็ไม่มีพระอรหันต์องค์ไหนไปนิพพาน

นี่พูดถึงว่าสำหรับจิตที่มีกำลังอ่อน แต่ว่ามีมากท่านด้วยกันที่มีความเข้มแข็งทางจิต จิตสะอาดจริง ๆ พอเริ่มได้รับคำแนะนำจากครูไม่กี่คำจิตจะสว่างจ้า เห็นภาพชัดเจนแจ่มใสมากเหมือนกับเห็นคนในเวลากลางวัน เครื่องแต่งกายละเอียดละออเพียงใดก็ตาม ก็สามารถจะเห็นได้

ฉะนั้นผู้จะปฏิบัติมโนมยิทธิ ขอให้ตั้งใจ ถ้าสมาทานศีล ขอให้สมาทานศีลด้วยความเคารพ คิดว่าเวลานี้เราเป็นผู้มีศีลแล้วก็การภาวนา อย่าลืมใช้คำว่า นะ มะ พะ ธะ ควบคู่กับลมหายใจ เวลาหายใจเข้านึกว่า นะ มะ เวลาหายใจออกนึกว่า พะ ธะ เวลาภาวนาอยู่จงอย่าอยากรู้อยากเห็นอะไรทั้งหมด จนกว่าจะมีครูเข้าไปแนะนำ

การฝึกมโนมยิทธิ

หลวงพ่อพระมหาวีระ ถาวโร - ครูฝึก คุณสมพร บุณยเกียรติ (เปี๊ยก) -ผู้รับการฝึก

ฝึกที่บ้านซอยสายลม

เมื่อวันที่ ๑๑ พ.ย.๒๕๒๑

(หลังจากหลวงพ่อแนะนำวิธีปฏิบัติและให้ภาวนาสัก ๑๐ นาทีแล้ว จึงเข้ามาสอบถาม)

หลวงพ่อ : "เปี๊ยก สว่างไหม...?"

เปี๊ยก : "แสงสว่างทั่ว ๆ ไป แต่ไม่เป็นดวงนะคะ"

หลวงพ่อ : "ไม่เป็นดวงหรือ...พิจารณาขันธ์ ๕ ตัดขันธ์ ๕ รูป เป็นสุขหรือเป็นทุกข์...?"

เปี๊ยก : "ทุกข์ค่ะ"

หลวงพ่อ : "เป็นทุกข์หรือ ทำไมเป็นทุกข์ล่ะ...?"

เปี๊ยก : "เพราะหนูได้รับการกระทบกระทั่งทางใจ ทุกข์อันนี้ของหนูมากค่ะ"

หลวงพ่อ : "การรับกระทบกระทั่งทางอารมณ์ เพราะเรามีรูปเป็นสำคัญใช่ไหม...ทุกข์นะ การที่เราเป็นทุกข์ก็เพราะอาศัยมีรูปเป็นสำคัญนะ ถ้าเราไม่มีรูป มันก็ไม่ทุกข์ แล้วทุกคนเวลานี้ได้โปรดทราบว่า เวลานี้ทั้งพระก็ดี เทวดาก็ดี พรหมก็ดีกำลังควบคุมทุกท่านอยู่ ลองพิจารณาดูซิว่า เวลานี้มีแสงสีอะไรพิเศษเกิดขึ้นบ้างไหม...? มีไหม...?"

เปี๊ยก : "มีแสงเป็นลำขวาง"

หลวงพ่อ : "เป็นลำขวาง ๆ เป็นแสง สีอะไร...?"

เปี๊ยก : "บอกไม่ถูก คล้ายเป็นสีเหลือง"

หลวงพ่อ : "สีเหลืองต้องนึกว่านั่นพระพุทธเจ้านะ ตั้งใจนมัสการท่าน นึกว่าพระพุทธเจ้าท่านอยู่ในลักษณะไหน...?"

เปี๊ยก : "ท่านเสด็จประทับอยู่ข้างหน้าค่ะ"

หลวงพ่อ : "ข้างหน้าหรือ...ต้องเชื่อจิตนะ นี่เป็นมโนมยิทธิ คำว่า มโนมยิทธิ หมายความว่าจิตเป็นทิพย์ และมีฤทธิ์ทางใจ พระองค์ยืนอยู่หรือนั่งอยู่...?"

เปี๊ยก : "ยืนค่ะ"

หลวงพ่อ : "ยืนหรือ ทรงเครื่องสีอะไร...? เป็นสีเหลืองธรรมดาหรือว่าเป็นเครื่องประดับของเทวดา ทรงเครื่องแบบไหน...?"

เปี๊ยก : "บอกไม่ถูกค่ะ"

หลวงพ่อ : "อารมณ์จิตบอกว่าอย่างไร...?"

เปี๊ยก : "บอกว่าเป็นพระค่ะ"

หลวงพ่อ : "เป็นรูปพระสีเหลืองใช่ไหม...อันนี้ถูก พระที่ยืนอยู่ที่เห็นเวลานี้เป็นประจำอยู่ก็คือ พระพุทธเจ้าที่ทรงพระนามว่า **"กุกุกสันโธ"** ท่านมาในลักษณะของรูปพระธรรมดา ท่านยืนอยู่นะ"

เปี๊ยก : "ค่ะ"

หลวงพ่อ : "ขอนมัสการท่าน ขอท่านโปรดกรุณานำเราไปสู่พระจุฬามณี จิตพุ่งไป คิดว่าเวลานี้เราเข้าสู่เขตพระจุฬามณี จิตน้อมไปตามนั้นไหม...?"

เปี๊ยก : "ค่ะ"

หลวงพ่อ : "คิดว่าเข้าไปนะ เข้าไปดูว่าข้างหน้าที่เราจะเห็นข้างหน้า ตรงเข้าไปที่ประทับสูงแล้วก็จะมีแสงปรากฏนั่นคือเป็นที่ประทับของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่อยู่ข้างหน้า"

ต่อไปนี้ตัดขันธ์ ๕ ขอว่าพระรูปพระโฉมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีพระรูปพระโฉมเป็นอย่างไร ขอให้ข้าพระพุทธเจ้าได้มีโอกาสได้นมัสการได้เป็นรูปชัด

ตอนนี้ตัดขันธ์ ๕ ขึ้นชื่อว่าขันธ์ ๕ เป็นทุกข์ ร่างกายเป็นทุกข์ ที่เราต้องกระทบกระทั่งกับอารมณ์ที่ขัดขวางอยู่ตลอดเวลา ก็เพราะอาศัยขันธ์ ๕ เป็นสำคัญ ถ้าเราไม่มีขันธ์ ๕ เสียอย่างเดียว เราก็จะหาคนด่าไม่ได้ หาคนว่าไม่ได้ หาคนกลั่นแกล้งไม่ได้ ที่เรายังมีคนด่าเรา มีคนว่าเราได้ มีคนกลั่นแกล้งเราได้หรือว่ามีอาการป่วยไข้ไม่สบายได้ ก็เพราะอาศัยที่เรามีร่างกายเป็นสำคัญ

ฉะนั้นนับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเราจะไม่เห็นว่าร่างกายมีความหมาย ไม่เห็นว่าร่างกายมีความสำคัญ ถือว่าร่างกายเป็นศัตรูใหญ่สำหรับเรานะ จิตคิดอย่างนั้นไหม...?"

เปี๊ยก : "คิดค่ะ"

หลวงพ่อ : "เวลานี้มีแสงสว่างขึ้นไหม...?"

เปี๊ยก : "สว่างแต่ยังไม่เห็นเป็นภาพค่ะ"

หลวงพ่อ : "เอ้า ! ไม่เป็นไร สว่างขึ้นกว่าเก่าใช่ไหม จิตคิดดูซิว่าพระองค์เสด็จประทับอยู่ตรงไหน มีที่ประทับเฉพาะหรือว่ายืนอยู่"

เปี๊ยก : "มีที่ประทับเป็นที่สูง ๆ ค่ะ"

หลวงพ่อ : "สูง ๆ หรือ จิตบอกว่าเป็นแท่นหรือเป็นเก้าอี้ เอาจิตเวลานี้บอก ตอบตามเรื่องของจิต"

เปี๊ยก : "เป็นแท่นค่ะ"

หลวงพ่อ : "เป็นแท่นเรอะ ตามความรู้สึกของจิตบอกว่าท่านเสด็จประทับนั่งขัดสมาธิหรือว่าห้อยพระบาททั้ง ๒ ข้าง ความจริงท่านยิ้มแล้วนะ น่าจะใสขึ้นแล้วนะ ใสขึ้นหน่อยไหม...?"

เปี๊ยก : "สว่างขึ้นค่ะ

หลวงพ่อ : "สว่างขึ้นแล้วนะ"

เปี๊ยก : "แล้วห้อยพระบาทค่ะ"

หลวงพ่อ : "เออ...ถูกต้อง ถูกต้องตามนั้น กราบท่านลูก"

เปี๊ยก : "ค่ะ"

หลวงพ่อ : "จำไว้นะ ถ้าทำจิตแบบนี้ไม่ช้าก็เห็นภาพ ปลงขันธ์ ๕ อีกสักครั้งหนึ่งซิ ตั้งใจปลงขันธ์ ๕ ว่า คนที่เกิดมาในโลกทั้งหมด แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเมื่อทรงขันธ์ ๕ อยู่ สมเด็จพระบรมครูก็ทรงเป็นอัจฉริยมนุษย์ เป็นผู้เลิศกว่ามนุษย์ทั้งหลาย เลิศกว่าเทวดาทั้งหมด เลิศกว่าพรหมทั้งหมด เพราะว่าทรงเป็นครูสอนทั้งคน ทั้งเทวดา และทั้งพรหม แต่ทว่าในที่สุดขันธ์ ๕ ของพระองค์ก็ต้องตกในสภาวะของธรรมดา คือ เมื่อมีความเกิดขึ้นแล้วก็แก่ไปทุกวัน

ในสมัยเมื่อองค์สมเด็จพระทรงธรรม์ยังทรงชีวิตอยู่ สมเด็จพระบรมครูก็ยังทรงมีป่วยไข้ไม่สบายเหมือนกับเรานั่นคือขันธ์ ๕ นะ และในที่สุดขันธ์ ๕ ของพระองค์ก็ดับ คือเข้าสู่พระนิพพาน และเวลานี้เราก็มีสภาพเช่นเดียวกัน คือว่าองค์สมเด็จพระพิชิตมารพระองค์ทรงเป็นอัจฉริยมนุษย์ ในที่สุดขันธ์ ๕ ของพระองค์ก็ต้องพัง ร่างกายของเราก็มีสภาพเช่นเดียวกัน นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เราจะไม่ขอยึดถือขันธ์ ๕ ที่เป็นสภาวะที่เป็นปัจจัยของความทุกข์ เราเลิกกันนะ

ความเป็นคนเราก็ไม่เอา

ความเป็นเทวดาเราก็ไม่ต้องการ

เป็นพรหมเราก็ไม่ต้องการ

ขึ้นชื่อว่าวัตถุทั้งหลายที่เป็นทรัพย์สินทั้งหลายในโลกนี้ ทุกคนมักจะมัวเมาในชีวิตของตน คิดว่าร่างกายของตนจะไม่ตาย ร่างกายของตนจะไม่แก่ ในที่สุดร่างกายของตนก็ต้องตาย ต้องแก่ มีทรัพย์สินมากเท่าไรก็ไม่สามารถจะแบกไปชาติหน้าได้ ตายแล้วต่างคนต่างก็ปล่อยกันไป

ทีนี้ในเมื่อสภาพความจริงของโลกเป็นอย่างนี้ เราก็จะไม่ยึดถืออะไรทั้งหมด คือ ร่างกายของเราก็ดี ร่างกายของบุคคลอื่นก็ดี วัตถุธาตุทั้งหมดก็ดี สิ่งทั้งหลายเหล่านี้จะมีประโยชน์อยู่บ้าง เมื่อชีวิตของเรายังอาศัยร่างกายอยู่ เมื่อตายแล้วมันก็ไม่ตามไป เราขอตัดมันตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ไม่ต้องการมันนะ

ขอองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาโปรดประทานพระมหากรุณาธิคุณให้ข้าพระพุทธเจ้าได้เห็นพระรูปพระโฉมของพระองค์ แม้ไม่ชัดก็ไม่เป็นไร ดูแสงสว่างขึ้นมากไหม...?"

เปี๊ยก : "ยังไม่มากค่ะ"

หลวงพ่อ : "มากกว่านิดไหม...?"

เปี๊ยก : "ค่ะ"

หลวงพ่อ : "ดีขึ้นกว่าเก่านะ เอาละตอนนี้ก็ขอทูลขอพระโอวาทแล้ว ต้องเชื่อใจนะ เวลานี้จิตเป็นทิพย์มันถูกต้องทุกอย่างแล้ว ถามว่าข้าพระพุทธเจ้าจะปฏิบัติอย่างไรด้วยวิธีสั้น ๆ ให้ตรงกับอารมณ์เพื่อความเป็นอรหันต์ในชาตินี้เชื่อจิตที่รับสัมผัส จิตมีความรู้สึกบอกว่ายังไง...? บอกได้ไหม...?"

เปี๊ยก : "ยังไม่ได้ค่ะ"

หลวงพ่อ : "ยังไม่ได้นะ ก็ตั้งใจนึกถึงพระพุทธเจ้า แล้วลองนึกซิ ลองพิจารณาดูว่าเวลานี้นอกจากแสงสว่างของพระพุทธเจ้าแล้ว ยังมีแสงสว่างพิเศษอะไรบ้างไหม นอกจากแสงนั้น จุดอาจจะไม่เท่ากัน มีไหม...เอายังงี้ก็แล้วกัน ทางซ้ายเปี๊ยกน่ะ มีอะไรบ้าง...?"

เปี๊ยก : "มีแสงค่ะ"

หลวงพ่อ : "มีแสงหรือ...?"

เปี๊ยก : "ใจหนูมันยังสั่นอยู่ค่ะ"

หลวงพ่อ : "ใจสั่น กลัวเหรอ รวบรวมกำลังใจ"

เปี๊ยก : "แสงมากกว่าเมื่อกี้นี้ค่ะ"

หลวงพ่อ : "ทำใจให้สบายลูก คิดว่าเวลานี้เราพบพระพุทธเจ้าเป็นของยาก และแสงข้าง ๆ น่ะ ไม่ใช่แม่ศรีนะ เห็นแม่จันแม่ของเปี๊ยกเป็นแม่ระดับที่สองรองลงมา"

เปี๊ยก : "ท่านแม่ยืนใช่ไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "ใช่...ยืน"

เปี๊ยก : "ทางซ้ายค่ะ"

หลวงพ่อ : "ใช่ทางซ้ายมือ ลองนึกดูซิว่าแม่แต่งเครื่องแบบสีอะไร...?"

เปี๊ยก : "สีเขียวค่ะ

หลวงพ่อ: "สีเขียวเหรอ บอกแม่ขอให้เห็นชัดกว่านี้ ยกมือไหว้ท่าน ตั้งใจแสดงความเคารพนะ เขาคุมมานานแล้วนี่ ขอให้เห็นเครื่องแต่งกายเอาจุดใดจุดหนึ่ง ส่วนล่างหรือส่วนบนก็ได้ อย่าเพิ่งเห็นทั่วตัว เห็นท่านไหม...?"

เปี๊ยก : "เห็นแต่มือค่ะ ท่านประทับยืนค่ะ"

หลวงพ่อ: "เห็นยืนใช่ไหม ...มัวใช่ไหม...เอ้าดีใจตัดขันธ์ ๕ บอกแม่ช่วย ขอบารมีพระพุทธเจ้าช่วย ขอบารมีท่านแม่ช่วย ขอให้มีอารมณ์จิตแจ่มใส ขอให้มีโอกาสได้ชัด ๆ ยิ่งกว่านี้ ทำใจให้สบาย อย่าให้ใจมันสั่น ทำอารมณ์ให้เป็นสุข ถือว่าแดนนี้เป็นแดนของความสุข เราถือว่า การขึ้นมาได้แค่นี้ถือว่าเราเป็นผู้ชนะ เห็นแสงสว่างขึ้นไหม...?"

เปี๊ยก : "ดีขึ้นแล้วค่ะ"

หลวงพ่อ : "เห็นแล้วลองบอกลักษณะรูปร่างของแม่ชี"

เปี๊ยก : "ท่านผอมค่ะ องค์ท่านค่อนข้างสูงค่ะ"

หลวงพ่อ : "ค่อนข้างสูง อย่างนี้เขาไม่เรียกผอม ผอมมันก็เป็นเปรต เพรียวใช่ไหม ...?"

เปี๊ยก : "ค่ะ"

หลวงพ่อ : "อย่าไปเรียกผอมซี ค่อนข้างสูง พอมองเห็นใช่ไหมนี่ เห็นทั้งองค์ใช่ไหม ...?"

เปี๊ยก : "เห็นผ้านุ่งค่ะ ท่านยืนหันหน้าเอียงไปทางหลวงพ่อ"

หลวงพ่อ : "ใช่ ๆ ยืนเฉียงนิด ๆ ดูตรงรองเท้าซิสวมอะไร...? มีเครื่องประดับข้อเท้าหรือเปล่า ? "

เปี๊ยก : "ข้อเท้ามีกำไรค่ะ"

หลวงพ่อ : "กำไลทำด้วยแก้วหรือทองคำ...?"

เปี๊ยก : "ทองค่ะ"

หลวงพ่อ : "เป็นทองเหรอ ทองแท้ ๆ หรือผสมอะไรบ้าง...?"

เปี๊ยก : "ทองเหลืองมากนะคะ วาว นิด ๆ แต่ไม่ค่อยใสค่ะ"

หลวงพ่อ : "ถามแม่ชี กำไลเท้าเป็นทองหรือเป็นแก้ว ถามเลย ถ้าจิตบอกยังไง ก็ตอบมา"

เปี๊ยก : "เป็นแก้วแล้วค่ะ"

หลวงพ่อ : "เป็นแก้วหรือใช่ ถูกต้อง ถามเขาตามนั้นนะ ต้องรักษาอารมณ์ นี่เกร็งเกินไป"

เปี๊ยก : "ใจมันสั่นค่ะ"

หลวงพ่อ : "ใจสั่นนี่มันเกร็งเกินไป ทีหลังทำใจสบาย ๆ นะ ไอ้แกไฟมันคอยจะดับอยู่เรื่อยนี่"

เปี๊ยก : "เมื่อกี้หลวงพ่อมาใจมันสั่นค่ะ"

หลวงพ่อ : "ทีหลังทำใจสบาย ๆ ซิ พ่อไม่ได้มาฆ่าใช่ไหม พ่อมาช่วย ต้องนึกอย่างนั้นนะ ขอทุกท่านที่ไม่สามารถจะเห็นเองได้ ก็วาดภาพตามนั้น คิดว่าเราอยู่ในสถานที่นี้ ถ้าบังเอิญคนใดคนหนึ่งคิดว่าตนเองอยู่ในสถานที่ใดก็ขอให้เชื่อ เพราะวันนี้พระ และเทวดา พรหมคุมเต็มที่ ดูขึ้นมาตั้งแต่ผ้าของแม่เปลี่ยนจากสีเขียวเป็นสีอะไรหรือยัง...?" บอกว่าอยากจะต้องการเห็นชุดใหญ่ ให้แม่แต่งชุดใหญ่"

เปี๊ยก : "สีเริ่มสว่างขึ้นแล้วค่ะ"

หลวงพ่อ : "ชัดขึ้นไหมลูก...?"

เปี๊ยก : "มันออกทอง ๆ แต่ไม่ใช่สีทองเข้มนะคะ"

หลวงพ่อ : "ออกทอง ๆ นะ ทองเลื่อม ๆ ใช่ไหม...?"

เปี๊ยก : "ค่ะ"

หลวงพ่อ : "เอ้อดูซิ ลองดูไปตามอย่างที่แป๊วเขาดูซิ ดูขึ้นเรื่อย ๆ ลักษณะผ้านุ่งลักษณะไหน...?"

เปี๊ยก : "ผ้าเป็นชุดไทยค่ะ มีเข็มขัดค่ะ"

หลวงพ่อ : "เข็มขัดหนังหรือเข็มขัดเงิน...?"

เปี๊ยก : "เข็มขัดท่านเป็นทองวาว ๆ ค่ะ"

หลวงพ่อ : "เป็นทองวาว ๆ เฉย ๆ หรือว่าเป็นอะไร ...?" ลองถามแม่เขาดูซิ"

เปี๊ยก : "เป็นแก้วผสมค่ะ"

หลวงพ่อ : "แพรวพราวนะ"

เปี๊ยก : "แต่ยังไม่มากค่ะ เห็นแต่ว่าเริ่มใสขึ้นค่ะ"

หลวงพ่อ : "เอ้อ จิตเริ่มดีขึ้นแล้ว จิตตกใจมากเกินไป แล้วดูเสื้อซิ แขนสั้นหรือแขนยาว...? เอาจิตถาม มโนมยิทธิแปลว่ามีฤทธิ์ทางใจ"

เปี๊ยก : "แขนยาวค่ะ"

หลวงพ่อ : "แขนยาวเหรอ นอกจากแม่จันแล้ว ข้างหลังมีอะไรไหม...? มีความรู้สึกบอกว่ามีใครยืนอยู่สักคนไหม...?"

เปี๊ยก : "มีแสงแต่ว่าไม่ทราบค่ะ"

หลวงพ่อ : "มีแสง ถามว่าแม่ศรีใช่ไหม...? แกจะเขกหัวเอ็งแล้วนะน่ะ นี่เขาแม่ใหญ่ ถามแม่จัน แม่ศรีใช่ไหม...?"

เปี๊ยก : "ใช่ค่ะ ยืนถัดต่อไปค่ะ"

หลวงพ่อ : "ยืนยิ้มอยู่นานแล้วแกจะเขกหัวเอ็งแล้วเมื่อกี้นี้เขาบอกว่าไม่รู้หรอ สองคนแต่งตัวคล้ายคลึงกันไหม...?" ขอบารมีท่านแม่ทั้ง ๒ องค์ ขอให้เห็นชัดกว่านี้ เห็นดีขึ้นไหม...?"

เปี๊ยก : "สว่างขึ้นเยอะเลยค่ะ"

หลวงพ่อ : "ทีหลังคุมอารมณ์สมาธิให้ดีนะ ตั้งใจปลงขันธ์ ๕ อีก ลองปลงซิมีความรู้สึกในร่างกายเป็นอย่างไร...?"

เปี๊ยก : "คิดว่าหนูไม่ห่วงใยในอะไรทั้งหมดแล้วต่อไปนี้"

หลวงพ่อ : "งั้นเหรอ มาอยู่บนนี้ อารมณ์ใจสบายดีกว่ามนุษย์หรือสบายเท่ามนุษย์"

เปี๊ยก : "ใจสบายกว่าค่ะ"

หลวงพ่อ : "ดีกว่านะ ถ้าอยู่กับแม่ดีกว่าอยู่มนุษย์ในโลกนะตัดสินใจว่าเราเลิกกันชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ไอ้กฎของกรรมใด ๆ ที่ทำให้เราเป็นทุกข์ เราถือว่านั่นเป็นกฎของอกุศล กรรมที่เราทำมาก่อน เราจะใช้หนี้มัน เราจะไม่เดือดร้อนต่ออารมณ์ใดทั้งหมดที่มากระทบกระทั่งนะ แล้ววางอารมณ์เสีย แล้วก็ตอนนี้สว่างขึ้นไหม...?"

เปี๊ยก : "สว่าง มีความรู้สึกว่าท่านแม่ศรียิ้ม หันหน้ามาทางหนู"

หลวงพ่อ : "เอ้อ เขายิ้มตลอดเวลา ท่านแม่จันล่ะยิ้มหรือเปล่า...? แม่ศรีแกยิ้มมานานแล้ว แกหลอกเอ็งน่ะ เอ้อถ้างั้นละก็นมัสการพระพุทธเจ้านะ ขอให้ท่านแม่ทั้งสองพาไปหาท่านปู่ ท่านย่า เดี๋ยวชนปู่ย่าตายนะนี่ เห็นแสงสว่างข้างหน้าไหม...?"

เปี๊ยก : "สว่างค่ะ"

หลวงพ่อ : "สว่าง ๒ จุดใช่ไหม"

เปี๊ยก : "เป็นทางยาว ๆ ค่ะ"

หลวงพ่อ : "เข้าไปให้จุดว่าท่านปู่ ท่านย่าประทับอยู่ตรงไหน ขอให้ปรากฏพระพุทธรูปโฉมให้ชัดหรือไม่งั้นขอให้แสงสว่างขึ้น ถามแม่เขาก็แล้วกัน ถามซิว่าถึงหรือยัง...?"

เปี๊ยก : "ค่ะ ถึงแล้วค่ะ"

หลวงพ่อ : "ถึงแล้วเหรอ ท่านปู่ท่านย่านั่งตรงไหน ถาม ๒ แม่เลย อย่าไปถามแม่เดียว จิตบอกว่าอย่างไร...?"

เปี๊ยก : "จิตบอกว่าท่านปู่นั่งอยู่บนแท่น"

หลวงพ่อ : "บนแท่น ท่านนั่งยังไง...?"

เปี๊ยก : "นั่งห้อยขาค่ะ"

หลวงพ่อ: "ห้อยกี่ข้าง...?"

เปี๊ยก : "ห้อยข้างเดียวค่ะ"

หลวงพ่อ : "แล้วท่านย่าล่ะ...?"

เปี๊ยก : "ท่านย่าอยู่ทางซ้าย"

หลวงพ่อ : "ทางซ้ายมือของท่านปู่ใช่ไหม...?"

เปี๊ยก : "ใช่ค่ะ"

หลวงพ่อ : "ตั้งใจตัดขันธ์ ๕ ใหม่ ขอบารมีพระพุทธเจ้าช่วยบารมีท่านปู่ท่านย่าช่วยบารมีท่านแม่ช่วย แล้วก็บุญบารมีใด ๆ ที่เราบำเพ็ญกุศลมาแล้วนับเป็นเวลา ๑๖ อสงไขยกับแสนกัป ขอบุญบารมีทั้งหมดจงรวมตัวให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเห็นท่านปู่ท่านย่าท่านแม่ให้ชัดเจนแจ่มใส ดีขึ้นไหม...? จิตชักบอกว่าคล่องตัวขึ้นไหม...?"

เปี๊ยก : "จิตนิ่งกว่าเมื่อกี้นี้ค่ะ"

หลวงพ่อ : "จิตนิ่งเหรอ ความรู้สึกท่านปู่แต่งตัวอย่างไร...? ท่านแจ่มใสขึ้นไหม...? "

เปี๊ยก : "ท่านแต่งเป็นสีใส ๆ คล้าย ๆ สีทองค่ะ"

หลวงพ่อ : "เอ้อ..ถูก ท่านย่าล่ะ เอาจิตบอก รวบรวมกำลังใจให้เข้มแข็ง"

เปี๊ยก : "ท่านย่าก็แต่งสีทองละเอียด ๆ ค่ะ"

หลวงพ่อ : "เอ้อ...ดีแล้ว ทำใจให้สบาย ๆ นะ นึกถอยหลัง คำว่าถอยหลัง คิดว่ามองดูร่างกายขันธ์ ๕ ข้างล่างเราจะทิ้งมันนะ มันจะตายเมื่อไร่ก็เชิญตาย เราไม่เสียดาย อยู่บนนี้

เปี๊ยก : "กราบแล้วค่ะ หนูกราบที่เท้าค่ะ"

หลวงพ่อ : "เออ กราบท่านปู่ ท่านย่าหรือยัง...?"

เปี๊ยก : "ค่ะ กราบแล้วค่ะ"

หลวงพ่อ : "กราบท่านปู่ ดูความรู้สึกว่าท่านปู่ยิ้มหรือว่า ท่านเอามือมาทำอะไร ? กราบตักท่านซิ เราเป็นหลานนี่"

เปี๊ยก : "ท่านยิ้มค่ะ"

หลวงพ่อ : "เข้าไปหาท่านย่า ความรู้สึกบอกว่าไง...?"

เปี๊ยก : "ความรู้สึกว่าท่านเคยสอนหนูค่ะ"

หลวงพ่อ : "เออ...ว่าไงเหรอ"

เปี๊ยก : "ท่านเคยเตือนหนูว่ายังแย่อยู่มาก"

หลวงพ่อ : "เออ วันนี้ทำใจซิลูกนะ ทำใจให้เข้มแข็ง คำว่ากลัวอะไร ก็เลิกนึกถึงมันนะ นี่เพียงแค่หลวงพ่อเดินเข้ามา แกก็ลดวูบไปแล้ว นึกถึงว่าหลวงพ่อนะต้องการให้ลูกทุกคนได้ดี ไม่ใช่ว่าจะไปฆ่าลูกนะ ทำใจให้สบาย นึกถึงว่ายิ่งอยู่ใกล้ยิ่งดี เวลานี้ตัดสินใจทำใจให้เป็นสุข เราถือว่าเราอยู่ในแดนที่เป็นสุข และก็ลองถามแม่ซิว่าวิมานของเปี๊ยกเองที่นิพพานน่ะมีไหม ท่านว่าไง...?"

เปี๊ยก : "ความรู้สึกบอกไม่มีค่ะ"

หลวงพ่อ : "ยังไม่มี นี่แสดงว่าสมาธิมันโคลงเคลงมาก นี่เป็นอันว่าเวลานี้ใจมันยังสั่น ยังสั่นอยู่ไหม...?"

เปี๊ยก : "สั่นไม่มากเท่าเมื่อกี้นี้องค์ท่านปู่ท่านย่าสว่างมากเลยค่ะ"

หลวงพ่อ : "เออ งั้นเหรอ ถ้างั้นดูปู่ย่าดีกว่า สว่างขึ้นแล้วเหรอ เห็นตัวท่านไหม ...?"

เปี๊ยก : "เห็นสว่างทั่วไปหมดเลยค่ะ"

หลวงพ่อ : "ใช่ซี หากว่าท่านเปล่งรัศมี ถ้าเราจะสามารถเห็นได้ มันสว่างเลยสบายตา ที่เราจะมองไปได้ เพราะบารมีท่านมากนะ พอเห็นพระองค์ท่านไหมตอนนี้...?"

เปี๊ยก : "เห็นค่ะ ท่านสว่างแล้วก็ยิ้มค่ะ"

หลวงพ่อ : "ใช่ ๆ รักษากำลังใจนะ ทรงกำลังใจไว้ตอนนี้ เวลานี้เอากันแค่นี้นะ เอากันแค่ท่านปู่ท่านย่า ท่านแม่ทั้งสองนะ เวลานี้พูดถึงแม่ศรี แล้วก็ท่านปู่พระอินทร์ แล้วก็ชายาของท่าน และแม่จัน ถ้าบังเอิญใครคนใดคนหนึ่งจะไปเห็นภาพท่านนอกจากสถานที่นี้นะ ต้องถือว่าใช้ได้ เพราะเทวดานี่ใช้รัศมีกายแทนตัว หรือบางทีท่านนั่งอยู่ที่เดียว ท่านอาจจะสงเคราะห์คราวเดียว คนได้ทั้งโลก"

(จบคำแนะนำการฝึกมโนมยิทธิ)

การฝึกมโนมยิทธิ

หลวงพ่อพระมหาวีระ ถาวโร - ครูฝึก   คุณสมพร บุณยเกียรติ (เปี๊ยก) -ผู้รับการฝึก

ฝึกที่วัดท่าซุง บนศาลานวราช

เมื่อวันที่ ๑๙ พ.ย. ๒๕๒๑

(หลังจากหลวงพ่อแนะนำวิธีการปฏิบัติและให้ภาวนาสัก ๑๐ นาที แล้วจึงเจ้ามาสอบถาม)

หลวงพ่อ : "เอ้าเปี๊ยกเอ๊ย สว่างไหม...?"

เปี๊ยก : "สว่างค่ะ"

หลวงพ่อ : "สว่างมากไหม...?"

เปี๊ยก : "สว่างมากไหม..?"

หลวงพ่อ : "พุ่งจิตไปตามแสงซิ อธิษฐานว่าแสงนี้ถ้าหากว่าเป็นแสงขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาส ได้เห็นแสงนี้ด้วย เห็นไหม...?

เปี๊ยก : "เห็นเป็นดวงแล้วค่ะ"

หลวงพ่อ : "เห็นเป็นดวงเรอะ ตั้งใจตัดขันธ์ ๕ นะ แล้วก็เห็นว่าร่างกายไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ร่างกายเกิดจากอำนาจของตัณหา เพราะอาศัยความอยากมี ความต้องการในความสวยสดงดงาม ต้องการเสียงเพราะ ต้องการรูปสวย ต้องการในรสอร่อย ต้องการกลิ่น

องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแนะนำว่าถ้าเราต้องการพระนิพพานให้ตัดขันธ์ ๕ เห็นว่าร่างกายของเรานี้เป็นของไม่ดี ร่างกายของบุคคลให้ตัดขันธ์ ๕ เห็นว่าร่างกายของเรานี้เป็นของไม่ดี ร่างกายของบุคคลอื่นไม่ดี วัตถุธาตุไม่มีความหมายไม่เป็นเรื่องไม่เป็นสาระ เพราะสิ่งทั้งหมดนี้เป็นปัจจัยนำความทุกข์มา

ฉะนั้น นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ข้าพระพุทธเจ้า จะขอยอมรับนับถือคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะไม่มีจิตผูกพันในร่างกายของตนเอง ในร่างกายของบุคคลอื่น และในวัตถุทั้งหมด ขณะที่ปรากฏว่าชีวิตยังมีอยู่ก็จะทำทุกสิ่งทุกอย่างตามหน้าที่ เพราะว่าชีวิตินทรีย์นี้สิ้นแล้วเมื่อใด ข้าพเจ้าไม่ต้องการอะไรทั้งหมด นอกจากพระนิพพาน

ฉะนั้น ขอบารมีขององค์สมเด็จพระพิชิตมารได้ทรงโปรดให้ข้าพระพุทธเจ้าได้เห็นพระรูปโฉมของพระองค์เห็นชัดเจน...สว่างขึ้นไหม...?”

เปี๊ยก : “สว่างค่ะ”

หลวงพ่อ : “เห็นไหม...?”

เปี๊ยก : “ยังไม่เห็นค่ะ”

หลวงพ่อ : “จิตบอก ความรู้สึกของจิตว่ายังไง...?”

เปี๊ยก : “รู้สึกว่าพระพุทธองค์อยู่ตรงข้างหน้าค่ะ”

หลวงพ่อ : “ข้างหน้าเหรอ เออใช้ได้ เป็นพระพุทธเจ้าองค์ไหน พระกุกุกสันโธ พระโกนาคม พระพุทธกัสสป พระสมณโคดม หรือพระพุทธทีปังกร หรือสมเด็จองค์ปฐม...?”

เปี๊ยก : “สมเด็จพระสมณโคดมค่ะ”

หลวงพ่อ : “เออ...ถูกต้อง จิตบอกว่า ภาพของพระองค์เวลานี้ทางเครื่องอะไร ห่มจีวรหรือเป็นภาพพระนิพพาน...?”

เปิ๊ยก : “รู้สึกว่าท่านเป็นภาพพระประทับยืนอยู่ค่ะ”

หลวงพ่อ : “นมัสการท่านนะ ต้องเชื่อจิต เวลานี้จิตคิดว่าพระพุทธเจ้าท่านอยู่ที่ไหน...?”

เปิ๊ยก : “อยู่ที่พระจุฬามณีค่ะ”

หลวงพ่อ : “เออ ไหว้ท่านแล้วหรือยัง...?”

เปิ๊ยก : “กราบท่านแล้วค่ะ”

หลวงพ่อ : “ขอโอวาทของพระองค์ตรัสให้ตรงกับอัธยาศัยของข้าพระพุทธเจ้าที่ต้องการจะเข้าพระนิพพานในชาตินี้ ตั้งจิตรับสัมผัส มีความรู้สึกว่าพระองค์ตรัสอย่างไร...?”

เปิ๊ยก : “ให้ตัดขันธ์ ๕ บ่อย ๆ เป็นประจำค่ะ”

หลวงพ่อ : “เอ้อ...ดี ตอนนี้กราบทราบแล้ว หันหลังมาข้างหน้าท่านนะ เอาจิตคิดรู้นะว่าเวลานี้ในพระจุฬามณีมีพระ มีเทวดา มีพรหมมากไหม...?”

เปิ๊ยก : “สว่างค่ะ เทวดา พรหมท่านนั่งเตี้ยกว่าสมเด็จพระพุทธองค์นะคะ”

หลวงพ่อ : “เอ้อ เตี้ยกว่าซิลูก ดีแล้ว สว่างแต่ละจุด นั่นคือพระอริยเจ้านะ แถวหน้าสว่างมากไหม แถวรอง ๆ ล่ะ แถวไหนสว่างมากกว่ากัน...?”

เปิ๊ยก : “ข้างหน้าสว่างมากกว่าข้างหลังค่ะ”

หลวงพ่อ : “เออ ต้องเห็นข้างหน้าสว่างมากกว่าข้างหลังนะ เพราะข้างหน้าเป็นพระอรหันต์ เห็นกี่แถว...?”

เปิ๊ยก : “ความรู้สึกบอก ๕ แถวค่ะ”

หลวงพ่อ : “เออ...เอาตามความรู้สึก จิตเป็นทิพย์ เป็นของธรรมดาไม่ผิดนะ แล้วก็มองดูตัวเราซิมีแสงสว่างไหม...?”

เปิ๊ยก : “สว่างค่ะ”

หลวงพ่อ : “ลองเทียบแสงของตัวเราเท่ากับแถวไหน? เท่าแถวที่เท่าไร...?”

เปิ๊ยก : “ถอยมาข้างหลังค่ะ”

หลวงพ่อ : “สว่างมาข้างหลังเหรอ แถวที่เท่าไร่...?”

เปิ๊ยก : “ประมาณแถวที่ ๔ ค่ะ”

หลวงพ่อ : “เห็นแถวที่ ๔ ต่อไปนี้ตัดตามหลวงพ่อนะ คิดว่าขันธ์ ๕ คือ รูป เวทนา สังขาร วิญญาณ ที่เรียกกันว่า กาย เอาง่าย ๆ นะ ร่างกายของเราก็ดี ร่างกายของบุคคลอื่นก็ดี เต็มไปด้วยความสกปรกโสโครก ภายในมีน้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง เสลด เสมหะ อุจจาระ ปัสสาวะ มันเต็มไปด้วยความปกสรก ความรู้สึกเป็นตามนั้นไหม...?”

เปิ๊ยก : “เป็นค่ะ”

หลวงพ่อ : “เป็นเหรอ เรารังเกียจร่างกายเรานะ รังเกียจไหม...?”

เปิ๊ยก : “น่าเกลียดและน่ากลัวด้วยค่ะ”

หลวงพ่อ : “ทีนี้พูดถึงร่างกายคนอื่นที่เขาอยากจะรัก อยากจะครองคู่ซึ่งกันและกัน เพราะเห็นสวยสดงดงาม ทีนี้ร่างกายคนอื่นเราก็มีความรู้สึกอย่างนั้นไหม...? เกลียดไหม...?”

เปิ๊ยก : “ปกติก็ไม่รักอยู่แล้วค่ะ”

หลวงพ่อ : “ปกติก็ไม่ชอบอยู่แล้วใช่ไหม ทีนี้ก็มุ่งการให้อภัยกับคนที่ทำให้เราไม่ชอบใจ”

เปี๊ยก : “อันนี้หนูกำลังจะทำให้ได้ค่ะ”

หลวงพ่อ : “กำลังจะทำให้ได้เหรอ ตัดสินใจว่า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เราจะให้อภัยกับคนที่พูดไม่ชอบใจ แสดงอาการไม่ชอบใจให้ปรากฏแก่เรา ถือว่าอาการอย่างนั้นไม่เป็นสาระไม่เป็นแก่นสาร เป็นอาการของอบายภูมิใช่ไหม เป็นเหตุให้เกิดเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน พ้นจากนั้นมาก็มาเป็นคน เป็นคนที่ไม่มีความสุข แล้วก็เป็นปัจจัยให้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ขอบารมีขององค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าได้โปรดช่วยบังคับกระแสจิตของข้าพระพุทธเจ้าให้ทรงอยู่ตามสภาพนี้คือ

เห็นร่างกายของคนทุกคน แม้แต่ร่างกายของตนเองเต็มไปด้วยความสกปรกโสโครก ไม่เกิดความกำหนัดยินดีในร่างกายนั้น ๆ ร่างกายของเขาหรือร่างกายของเรา และให้จิตของข้าพระพุทธเจ้าเต็มไปด้วยความเมตตา ความรัก กรุณา ความสงสาร มุทิตา พลอยยินดีในความดีของบุคคลอื่น และไม่อิจฉาริษยาใคร ๆ ขอให้ใจของข้าพระพุทธเจ้าตั้งอยู่ในอุเบกขา วางเฉยไม่สะดุ้งสะเทือนในคำนินทาว่าร้าย การเสียดสีต่าง ๆ อารมณ์ใจเป็นไปตามนั้นไหม...?”

เปี๊ยก : “ เป็นค่ะ”

หลวงพ่อ : “เป็นแล้วเหรอ ดูแสงของตัวซิ สว่างขึ้นไหม...?”

เปี๊ยก : “สว่างขึ้นค่ะ”

หลวงพ่อ : “ไปเทียบกับแถวที่ ๓ ซิ เมื่อกี้อยู่แถวที่ ๔ ใช่ไหม...”

เปี๊ยก : “ใช่ค่ะ ขึ้นมาแถวที่ ๓ แล้วค่ะ แต่แถวที่ ๑ สว่างมากค่ะ”

หลวงพ่อ : “เออใช่ ๆ เทียบแถวที่ ๓ นะ ตัดขันธ์ ๕ ต่อไปลูก ตัดต่อไปว่าขึ้นชื่อว่าขันธ์ ๕ คือร่างกายของเราก็ดี ร่างกายของคนอื่นก็ดี วัตถุธาตุก็ดี เราจะไม่พึงปรารถนาใด ๆ ทั้งหมด ตามคำแนะนำขององค์สมเด็จพระบรมสุคต ข้าพระพุทธเจ้าขอตัดร่างกายทิ้งไปจากจิต แต่ทว่าภารกิจที่จะต้องประคมประหงมร่างกาย ปรนเปรอร่างกาย เลี้ยงดูร่างกายเป็นหน้าที่ในสมัยที่มีชีวิตอยู่ ถ้าข้าพระพุทธเจ้าสิ้นลมปราณแล้วเมื่อไร ก็จะขอเข้าพระนิพพาน

โดยเฉพาะเวลานี้ข้าพระพุทธเจ้าไม่สงสัยในคำสั่งสอนของพระองค์ ข้าพระพุทธเจ้ามุ่งปฏิบัติตรงเฉพาะพระนิพพาน ศีล ๕ ประการหรือศีล ๘ ประการ ข้าพระพุทธเจ้าจะให้ทรงอยู่ในอารมณ์จิตอยู่ตลอดเวลา ความเห็นว่าร่างกายของบุคคลอื่นสวยต้องการประคับประคองเป็นคู่ครองจะไม่มีในจิตของข้าพระพุทธเจ้าก็ดี ร่างกายของบุคคลอื่นก็ดี มีสภาพไม่ต่างอะไรกับซากศพที่เขาทิ้งไว้ในป่าช้า

และข้าพระพุทธเจ้าจะตัดการรับสัมผัสจากคำครหานินทาก็ดี คำสรรเสริญก็ดีในโลกนี้ทั้งหมด โดยจะเชื่อฟังคำแนะนำขององค์สมเด็จพระบรมสุคต ว่าคำนินทาและสรรเสริญไม่ได้ทำให้คนดีหรือคนชั่ว จะดีหรือชั่วอยู่ที่ตัวปฏิบัติ ฉะนั้น คำสอนขององค์สมเด็จพระทรงสวัสดิ์ในข้อนี้ข้าพระพุทธเจ้าขอรับปฏิบัติตาม และตั้งใจนับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้น ขึ้นชื่อว่าอารมณ์ใด ๆ ที่กระทบกระทั่งจิตของข้าพระพุทธเจ้าในฝ่ายนินทาก็ดี ฝ่ายสรรเสริญก็ดี ข้าพระพุทธเจ้าจะทิ้งเสียโดยทรงอุเบกขา

และข้าพระพุทธเจ้าจะไม่หลงใหลอยู่ในรูปฌาน และอรูปฌาน คิดว่าพระนิพพานมีความดีกว่า จะไม่มีมานะการถือตัว ถือตน ว่าเราดีกว่าเขา เราเสมอเขา หรือว่าเราเลวกว่าเขา เพราะว่าร่างกายของคนทุกคนเต็มไปด้วยความสกปรกโสโครกเหมือนกันหมด และต่อไปข้าพระพุทธเจ้าจะเชื่อฟังคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระบรมสุคตว่า การเกาะอยู่ในตัณหาเป็นปัจจัยให้เกิดทุกข์ ข้าพระพุทธเจ้าต้องการความสุขที่สุดก็คือพระนิพพาน

ฉะนั้น นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปขึ้นชื่อว่าความปรารถนาในมนุษย์โลกก็ดี เทวโลกก็ดี พรหมโลกก็ดีจะไม่มีสำหรับข้าพระพุทธเจ้า ความต้องการหรือการเห็นว่าสวยสดงดงามในโลกทั้ง ๓ ไม่มี ขอองค์สมเด็จพระมหามุนีได้ทรงโปรดช่วยบังคับกระแสจิตของ

เปี๊ยก : “สว่างมากค่ะ”

หลวงพ่อ : “สว่างขึ้น เทียบได้ชั้นไหนลูก แถวไหน...? ขึ้นถึงแถวที่ ๒ หรือยัง...?”

เปี๊ยก : “สว่างขึ้นมาถึงแถวที่ ๒ แล้วค่ะ”

หลวงพ่อ : “เข้ามาเทียบแถวที่ ๒ เท่ากันไหม แสงสว่างของลูกกับแถวที่ ๒ เท่ากันไหม...?”

เปี๊ยก : “รู้สึกใกล้ ๆ กันแล้วค่ะ”

หลวงพ่อ : “ใกล้ ๆ กัน ตัดใหม่นะ ตั้งใจไว้เลยโดยเฉพาะ ว่าชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายในการเกิดนะ ร่างกายเต็มไปด้วยความสกปรก ทรัพย์สินทั้งหลายไม่เป็นสาระไม่เป็นแก่นสาร ทุกคนที่ต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร ก็เพราะมัวเมาในร่างกายคิดว่าร่างกายจะไม่แก่ คิดว่าร่างกายจะไม่ป่วย คิดว่าร่างกายจะไม่ตาย แต่ว่าสำหรับข้าพระพุทธเจ้านี้เห็นแล้วตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระจอมไตรว่า ร่างกายไม่ใช่แดนของความสุข มันนำความทุกข์มาให้ทุกขณะ

ฉะนั้น ข้าพระพุทธเจ้าขอนมัสการองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า (หันไปกราบท่านนะ) ว่าข้าพระพุทธเจ้าขอยึดถือคำสั่งสอนของพระองค์ที่มีพระพุทธประสงค์ต้องการจะรื้อสัตว์ขนสัตว์ให้เข้าถึงพระนิพพาน

เวลานี้ ข้าพระพุทธเจ้าตัดได้แล้ว คือ ขันธ์ ๕ ของข้าพระพุทธเจ้าก็ดี ขันธ์ ๕ คือร่างกายของบุคคลอื่นก็ดี นี่มันเต็มไปด้วยความสกปรก และก็มีความไม่เที่ยง เอาจิตใจไปเกาะมันก็เป็นทุกข์ เวลานี้จิตของข้าพระพุทธเจ้าไม่สนใจร่างกายอันเป็นทุกข์นั้น ถึงแม้ขณะที่จะอยู่ที่นี่ ร่างกายที่จะอยู่ในภาพมนุษย์มันจะพังไปเวลานี้ ข้าพระพุทธเจ้าก็ไม่ได้สนใจไม่เสียดายอาลัยมัน

ฉะนั้นขอองค์สมเด็จพระพิชิตมารบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าขอได้โปรดแผ่บารมีมาโปรดข้าพระพุทธเจ้า ขอให้ข้าพระพุทธเจ้ามีรัศมีกายสว่างไสวเต็มที่ มากกว่านี้ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า สว่างขึ้นไหม...?"

เปี๊ยก : "สว่างค่ะ"

หลวงพ่อ : "ความสว่างเท่าแถวที่ ๒ หรือยัง...?"

เปี๊ยก : "ความรู้สึกจะมากกว่านิดหนึ่งค่ะ"

หลวงพ่อ : "มากกว่านิดหนึ่งเหรอ เออ...ตัดต่อไปอีกลูก ตัดต่อไป ขอรวบยอดว่าร่างกายที่เต็มไปด้วยความสกปรก การเวียนว่ายตายเกิดเต็มไปด้วยความทุกข์ มนุษยโลกเต็มไปด้วยความวุ่นวาย หาความสุขไม่ได้ เทวโลก คือสวรรค์จัดว่าเป็นแดนที่มีความสุข ก็ยังมีกามารมณ์ คือมีผู้หญิงผู้ชาย พรหมโลก จัดว่าเป็นคนที่สบาย ตั้งอยู่ในอารมณ์สงบคือในฌาน อยู่ด้วยอำนาจของธรรมปีติ แต่ทว่าทั้งสามแดนนี้ไม่เป็นที่ปรารถนาของเรา เพราะไม่เป็นปัจจัยให้เกิดความสุข เทวโลก และพรหมโลกเป็นแดนที่พักความทุกข์ชั่วคราว

ฉะนั้น ข้าพระพุทธเจ้าไม่ต้องการแดนทั้ง ๓ นี้ ขออำนาจบุญบารมีขององค์สมเด็จพระชินสีห์บรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า และบุญบารมีที่ข้าพระพุทธเจ้าได้บำเพ็ญมาแล้วถึง ๑๖ อสงไขย และมีกำไรแสนกัป ขอบุญทั้งสองประการนี้จงประคับประคองกระแสจิตของข้าพระพุทธเจ้าให้มีความใสสะอาดเท่าแถวที่ ๑ จิตตัดได้ตามนั้นไหม...?"

เปี๊ยก : "ได้ค่ะ"

หลวงพ่อ : "สว่างขึ้นไหม...?"

เปี๊ยก : "สว่างค่ะ"

หลวงพ่อ : "เทียบกับแถวที่ ๑ ใกล้กันหรือยัง...?"

เปี๊ยก : "รู้สึกว่าน้อยกว่านิดหนึ่งค่ะ"

หลวงพ่อ : “น้อยกว่าอีกนิดหนึ่งหรือ ลองตัดต่อไปอีกซิ ตั้งใจตัด คิดในใจเลยนะว่า ร่างกายเลว ๆ โลกเลว ๆ อย่างนี้ เราไม่ต้องการมันอีก แต่ว่าถ้าขันธ์ ๕ ทรงอยู่ เราจะทำทุกสิ่งทุกอย่างตามหน้าที่ให้ครบถ้วนนะ การมีทุกข์เพราะวาจาของบุคคลอื่น คือหมายความว่าจะมีการกระทบกระทั่งจากวาจาของบุคคลอื่นก็ดี การกระทำของบุคคลอื่นก็ดี คือทุกข์ใด ๆ ที่จะกระทบทางกาย ด้วยความป่วยไข้ไม่สบายก็ดี ข้าพระพุทธเจ้าถือว่าเป็นกฎของกรรมความชั่วของข้าพระพุทธเจ้าในชาติก่อนมันมาสนอง

ฉะนั้นข้าพระพุทธเจ้าจะถือว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้มันเกิดขึ้นแก่ข้าพระพุทธเจ้า จะถือว่าใช้หนี้กฎของกรรมไปโดยไม่คำนึง จะไปโกรธเคืองใครหรือว่ามีความเร่าร้อนใจ เมื่อทุกขเวทนาเกิดขึ้น เมื่อสิ้นลมปราณจากชาตินี้แล้ว ข้าพระพุทธเจ้าขอติดตามองค์สมเด็จพระประทีปแก้วไปอยู่ที่พระนิพพาน สว่างขึ้นไหม...?”

เปี๊ยก : “สว่างมากกว่าเมื่อกี้นี้ค่ะ”

หลวงพ่อ : “สว่างมากกว่าเมื่อกี้ แต่ยังไม่เท่าแถวที่ ๑ ใช่ไหม...?”

เปี๊ยก : “ใช่ค่ะ”

หลวงพ่อ : “เอาล่ะใช้ได้นะ ตอนนี้ก็ลองพิจารณาดูตัวซิ จิตบอกตัวเองแต่งแบบไหน...?”

เปี๊ยก : “ตัวเองเป็นผู้หญิงค่ะ”

หลวงพ่อ : “มีเครื่องประดับแบบไหน ตามความรู้สึกของจิต...?”

เปี๊ยก : “มองดูมัน...”

หลวงพ่อ : “ไม่ต้องมองลูก เอาความรู้สึกของจิต”

เปี๊ยก : “รู้สึกไม่ได้ห่มสไบ แล้วข้างหลังเหมือนละครชาตรีที่เป็นแผ่นปักดูมันหนาค่ะ และพื้นข้างในเป็นสีเขียว แต่มันมองไม่ออกเขียว”

หลวงพ่อ : "ไม่เขียวเพราะเครื่องประดับมันเต็มหมดใช่ไหม เป็นแก้วสีอะไรลูก เป็นแก้วหรือเป็นทองที่ทับทิบเขียวน่ะ...?"

เปิ๊ยก : "เป็นทองแต่มันใส ๆ ค่ะ"

หลวงพ่อ : "ทองใส ๆ ทองผสมแก้วนะ อย่างนี้เขาเรียกชุดใหญ่นะ ทรงชุดใหญ่ เอ้า...ลองเอาใจจับดูซิว่าเวลานี้ แม่ศรี และแม่จันมาหรือเปล่า...?"

เปิ๊ยก : "อยู่ข้างซ้ายหรือเปล่าค่ะ...?"

หลวงพ่อ : "เออ ใช่ ๆ เขายืนคู่กันใช่ไหม จิตบอกอย่างนั้นหรือเปล่า...?"

เปิ๊ยก : "ค่ะ"

หลวงพ่อ : "จิตบอกว่ายืนคู่กันนะ แม่ ๒ คนนี่รูปร่างคล้ายกันไหม...?"

เปิ๊ยก : "ไม่คล้ายค่ะ"

หลวงพ่อ : "ไม่คล้ายเหรอ แล้วผิดกันตรงไหน...?"

เปิ๊ยก : "ท่านแม่จันเพรียวค่ะ ท่านแม่ศรีแบบไม่ค่อยสูงมาก แต่ก็สมส่วนค่ะ"

หลวงพ่อ : "แม่จันเพรียวกว่าหน่อยใช่ไหม คล้ายสูงกว่านะ เวลานี้แม่เขายิ้มหรือเปล่านะ?"

เปิ๊ยก : "ยิ้มค่ะ ท่านแม่ศรียิ้มค่ะ"

หลวงพ่อ : "ท่านแม่ศรีเขายิ้มมานานแล้ว แม่ศรีแกเป็นแม่ใหญ่นะ ทุกคนที่มาเกิดเป็นลูกแกทั้งหมด เอ้อ...กราบ พระพุทธเจ้าก่อนลูก และกราบพระอริยะก่อนทุกองค์นะ ตั้งใจกราบท่านนะ อันนี้ต้องถือเป็นสรณะ ขอความกรุณาจากท่านแม่ทั้ง ๒ พา ไปหาท่านปู่ท่านย่า"

เปี๊ยก : “ถึงแล้วค่ะ”

หลวงพ่อ : “ถึงแล้วใช่ไหม ปั๊บเดียวมันต้องถึงเลย ดูซิว่าพระแท่นที่ท่านปู่ท่านย่ากำลังประทับอยู่นี่เป็นสีอะไรลูก...?”

เปี๊ยก : “สว่างค่ะ”

หลวงพ่อ : “สว่างเข้าตามากไหมลูก เห็นลวดลายไหม...?”

เปี๊ยก : “ไม่ค่อยเห็น มันออกแสงขาว ๆ ค่ะ”

หลวงพ่อ : “ออกแสงขาว ๆ ถูกแล้ว มีแสงสว่างจ้านะ ดูขึ้นไปบนแท่นเห็นท่านปู่ท่านย่าไหม...? เอาจิตรับสัมผัส”

เปี๊ยก : “ท่านปู่เห็น แต่ท่านย่าไม่ชัดค่ะ”

หลวงพ่อ : “ขอบารมีท่านย่าโปรดสงเคราะห์หลาน หลานมีความพยายามแม้แต่การงานก็อยากจะลาออก เพราะอยากจะได้ดี ขอให้ท่านย่าโปรดหลาน ให้หลานให้เห็นชัด ๆ หน่อย ๆ เพราะว่า หลานตั้งใจมานมัสการท่านปู่ ท่านย่าก็เพราะความกตัญญูรู้คุณในความดีของท่าน”

เปี๊ยก : “เห็นท่านย่ายิ้มค่ะ”

หลวงพ่อ : “ยิ้มซี ยิ้มมานานแล้ว เออ...เข้าไปกราบท่านปู่ลูก กราบท่านปู่กับท่านย่าเมื่อกี้กราบแม่เขาหรือเปล่า...?”

เปี๊ยก : “กราบค่ะ”

หลวงพ่อ : “เวลานี้เข้าไปหาท่านย่าซิ ความรู้สึกว่าท่านย่าทำอย่างไง...?”

เปี๊ยก : “โอบค่ะ เหมือนกับโอบหนู”

หลวงพ่อ : “งั้นเหรอ เอ้อ...เห็นท่านชัดไหมตามรู้สึก...?”

เปี๊ยก : “ความรู้สึกเห็นหน้าชัดกว่าเสื้อค่ะ”

หลวงพ่อ : “เออ...นั่นถูกแล้วอย่าไปใช้ตาไม่ได้นะ ที่นี่เขาใช้จิต เพราะที่มานี่มันเป็นจิต อย่านึกว่าเป็นภาพนึกก็ไม่ได้นะ อะไรก็ไม่ได้นะ เพราะว่ามันเป็นทิพย์ เราต้องรู้ด้วยกระแสจิต ท่านย่ากับท่านแม่ใครสาวกว่ากันนี่ มองหน้าซิทั้งสองแม่กับท่านย่าด้วย”

เปี๊ยก : “ท่านย่าก็สาวค่ะ”

หลวงพ่อ : “สาวเหรอ ท่านย่ากับท่านแม่ใครอ้วนกว่ากัน...?”

เปี๊ยก : “ท่านย่าอ้วนกว่านิดหนึ่ง”

หลวงพ่อ : “นิดเดียวนะ ดูท่านปู่ซิ ไปกราบท่านปู่ กราบที่ตักเลย เราเป็นหลานนี่”

เปี๊ยก : “ท่านปู่ยกมือขึ้นลูบหัวหนูค่ะ”

หลวงพ่อ : “เออ...ใช่”

เปี๊ยก : “ท่านปู่ ท่านองค์ใหญ่นะคะ”

หลวงพ่อ : “เวลานี้ท่านปู่แต่งเครื่องประดับสีอะไรลูก...?”

เปี๊ยก : “เป็นสีทองค่ะ”

หลวงพ่อ : “เออ...เป็นสีทอง ถูก ถ้าบอกท่านปู่มีสีเขียวละก็ผิดแน่ เพราะว่าวันนี้ท่านปู่ไม่ได้ใช้มรกตบนชฎาของท่านนะ ขอท่านปู่ท่านย่าว่า ขอเฝ้าทุกวันได้ไหม...?”

เปี๊ยก : “ท่านบอกว่าได้ค่ะ”

หลวงพ่อ : “แล้วเปี๊ยกอยากไปไหน ไปนิพพานไหม...?”

เปิ๊ยก : “อยากไปค่ะ หลวงพ่อ”

หลวงพ่อ : “อยาก ไปเหรอ ขอกราบท่านปู่ กราบท่านย่า และ ก็กราบท่านแม่ และ นึกขอบารมีท่านปู่ ท่านย่า และท่านแม่ทั้งสอง นึกขอบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมกับบุญที่เราได้บำเพ็ญมา แล้วถึง ๑๖ อสงไขยกับแสนกัป ขอความดีทั้งหมดนี้จงดลบันดาลให้ข้าพระพุทธเจ้าไปสู่แดนพระนิพพานได้โดยง่าย และขอให้ท่านแม่พาไป เอ้า...ไปบ้านหลวงพ่อก่อน ถึงหรือยัง...?”

เปิ๊ยก : “หน้าประตูสว่างค่ะ”

หลวงพ่อ : “เออใช้ได้ พ่อเห็นแล้วแกไปยืนปร๋อที่นั่น สว่างมากใช่ไหม...?”

เปิ๊ยก : “ค่ะ เหมือนมีใครยืนอยู่คนหนึ่งค่ะ”

หลวงพ่อ : “เข้าไปกราบท่านซิ ถามท่านว่าท่านเป็นใคร ขอท่านได้โปรดให้ลูกได้เห็นท่านชัด ๆ หน่อย”

เปิ๊ยก : “แสงท่านมากนะคะ”

หลวงพ่อ : “เออแสงมากซี”

เปิ๊ยก : “ท่านแม่หนูหรือเปล่าค่ะ ความรู้สึกบอกว่า ท่านแม่หนูบนพระนิพพานค่ะ”

หลวงพ่อ : “ถามท่านชื่ออะไรลูก แม่เรามันเยอะ”

เปิ๊ยก : “ท่านชื่อสิริพรรณวดีค่ะ”

หลวงพ่อ : “สิริพรรณวดี ถามท่านซิว่าเป็นญาติกับแม่ศรีหรือเปล่า...?”

เปิ๊ยก : “ท่านบอกว่าเป็นค่ะ”

หลวงพ่อ : “ท่านเป็นพี่หรือเป็นน้อง...?”

เปี๊ยก : “ท่านบอกเป็นพี่ค่ะ”

หลวงพ่อ : “เป็นพี่เหรอ เอ้อ...ดีเจอะแม่อีกแม่แล้วใช่ไหม ท่านแต่งตัวสวยไหม...?”

เปี๊ยก : “เห็นไม่ชัด แต่ท่านสว่างเหลือเกินค่ะ”

หลวงพ่อ : “สว่างเหลือเกิน บอกให้แม่ลดแสงสักนิดหนึ่ง ให้เห็นเครื่องทรงชัด ๆ หน่อย ไหว้ท่านนะ แม่เป็นผู้ให้กำเนิด เราจะถือว่าใครดีกว่าแม่นั้นไม่ได้ ชัดไหม...?”

เปี๊ยก : “ไม่ค่อยชัด ออกขาว ๆ ค่ะ”

หลวงพ่อ : “ขาวพรึ่บไปทั้งตัวใช่ไหม...?”

เปี๊ยก : “ใช่ค่ะ”

หลวงพ่อ : “นี่แสดงว่าเห็นเครื่องแต่งกายของนิพพานชัด ท่านยิ้มหรือเปล่า...?”

เปี๊ยก : “ยิ้มค่ะ”

หลวงพ่อ : “ยิ้มเหรอ แล้วท่านแม่ศรีเห็นไหม...?”

เปี๊ยก : “ท่านอยู่ทางขวาหรือเปล่าค่ะ...?”

หลวงพ่อ : “เอ้อ...ใช่แล้ว อย่าสงสัยซิ เห็นตรงไหน บอกหลวงพ่อมาตามนั้นนะ อย่าสงสัย คำว่าสงสัยในที่นี้ไม่มีใช่หรือไม่ใช่ไม่มีนะ ถ้าอารมณ์บอกยังไงต้องเชื่อตามนั้นทันทีนะ จำไว้อาการสงสัยน่ะเป็นอาการบ่อนทำลายความดี เห็นแม่ ๓ แม่นี่ใครแต่งตัวสวยกว่ากัน เอาจิตบอกลูก”

เปี๊ยก : “สวยทุกองค์ แต่ว่าความสว่างท่านแม่บนนิพพานสว่างมากค่ะ”

หลวงพ่อ : “สว่างมากเพราะท่านเข้านิพพานแล้วใช่ไหม ท่านต้องสว่างมาก ถามทั้ง ๒ แม่ซิตัดสินใจเข้านิพพานชาตินี้หรือยัง...?”

เปี๊ยก : “ตัดสินใจแล้วค่ะ”

หลวงพ่อ : “ดู ๒ แม่ซิ แม่ศรีกับแม่จัน เนื้อเป็นเนื้อทองหรือเป็นเนื้อแก้ว หรือเป็นเนื้อใสสะอาด...?”

เปี๊ยก : “ใจบอกว่าเป็นแก้วค่ะ”

หลวงพ่อ : “ถ้าท่านแม่ตัดสินใจเข้านิพพาน เนื้อแม่ต้องเป็นแก้วนะ ถ้าหากไม่ตัดสินใจเข้านิพพาน เนื้อแม่ก็เป็นแก้วไม่ได้ ขอให้ท่านแม่ทั้ง ๓ องค์ พาเข้าไปวิมานหลวงพ่อซิ แล้วขอบารมีแม่ทั้ง ๓ องค์ บอกขอให้เห็นทุกอย่างชัด คำว่าเห็นนี่ต้องรู้สึกทางจิตนะ อย่าเอาลูกตาไม่ได้ การรับสัมผัสก็เหมือนกัน อย่านึกว่าเราเอาหูไปด้วย นี่เราไม่ได้เอาไป ไปถึงไหม...?”

เปี๊ยก : “เข้าประตูไปแล้วค่ะ”

หลวงพ่อ : “มองดูซิสวยไหม...?”

เปี๊ยก : “วิมานมีมณฑป ข้างในสว่างมากค่ะ”

หลวงพ่อ : “ข้างในเห็นใครไหมลูก ความรู้สึกของจิตเห็นใครไหม...?”

เปี๊ยก : “ความรู้สึกบอกว่าสมเด็จพระพุทธองค์อยู่ในนั้นค่ะ”

หลวงพ่อ : “เข้าไปกราบท่านลูก เพราะเรามาจากพุทธานุสติกรรมฐาน อาศัยที่พวกเรามาจากพุทธานุสติกรรมฐาน ฉะนั้นการจะไปที่ไหนจึงไม่คลาดจากพระพุทธเจ้า กราบท่านแล้ว เหรอ...?”

เปี๊ยก : “ค่ะ”

หลวงพ่อ : “แล้วมองดูเวลานี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเครื่องอะไรลูก เป็นแบบเทวดาหรือเป็นแบบพระธรรมดา ไหนบอกพ่อมาซิ...?”

เปี๊ยก : “เป็นแบบเทวดาค่ะ ประทับนั่ง”

หลวงพ่อ : “แล้วบอกตั้งแต่เท้าขึ้นไปซิมีเท้าสวมรองเท้าหรือเปล่า...?”

เปี๊ยก : “ปลายรองเท้างอนค่ะ”

หลวงพ่อ : “สีอะไรลูก...?”

เปี๊ยก : “ใส ๆ ค่ะ”

หลวงพ่อ : “ใส ๆ จัดใช่ไหม มีแสงออก แล้วดูพระชงฆ์ของท่าน เนื้อของท่านเป็นอะไร เป็นแก้วหรือเป็นทอง...?”

เปี๊ยก : “เนื้อใสเป็นแก้วค่ะ”

หลวงพ่อ : “จากนั้นทรงผ้าโจงกระเบนหรือมีกางเกงด้วย”

เปี๊ยก : “เหมือนกางเกงที่มีปลายแหลม ๆ ค่ะ”

หลวงพ่อ : “ดูเรื่อย ๆ ขึ้นไปนะ ค่อย ๆ ดูไปทีละน้อยนะ ดูเครื่องประดับส่วนพระอุระของพระองค์มีเครื่องประดับไหม...?”

เปี๊ยก : “มีค่ะ”

หลวงพ่อ : “มีอะไรลูก...?”

เปี๊ยก : “เป็นแผงและมีสายห้อยก็มีค่ะ”

หลวงพ่อ : “เออถูกต้อง ๆ ขึ้นไปดูที่ไหล่ทั้งสองซิ”

เปี๊ยก : “ไหล่ทั้งสองมีปลายแหลม ๆ ยกขึ้นไปค่ะ”

หลวงพ่อ : “เออใช้ได้ ดูพระพักตร์ของพระองค์สดชื่นไหม...?”

เปี๊ยก : “พระพักตร์ของพระองค์แย้มพระโอษฐ์นิด ๆ ค่ะ”

หลวงพ่อ : “ทรงแย้มพระโอษฐ์นะ กราบท่านอีกครั้งหนึ่งนะอาศัยบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเราจึงขึ้นมาได้นะ กราบทูลว่าต่อแต่นี้ไปข้าพระพุทธเจ้าจะเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระองค์ทุกอย่างในสังโยชน์ ๑๐ ประการ นี้จะไม่ให้เข้ามาบังคับใจของข้าพระพุทธเจ้าได้ ให้ตัดให้ขาดให้หมด และขอพรสมเด็จพระบรมสุคตท่านนะ ท่านยกมือหรือเปล่า...?”

เปี๊ยก : “ตามความรู้สึกท่านยกมือขวา”

หลวงพ่อ : “แสดงว่าท่านให้พรนะ แล้วดูวิมานของหลวงพ่อซิ รอบ ๆ นั่งมอง นึกว่ามันมีอะไรบ้าง...?”

เปี๊ยก : “มันกว้างนะคะ”

หลวงพ่อ : “มันกว้างใหญ่นะ แกเก่งมากแล้วนะ ดูทางขวาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นอกจากแม่ทั้ง ๓ แล้วมีใครมายืนยิ้ม ๆ อยู่บ้างไหม...?”

เปี๊ยก : “คิดว่าเป็นหลวงพ่อค่ะ”

หลวงพ่อ : “ใช้ได้นะ เห็นหลวงพ่อแต่งตัวอย่างไร...?”

เปี๊ยก : “แต่งเป็นเทวดาเหมือนยืนอยู่ค่ะ”

หลวงพ่อ : “เอ้อ...แต่งเป็นเทวดาหรอ ใช้ได้นะ กราบพระพุทธเจ้า แล้วก็กราบแม่ทั้ง ๓ พาไปวิมานของลูกเอง ถึงหรือยัง...?”

เปี๊ยก : “ถึงแล้วค่ะ”

หลวงพ่อ : “ถึงแล้วใช่ไหม เล็กไปหน่อยหรือไง...?”

เปี๊ยก : “ค่ะ วิมานหนูเล็กค่ะ”

หลวงพ่อ : “ตัวมันเล็กนี่หว่า”

เปี๊ยก : “เห็นแต่ข้างบนพราว ๆ แหลม ๆ ค่ะ”

หลวงพ่อ : “ค่อย ๆ ดูมันทีละน้อย ๆ ลูก ถ้าเห็นไม่ชัด นึกถึงพระบารมีพระพุทธเจ้านะ บารมีท่านแม่ทั้งหมด ทั้งท่านปู่ ท่านย่านะ แล้วก็บุญบารมีที่เราสร้างแล้วมาถึง ๑๖ อสงไขยกับแสนกัป ขอให้ข้าพระพุทธเจ้าได้เห็นวิมานของข้าพระพุทธเจ้าได้ชัดขึ้น เพื่อความชื่นใจ และความมั่นใจในความดี”

เปี๊ยก : “เห็นเสาค่ะ แต่ยังไม่วาวค่ะ วิมานใหญ่กว่า เมื่อกี้นี้หน่อยแล้วค่ะ ห้องดูกว้างขึ้นค่ะ”

หลวงพ่อ : “เมื่อกี้ใหญ่เท่าศาลพระภูมิได้ไหม...?”

เปี๊ยก : “ได้ค่ะ”

หลวงพ่อ : “เฮอะ ! เข้าไปได้ยังไงหว่า นึกถึงบารมีพระพุทธเจ้านะ ว่าเราจะมาได้เพราะอาศัยพระพุทธเจ้าเป็นกำลังใหญ่ ถ้าองค์สมเด็จพระจอมไตรไม่ทรงสอนเรา เราก็จะหาความดีอย่างนี้ไม่ได้ แม้แต่ศีลเราก็ไม่รู้ ฉะนั้นขอบารมีขององค์สมเด็จพระบรมครูให้ข้าพระพุทธเจ้าได้เห็นวิมานข้าพระพุทธเจ้าเองใหญ่เท่าปกติเท่าที่มีอยู่”

เปี๊ยก : “ใหญ่ขึ้นอีกค่ะ”

หลวงพ่อ : “ใหญ่มากไหม...?”

เปี๊ยก : “ใหญ่กว่าเมื่อกี้นี้อีกเท่าหนึ่งค่ะ”

หลวงพ่อ : “เข้าไปได้ไหม...?”

เปี๊ยก : “เข้าได้ค่ะ”

หลวงพ่อ : “เข้าไปเลยลูก”

เปี๊ยก : “ความรู้สึกทำไมมันโล่งค่ะ”

หลวงพ่อ : “เอ้า...โล่งซิ วิมานนี่ ฝนไม่สาดหรอก เป็นแก้วหรือเป็นทอง...?”

เปี๊ยก : “ความรู้สึกเป็นแก้วค่ะ”

หลวงพ่อ : “แก้วสีอะไรลูก...?”

เปี๊ยก : “สีขาวค่ะ”

หลวงพ่อ : “แพรวพราวใช่ไหม...?”

เปี๊ยก : “ยังไม่ค่อยแพรวมาก”

หลวงพ่อ : “เข้าไปดูมีที่นั่งไหม...?”

เปี๊ยก : “มีค่ะ”

หลวงพ่อ : “เข้าไปนั่งเลย ที่ของเรา แล้วก็เชิญให้ท่านแม่นั่งแท่นสูงกว่า”

เปี๊ยก : “ท่านแม่นั่งแล้วค่ะ”

หลวงพ่อ : “แล้วลูกนั่งแล้วหรือยัง...?”

เปี๊ยก : “นั่งแล้วค่ะ”

หลวงพ่อ : “นั่งสบายไหม...?”

เปี๊ยก : “สบายค่ะ แต่ว่าใจมันยังไงไม่ทราบค่ะ มันไม่ค่อยกล้านั่ง”

หลวงพ่อ : “ต้องกล้านั่งที่ของเรา เราตัดสินใจแล้วที่นี่ถ้าร่างกายพังเมื่อไร เราจะมาอยู่ที่นี่”

เปี๊ยก : “แต่นั่งได้ค่ะ”

หลวงพ่อ : “เอ้อ...ต้องนั่งให้ได้นะ อย่าทำใจแหยง เพราะว่าที่มนุษย์ก็ดี พรหมก็ดี เทวดาก็ดี เราไม่ต้องการแล้ว ถ้าร่างกายพังคราวนี้ เราจะอยู่ที่นี่แน่นอน ในฐานะที่เราเป็นเจ้าของบ้าน ต้องนั่งแบบภาคภูมิใจ สบายไหม...?”

เปี๊ยก : “สบายค่ะ”

หลวงพ่อ : “มองดูรอบ ๆ ซิมีเครื่องประดับไหม...?”

เปี๊ยก : “มีแต่น้อยค่ะ”

หลวงพ่อ : “อยากดูไหมล่ะ ตั้งใจอธิษฐานขอบุญบารมีที่ข้าพระพุทธเจ้าทำมาแล้วทั้งหมดสิ้นเวลา ๑๖ อสงไขยกับแสนกัป บุญบารมีนี้ที่ทำมาแล้ว มีสมบัติอะไรบ้างที่ข้าพระพุทธเจ้าจะพึงมีในนิพพาน ขอให้ปรากฏทั้งหมดเวลานี้ เดี๋ยวแกไม่มีที่นั่งแน่”

เปี๊ยก : “ความรู้สึกมันเยอะชิ้น”

หลวงพ่อ : “แล้วที่เราเห็นโล่ง ๆ น่ะไม่ใช่อะไรนะ เขาจัดไว้พอดี ๆ นะ”

เปี๊ยก : “รู้สึกวิมานมีสีทอง ๆ แถมด้วยค่ะ”

หลวงพ่อ : “แกลูกหลวงพ่อ หลวงพ่อชอบเล่นทองมาหลายแสนชาติ”

เปี๊ยก : “ตอนนี้เริ่มเห็นแล้วค่ะ”

หลวงพ่อ : “เออ มีอะไรบ้าง แล้วเปี๊ยกแต่งนุ่งผ้าอะไรบ้าง...?”

เปี๊ยก : “นุ่งถ้าถุงค่ะ”

หลวงพ่อ : “ตั้งใจตัดขันธ์ ๕ นะ ดูภาพของพระนิพพาน และจะพิจารณาดูว่าเวลานี้ที่เราอยู่นิพพานกับที่เราอยู่ที่นี่มนุษย์น่ะ อารมณ์ใจนิพพานสุขหรือมนุษย์สุข...?”

เปี๊ยก : “นิพพานสุขค่ะ อารมณ์มันนิ่ง”

หลวงพ่อ : “เย็น ๆ ใช่ไหม เย็นสบาย ดูตัวซิสว่างไสวไหม เห็นแม่ชัดไหม...?”

เปี๊ยก : “ท่านแม่องค์พระนิพพานเห็นสว่าง แต่อีก ๒ องค์ยังไม่ชัดค่ะ ยังเป็นเงาค่ะ”

หลวงพ่อ : “ยังเป็นเงาเหรอ ขอให้ท่านแม่ทำให้หนาหน่อย ขอท่านแม่ได้โปรดกรุณาให้เห็นให้ชัด แม่ทั้งนั้นแหละ”

เปี๊ยก : “ท่านแม่ยิ้มค่ะ”

หลวงพ่อ : “ยิ้มซี สว่างขึ้นหรือยัง...?”

เปี๊ยก : “สว่างขึ้นนิดหนึ่งค่ะ”

หลวงพ่อ : “เอ้อ แล้วก็ถามแม่ซิว่า แม่จะพาไปไหนอีก ถามแม่ใหญ่แดนพระนิพพาน ให้แม่ใหญ่พาไป”

เปี๊ยก : “อยากไปดูตุ๊กตาหลวงพ่อค่ะ”

หลวงพ่อ : “เอ้าไอ้พวกนี้ชอบเล่นตุ๊กตา ไปดูซิ”

เปี๊ยก : “ท่านลุกขึ้นหมด ๓ องค์เลยค่ะ”

หลวงพ่อ : “ทั้ง ๓ องค์นะซิ ไปทั้ง ๓ องค์ เจอะตุ๊กตาหรือยังล่ะ...?”

เปี๊ยก : “มันมีสวนด้วยนะคะหลวงพ่อ”

หลวงพ่อ : “สวน ดูซิ มีต้นไม้หรือเปล่า ต้นไม้สีอะไรลูก...?”

เปี๊ยก : “มีค่ะ มันมืดค่ะ”

หลวงพ่อ : “ขอบารมีท่านแม่ช่วย ขอให้ท่านแม่เห็นสว่างให้ชัด ๆ”

เปี๊ยก : “ต้นไม้พุ่มเตี้ย ๆ ก็มี สว่างขึ้นแล้วค่ะ”

หลวงพ่อ : “ต้นไม้เตี้ยก็มี สูงก็มีใช่ไหม...?”

เปี๊ยก : “หลวงพ่อมีตุ๊กตาคล้ายตุ๊กตาหินอ่อนในเมืองมนุษย์ค่ะ”

หลวงพ่อ : “เอ้อ ที่นี่เขาไม่มีหิน มีแต่แก้วหรือทอง”

เปี๊ยก : “ลักษณะรูปร่างของตุ๊กตาคล้ายตุ๊กตาหินอ่อนค่ะ”

หลวงพ่อ : “เออ ใช่ ๆ แล้วมีอะไรอีก”

เปี๊ยก : “เหมือนมีลานกว้างติดกับวิมาน”

หลวงพ่อ : “เอ็งชอบเล่นตุ๊กตาหรือไง แม่ถึงพามาดูตุ๊กตา เอ้า เปี๊ยกล่ะเห็นอะไรอีก”

เปี๊ยก : “เห็นตุ๊กตาหัวโต ๆ ค่ะ ตัวไม่ค่อยสูงมากตั้งอยู่ในตู้ค่ะ”

หลวงพ่อ : “เอ้อ ถามแม่ซิ อยากไปวิมานของแม่ไหม...?”

เปี๊ยก : “อยากค่ะ”

หลวงพ่อ : “ให้ท่านแม่พาไปเลยลูก ดูทั้ง ๓ วิมานเลยนะ แม่ใหญ่ และแม่ศรี แม่จันนะ ขอชมบารมีของท่าน ถึงวิมานใครก่อน...?”

เปี๊ยก : “วิมานแม่บนพระนิพพานวาวสว่างขาว ๆ มาก”

หลวงพ่อ : “แล้ววิมานแม่ศรีล่ะ”

เปี๊ยก : “ท่านแม่ก็ใสแต่ยังไม่สว่างเท่าวิมานเมื่อกี้นี้ค่ะ”

หลวงพ่อ : “ก็ท่านยังไม่ขึ้นมานิพพานนี่ วิมานของใครที่อยู่ใกล้ของพ่อที่สุด ๓ แม่นี่”

เปี๊ยก : “ท่านแม่ศรีค่ะ”

หลวงพ่อ : “อยู่ติดกันมากไหม เอ้อ...จะดูอะไรอีกลูก ตามใจ”

เปี๊ยก : “อยากไปกราบท่านพญายมราช”

หลวงพ่อ : “งั้นเหรอ ไปเฝ้าสมเด็จพระพุทธกัสสปก่อนนะ อยู่ใกล้ ๆ กับวิมานหลวงพ่อนะ นึกว่าจะไปก็ถึงแล้ว”

เปี๊ยก : “เห็นเป็นพระพุทธชินราช”

หลวงพ่อ : “ขอบารมีท่าน ขอให้แสดงภาพให้ชัดตามสภาพของพระนิพพาน”

เปี๊ยก : “แต่งองค์เป็นเทวดา นั่งอยู่สูงค่ะ”

หลวงพ่อ : “สวยมากไหม...?”

เปี๊ยก : “สวยค่ะ”

หลวงพ่อ : “เอ้อ เข้าไปที่นี่ เห็นเตียงหลวงพ่อไหม พ่อเคยมาเฝ้าท่านมีเตียงประจำอยู่ มีหรือเปล่า...?”

เปี๊ยก : “เตียงนี้ไม่สูงนะคะ”

หลวงพ่อ : “อยู่ไม่ถึงกลางแข้งลูก สีอะไร...?”

เปี๊ยก : “ออกทอง ๆ วาว ๆ ค่ะ”

หลวงพ่อ : “เออ ใช่ถูกต้อง เตียงนี่ถ้าเวลาพ่อมาเฝ้าท่านนะ พ่อจะต้องมานั่งที่เตียงนี่ เพราะเป็นที่ท่านบอกว่า ทำบุญมากับท่านนะ กราบนมัสการขอพระ ท่านเป็นปู่”

เปี๊ยก : “ท่านยิ้มค่ะ”

หลวงพ่อ : “ท่านตรัสว่ายังไงไหม...?”

เปี๊ยก : “ความรู้สึกบอกว่าท่านเคยมาสอนหนูแล้วค่ะ การตั้งอารมณ์ก่อนฝึกค่ะ”

หลวงพ่อ : “กราบท่านนะ ลาท่านไปเฝ้าสมเด็จพระสมณโคดม ท่านเป็นครูเรา จะต้องไปอยู่เสมอนะ เดี๋ยวถึงไปหาพญายมนะ ถึงท่านแล้วหรือยัง...?”

เปี๊ยก : “ถึงแล้วค่ะ”

หลวงพ่อ : “ดูท่านสูง นั่งอยู่สูงไหม...?”

เปี๊ยก : “นั่งสูงค่ะ”

หลวงพ่อ : “ชัดไหม”

เปี๊ยก : “เห็นพระพักตร์ท่านเป็นสีทอง ขวามือของท่านมีพระหันหน้าเข้าหาท่าน แต่ไม่เกศแหลมนะคะ เอ้อ...พระสารีบุตรค่ะ”

หลวงพ่อ : “เวลาเฝ้าพระพุทธเจ้าเขาต้องถอดชฎาออก”

เปี๊ยก : “ท่านอยู่สูงมากนะคะ”

หลวงพ่อ : “มีใครอีก...?”

เปี๊ยก : “รู้สึกว่าอีกข้างเป็นท่านพระโมคคัลลาน์ค่ะ”

หลวงพ่อ : “เออ ใช่ ๆ กราบท่านทั้ง ๓ องค์นะ แล้วขอพรว่า ขอบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ดี พระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตรก็ดี ว่าชาตินี้ข้าพระพุทธเจ้าตัดสินใจแล้วว่าจะไม่ต้องการแดนใดทั้งหมด นอกจากพระนิพพาน ขอสมเด็จพระพิชิตมารและอัครสาวกทั้งสองช่วยประคับประคองจิตใจของข้าพระพุทธเจ้าให้ควบคุมอยู่ในแนวพระนิพพานตลอดไปจนกว่าจะถึงเวลาตาย ได้เข้ามานิพพาน รู้สึกว่าท่านแสดงอะไรบ้างไหม...?”

เปี๊ยก : “รู้สึกว่าท่านยกพระหัตถ์ขวา”

หลวงพ่อ : “เอ้อ ท่านให้พรนะ แล้วขอพรพระองค์ว่า ข้าพระพุทธเจ้าจะขอไปเยี่ยมท่านลุง ต้องเป็นท่านลุงนะ ท่านพญายมนี่ขอให้ทรงโปรดไปได้โดยสะดวก กราบท่านนะแล้วก็กราบท่านพระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตร ชวนท่านแม่ทั้ง ๓ องค์ ไปด้วยนะ ไปหาท่านปู่ท่านย่าเสียก่อน ต้องไปลาท่าน ถึงหรือยังลูก ถึงท่านปู่ท่านย่า กราบท่านนะ ขอบารมีท่านปู่ท่านย่าขอให้ไปเที่ยวในแดนนรกได้แบบสะดวก ๆ นะ ต่อนี้ไปถ้าจะไปไหนขอบารมีท่านช่วยให้ไปได้สะดวก ท่านว่าอย่างไรลูก..?

เปี๊ยก : “เห็นท่านยิ้มค่ะ”

หลวงพ่อ : “ท่านย่าก็ยิ้มเหรอ...?”

เปี๊ยก : “ค่ะ ท่านย่าก็ยิ้ม เหมือนยกมือขึ้นมาจะจับหัวหนูค่ะ”

หลวงพ่อ : “เออ...กราบท่านนะ ลาท่านไปหาท่านลุงพญายมนะ ให้แม่ทั้ง ๓ พาไปด้วยนะ ตั้งใจไป ถึงหรือยัง...?”

เปี๊ยก : “เหมือนลงมานะคะ”

หลวงพ่อ : “ถึงหรือยังลูก...?”

เปี๊ยก : “ถึงแล้วค่ะ”

หลวงพ่อ : “ต้องถึงลูก แป๊บเดียวก็ถึง ที่นี่เขานึกแป๊บเดียวมันถึงเลยใช่ไหม...?”

เปี๊ยก : “เห็นมีองค์หนึ่งยืนอยู่”

หลวงพ่อ : “เข้าไปไหว้ท่าน ถามท่านว่าท่านคือลุงพุฒใช่ไหม...?”

เปี๊ยก : “ท่านยิ้มค่ะ”

หลวงพ่อ : “ท่านยิ้มเหรอ ท่านแต่งตัวยังไง...?”

เปี๊ยก : “ท่านอ้วนนะคะ”

หลวงพ่อ : “ลุงแกปล่อยพุงอีกแล้ว กราบท่านบอกไอ้พุงโต ๆ นี่สมัยเป็นมนุษย์ไม่ต้องการ ต้องการในสมัยที่อยู่ที่นี่ ถ้าภาพเป็นพรหม ท่านทำไงสวยหรือยัง...?”

เปี๊ยก : “สวยค่ะ แต่ยังไม่ชัดค่ะ”

หลวงพ่อ : “เราต้องเชื่อจิต ถ้าไม่ชัดนะ ขอบารมีท่านลุงว่าหลานได้มีโอกาสมานมัสการท่านลุงเพราะโอกาสน้อยที่จะมาได้ยาก ขอท่านลุงให้หลานเห็นชัด ๆ หลานอยากจะชมความงาม และบารมีของท่านลุง”

เปี๊ยก : “หนูกราบเท้าท่าน ท่านก้มลงมาค่ะ”

หลวงพ่อ : “เห็นชัดขึ้นไหม...?”

เปี๊ยก : “ค่ะ รู้สึกชัดขึ้น ท่านยิ้มค่ะ”

หลวงพ่อ : “แล้วต้องการอะไรจากท่านลุงอีกไหม เดี๋ยวก่อน มีปู่อีกคนหนึ่งที่เป็นนายบัญชี ว่าขอพบท่านด้วยนั่นน่ะควรจะเป็นทวดแล้ว”

เปี๊ยก : “ท่านยืนต่อไปอีกค่ะ”

หลวงพ่อ : “แต่งตัวคล้ายกันไหม...?”

เปี๊ยก : “คล้าย ๆ กันค่ะ”

หลวงพ่อ : “ดูแต่งตัวสีเดียวกันใช่ไหม...?”

เปี๊ยก : “ค่ะ”

หลวงพ่อ : “ชมบารมีดูซิ ถามท่านลุง ความจริงลุงพุฒนี่เป็นพี่ชายหลวงพ่อ อีกองค์ท่านเป็นลุงของหลวงพ่อ ต้องเป็นปู่นะ อยากจะดูเวลาที่ท่านชำระความ บริเวณห้องโถงที่ชำระความมีอะไรบ้าง ตอนนั้นท่านลุงกับท่านปู่แต่งตัวแบบไหนนั่งแบบไหนขอเห็น ท่านทำให้เห็นหรือยัง...?”

เปิ๊ยก : “เห็นเป็นที่สูงข้างบน ข้างล่างเตี้ยลงมามีเตียงค่ะ”

หลวงพ่อ : “มีเตียงเดียวหรือ ๓ เตียง ห้องโถงสวยไหม...?”

เปิ๊ยก : “รู้สึกว่าห้องกว้างค่ะ”

หลวงพ่อ : “ขอให้ท่านปู่กับท่านลุงแล้วก็ท่านแม่ทั้ง ๓ ขอได้โปรดประทานให้เห็นให้ชัดขอความกรุณาท่านนะ เห็นชัดขึ้นไหม...มีความแพรวพราวสวยเหมือนบนสวรรค์ไหม...?”

เปิ๊ยก : “ไม่เหมือนค่ะ”

หลวงพ่อ : “อับ ๆ กว่าหน่อยใช่ไหม แต่ก็สวยเหมือนกัน”

เปิ๊ยก : “ค่ะ ใช่”

หลวงพ่อ : “แสงน้อยกว่าใช่ไหม...?”

เปิ๊ยก : “ใช่ค่ะ”

หลวงพ่อ : “แสงน้อยกว่าเพราะอันนี้เป็นชั้นของจาตุมหาราชลูก ต้องแสงน้อยกว่าหน่อยนะ และก็ดูบริเวณที่ท่านปู่กับท่านลุงยืนอยู่เห็นคนที่กำลังมีทุกข์มานั่งหรือหมอบอยู่ไหม...?”

เปิ๊ยก : “ความรู้สึกมีคนก้มหน้าฟุบอยู่ที่แท่นคนหนึ่ง”

หลวงพ่อ : “ถามเขาเป็นอะไรตาย...?”

เปี๊ยก : “เขาไม่ตอบค่ะ”

หลวงพ่อ : “ถามเขาไม่ตอบ ถ้างั้นก็อุทิศส่วนกุศลเลยนะ ว่าบุญใดที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมาแล้วเริ่มต้นมาจนบัดนี้ถึง ๑๖ อสงไขยกับแสนกัป บุญนี้จะพึงมีประโยชน์แก่ข้าพเจ้าเพียงใด ขอท่านจงโมทนาบุญนี้ รับผลความสุขเช่นเดียวกับข้าพเจ้าตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป”

เปี๊ยก : “ความรู้สึกเหมือนเขาเงยหน้าลุกขึ้นค่ะ”

หลวงพ่อ : “เอ้อ ดูซิ เขาเปลี่ยนแปลงไปไหม...?”

เปี๊ยก : “ก็สว่างขึ้นค่ะ”

หลวงพ่อ : “สว่างขึ้นดูเขาแต่งตัวเป็นยังไง...?”

เปี๊ยก : “แต่งตัวเหมือนเทวดา แต่องค์ไม่ค่อยใหญ่มากค่ะ”

หลวงพ่อ : “แต่งตัวเหมือนเทวดา แต่สวยน้อยกว่าเทวดาที่เราเห็นใช่ไหม...?”

เปี๊ยก : “ใช่ค่ะ”

หลวงพ่อ : “นั่นเพราะอาศัยบารมีเขาน้อยใช่ไหม เขาอาศัยบุญจากเราให้ อันนี้เราควรภูมิใจนะ ว่าบุญที่เรามีอยู่ว่าผีที่ตายแล้วมีโอกาสได้โมทนาบุญ แค่โมทนาบุญเขาก็สามารถเป็นเทวดาได้นะ”

เปี๊ยก : “ค่ะ”

หลวงพ่อ : “แล้วก็ดีใจ เวลาใกล้จะหมดลาท่านลุง ท่านปู่นะ แล้วก็กราบท่านแม่ทั้ง ๓ กราบท่านปู่ด้วยนะ ลาท่านกลับที่นะ แล้วขอพรท่านปู่ว่า โอกาสหน้าถ้ามาขอให้พาไปเที่ยวดูนรกด้วย ท่านว่าไง...?”

เปี๊ยก : “ท่านยิ้มยกมือขึ้นจับหัวหนูค่ะ”

หลวงพ่อ : “เอ้อ วันนี้ดีใจไหม เที่ยวได้...?”

เปี๊ยก : “ดีใจมาก เพราะเป็นความหวังที่ต้องการไว้ค่ะ”

หลวงพ่อ : “วันนี้ถ้าไม่เกงานก็ไม่ได้สินะ เป็นอันว่าเวลาหมดละนะ”

(จบคำแนะนำการฝึกมโนมยิทธิ)

การฝึกมโนมยิทธิ

พระอาจินต์ ธมมจิตโต - ครูฝึก คุณปรีชา เศวตประสาธน์ - ผู้รับการฝึก

ครู : "อันดับดับแรก ขอให้ทำใจสบาย ๆ อย่าเกร็งเกินไป ไม่ต้องกำหนดลมหายใจเข้าออก ไม่ต้องภาวนาแล้ว ทำใจสบาย ๆ มาก ๆ และขอให้ตัดสินใจให้ดีว่าเราเกิดมาชาตินี้มีร่างกายอย่างนี้ ขอให้พิจารณาดูซิว่า การเกิดมามีร่างกายอย่างนี้มันมีความสุขหรือมันมีความทุกข์ สุขมากหรือว่าทุกข์ ขอให้คิดดูให้ดีสักนิดหนึ่ง เราจะได้รู้ตามความเป็นจริงว่าร่างกายของเรานี้เป็นทุกข์ ร่างกายของบุคคลอื่นก็เป็นทุกข์เช่นเดียวกัน และเราไม่ปรารถนาที่จะมีร่างกายนี้อีกต่อไป ตัดสินใจอย่างนี้เพื่อช่วยกำลังใจของเราให้มีความปลอดโปร่ง ให้มีความแจ่มใส

และขอให้ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลความดีที่ได้เคยทำมาแล้วตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ ว่า ขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่ท่านผู้มีพระคุณทั้งหมด อันได้แก่ บิดา มารดา ครูบาอาจารย์ทั้งหลาย และสรรพสัตว์ทั้งหลายที่มีความทุกข์ ขอให้ทุก ๆ ท่าน ทุก ๆ พระองค์ จงโมทนาในกุศลเจตนาของข้าพเจ้าในวันนี้ด้วย และขอให้ทุก ๆ ท่าน ได้ช่วยเป็นกำลังใจแก่ข้าพเจ้าในวันนี้ ให้มีกำลังใจแจ่มใส ขอให้รู้สึกเห็นได้ตามความเป็นจริง เมื่อตั้งใจแผ่เมตตาไปเช่นนี้แล้ว อารมณ์ใจค่อยสบายดีกว่าเมื่อสักครู่นี้ไหม...?"

ศิษย์ : "สบายครับ"

ครู : "เมื่อจิตใจสบายดีแล้ว ไม่ห่วงใยสิ่งใดแล้ว ก็ขอตั้งใจนึกถึงองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าอีกวาระหนึ่ง ขอให้พระองค์ท่านได้ทรงโปรดเมตตาปรานีแก่ข้าพระพุทธเจ้า ช่วยโปรดแผ่พระบารมีของพระองค์ ปกคลุมอทิสสมานกาย และจิตใจของข้าพระพุทธเจ้า ให้มีอารมณ์ใจแจ่มใสรู้สึกสว่างขึ้นไหมตอนนี้...?"

ศิษย์ : "สว่างครับ"

ครู : "โปร่งใจขึ้นไหม...?"

ศิษย์ : "โปร่งครับ"

ครู : "นี่แหละแสดงถึงว่าด้วยพระบารมีของพระองค์ท่านทรงโปรดเมตตามายังเราแล้ว เมื่อเรานึกถึงสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าเช่นนี้แล้ว ลองใช้ความรู้สึกของใจซิว่า พระองค์นั้นอยู่ใกล้หรืออยู่ไกลหรืออยู่สูง ขอให้ใช้ความรู้สึกของใจในขณะนี้ ใจบอกว่าอย่างไร...?"

ศิษย์ : "อยู่ข้างหน้าครับ"

ครู : "ถูกต้อง ท่านนั่งหรือท่านยืนล่ะ...?"

ศิษย์ : "นั่ง"

ครู : "รู้สึกเป็นพระสงฆ์หรือพระพุทธรูป...?"

ศิษย์ : "พระพุทธรูปครับ"

ครู : "ดีมากเลยนะ เมื่อเห็นองค์ท่านเช่นนี้ ขอขอบคุณพระองค์ท่านที่ทรงโปรดเมตตานำจิตข้าพระพุทธเจ้าให้มีจิตใจแจ่มใส และขอให้พระองค์ท่าน ได้ทรงโปรดเมตตานำไปที่พระจุฬามณีเจดียสถานเลยนะ พอจะเห็นไหมพระจุฬามณีเจดียสถาน ถ้ารู้สึกว่าเห็นไกลขอให้น้อมใจเข้าไปใกล้ ๆ นะ ขอให้พระองค์ท่านได้ทรงโปรดเมตตานำไปให้ถึงด้วยนะ ใกล้หรือยัง...?"

ศิษย์ : "ใกล้แล้วครับ"

ครู : "ดูซิ ลักษณะของพระจุฬามณีที่เห็นอยู่ข้างหน้านี้เป็นเช่นไร ดูซิตามความรู้สึกของใจบอกว่าอย่างไร...?"

ศิษย์ : (อึ้ง)

ครู : “มีอะไรล้อมรอบไหม...?”

ศิษย์ : “มี”

ครู : “รู้สึกว่ามีอะไรล้อมรอบ...?”

ศิษย์ : “รู้สึกว่าเป็นกำแพงล้อมรอบครับ”

ครู : “ถูกต้อง ยาวไหม...?”

ศิษย์ : “ยาวครับ”

ครู : “เห็นซุ้มประตูไหม...?”

ศิษย์ : “เห็นครับ”

ครู : "ดูซิซุ้มประตูที่เห็นน่ะ สวยงามไหม...?"

ศิษย์ : "สวยครับ"

ครู : "เป็นแก้วหรือเป็นทองล่ะ...?"

ศิษย์ : "เป็นแก้วครับ"

ครู : "เอาละ เข้าไปในซุ้มเลยนะ ขออนุญาตผู้ที่รักษาประตูเข้าไป ขอเข้าไปในเขตภายในพระจุฬามณีเจดียสถาน มีประตูตรงฐานพระจุฬามณีไหม...?"

ศิษย์ : "มีครับ"

ครู : "ใหญ่ไหม...?"

ศิษย์ : "ใหญ่ครับ"

ครู : "สูงไหม...?"

ศิษย์ : "สูงครับ"

ครู : "เอาละขอเข้าไปเลยนะ อย่าลังเลใจนะ ตัดสินใจว่าลูกขอตั้งใจ ขอเข้าไปกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ภายในเขตจุฬามณีเจดียสถาน ขอพระองค์ท่านช่วยโปรดสงเคราะห์เป็นกำลังใจแก่ข้าพระพุทธเจ้าด้วยนะ พระองค์ประทับที่ใดในเขตพระจุฬามณีแห่งนี้ ขอได้โปรดเมตตา ปรากฏพระรูปพระโฉมของพระองค์ให้ข้าพระพุทธเจ้าเห็นด้วยนะ เห็นหรือยังตอนนี้...?"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "อยู่สูงไหม...?"

ศิษย์ : "สูงครับ"

ครู : "สว่างขึ้นไหมเมื่อเข้ามาภายในพระจุฬามณีแห่งนี้...?"

ศิษย์ : "สว่างครับ"

ครู : "สบายใจขึ้นไหม...?"

ศิษย์ : "สบายใจครับ"

ครู : "เห็นตัวเราไหมเมื่ออยู่ข้างบนนี้...?"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมไหม...?"

ศิษย์ : "เปลี่ยนครับ"

ครู : "ตัวเล็กหรือตัวใหญ่...?"

ศิษย์ : "เล็ก"

ครู : "มีเครื่องทรงบ้างไหม...?"

ศิษย์ : "มี"

ครู : "เป็นแก้วหรือเป็นทอง...?"

ศิษย์ : "เป็นแก้ว"

ครู : "ดีมากนะ เพราะฉะนั้นขอกราบพระพุทธองค์ซึ่งอยู่ในเขตภายในพระจุฬามณีเจดียสถานแห่งนี้ ขอขอบพระคุณ และขอแสดงคารวะทุกท่าน มีใครยืนอยู่ใกล้ ๆ เราไหม...?"

ศิษย์ : "หลวงพ่อ"

ครู : "ดีมากนะ กราบขอบพระคุณหลวงพ่อ ที่โปรดเมตตานำลูกขึ้นมา และขอให้หลวงพ่อนำไปกราบทุก ๆ ท่าน ซึ่งอยู่ในเขตนี้ เห็นเยอะไหม...?"

ศิษย์ : "เยอะครับ"

ครู : "ไปกราบท่านทุก ๆ พระองค์นะ เราจะได้มีความเคยชิน เมื่อเราได้ขึ้นมาบนนี้แล้วไปกราบท่าน กราบให้ทั่วเลยนะ ท่านนั่งอยู่ตรงไหนเราก็สามารถกราบท่านได้ ไม่ต้องเกรงกลัวท่านนะ ท่านมีความใจดี สว่างไหม แต่ละองค์ ๆ น่ะ...?"

ศิษย์ : "สว่างครับ"

ครู : "มีผู้หญิงบ้างไหม...?"

ศิษย์ : "มีครับ"

ครู : "แต่งตัวกันสวย ๆ ไหม...?"

ศิษย์ : "สวยครับ"

ครู : "ตอนนี้ขอให้เข้าไปในหมู่ที่ท่านนั่งเยอะเลยนะ ไม่ต้องกลัวท่านนะ เข้าไป จะได้กราบท่านมาก ๆ ท่านนั่งตั้งแถวยาวเพียงใดเราพยายามกราบให้หมดเลยนะ จะได้ทั่วถึงทุก ๆ องค์ องค์ไหนสว่างที่สุดพยายามเข้าไปหาองค์นั้นนะ มีไหม...?"

ศิษย์ : "มี"

ครู : "นั่งมองท่านสักครู่หนึ่งนะ เพื่อเป็นกำลังใจของเราให้ผ่องใส องค์นั้นสว่างมากไหม เป็นแก้วหรือยังตอนนี้...?"

ศิษย์ : "เป็นแล้ว"

ครู : "ทั้งองค์ไหม...?"

ศิษย์ : "ทั้งองค์"

ครู : "ดูไว้นะ อย่าใช้กำลังใจหนักนะ อย่าเกาะร่างกายปล่อยมันเสีย เราขึ้นมาได้แล้วด้วยกำลังใจของเรา อย่าเกาะร่างกายอีก ห่วงไหมร่างกาย...?"

ศิษย์ : "ไม่ห่วง"

ครู : "ดีมาก กำลังใจดีนะ ต่อไปก็จะขอพาไปดูภายในพระจุฬามณีสถานอีกจุดหนึ่ง ขอให้ข้าพระพุทธเจ้าได้มีโอกาสเห็นพระเขี้ยวแก้ว และพระเมาฬีขององค์สมเด็จพระ

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "เป็นไง ลักษณะที่เห็นข้างหน้า ดูซิว่ามีสิ่งใดใส่พระเขี้ยวแก้ว"

ศิษย์ : "เห็นอยู่ในพาน"

ครู : "พระพุทธองค์ประทับอยู่ตรงนั้นด้วยไหม...?"

ศิษย์ : "อยู่ครับ"

ครู : "กราบท่านเลยนะ กราบใกล้ ๆ พาน กราบใกล้ ๆ พระพุทธองค์นะ เห็นท่านชัดขึ้นไหมตอนนี้...?"

ศิษย์ : "ชัดครับ"

ครู : "เห็นใบหน้าท่านไหม...?"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "ดูไว้นะ พระเมาฬีที่อยู่บนพานมีความสวยสว่างเพียงใด เห็นแล้วชื่นใจเพียงใด เรามีโอกาสจะเห็นได้ยากน่ะ ขออาราธนาบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และด้วยอานุภาพของพระเมาฬี ได้โปรดแผ่พระบารมีครอบคลุมจิตใจ และอทิสมานกานของลูกด้วย เพื่อช่วยให้แจ่มใสยิ่ง ๆ ขึ้นไปนะ ลูกไม่ปรารถนาสิ่งใดอีกแล้ว นอกจากพระนิพพานเท่านั้น ต่อไปขอไปพระนิพพานเลยนะ ขอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้โปรดพาไปที่นิพพานตามพระองค์ท่านไปนะ เห็นวิมานสักหลังไหม...?"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "เข้าไปใกล้ ๆ นะ เข้าไปที่วิมานที่เห็นอยู่ไม่ไกลนักเข้าไปให้ถึง เข้าไปตรงนั้น ตัดสินใจให้เด็ดขาดนะ ว่าชาตินี้ขอเป็นชาติสุดท้ายสำหรับข้าพระพุทธเจ้า ไม่ปรารถนาในการที่จะมีร่างกายอีกต่อไป ร่างกายอันแสนสกปรก ไม่ต้องการ เข้าไปหาองค์สมเด็จฯ นะ ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ เรานี่แล้ว เข้าไปหาท่านนะ น้อมใจเข้าไปทำได้ไหม...?"

ศิษย์ : "ได้ครับ"

ครู : "กราบท่านหรือยัง...?"

ศิษย์ : "กราบแล้ว ท่านนั่ง"

ครู : "นั่งแบบไหน...?"

ศิษย์ : "ห้อยพระบาท"

ครู : "ถูกต้อง ดีมากนะ เข้าไปแล้วสว่างดีไหม เข้าไปให้ถึง ตั้งใจเข้าไปอีกหน่อย อย่าห่วงร่างกายนะ ถ้าความรู้สึกยังห่วงลมหายใจอยู่จงปล่อยมันเสีย มันหนัก เราเอาใจไปเห็นตัวเราเองชัดขึ้นไหม...?"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "มีเครื่องทรงไหม...?"

ศิษย์ : "มี"

ครู : "ดูซิ มีชฎาใส่ไหม...?"

ศิษย์ : "มี"

ครู : "นั่นแหละตัวเราจริง ๆ ตัวนั้นเขาเรียก อทิสสมานกาย ขอให้ยอมรับความเป็นจริงว่ากายนั้นเป็นกายจริง ๆ ของเรา ไม่ใช่กายเนื้อ เมื่อกายเนื้อตายไปแล้ว ไม่มีอะไรเหลือ

ต่อไปขออาราธนาบารมีของพระองค์ท่าน ขอได้โปรดนำไปที่วิมานของข้าพระพุทธเจ้าบนพระนิพพานแห่งนี้ ขึ้นไปให้ถึงที่วิมานของเรานะ ขึ้นไหวไหม...?"

ศิษย์ : "ไหวครับ"

ครู : "สว่างขึ้นไหม...?"

ศิษย์ : "สว่างครับ"

ครู : "เป็นไง วิมานหลังใหญ่ไหม กว้างขวางไหม...?"

ศิษย์ : "ใหญ่ครับ สูงครับ"

ครู : "เข้าไปข้างในเลยนะ เข้าไปในวิมานของเราพยายามเข้าไปให้ได้ เมื่อเข้าไปในวิมาน ก็หาที่นั่งของเราเองซึ่งอยู่ในเขตวิมานของเรา ตั้งใจแน่นอนว่าเราขอตัดสินใจมานิพพาน ไม่ขอห่วงใยร่างกายอีก ร่างกายเป็นทุกข์ข้าพเจ้าไม่ขอห่วงใย ร่างกายที่มีภาระอันหนัก ข้าพเจ้าไม่ขอห่วงใย ตายเป็นตาย ตายเมื่อใดขอมาพระนิพพาน กราบองค์สมเด็จท่านอีกครั้งหนึ่งซึ่งท่านอยู่ใกล้ ๆ เราแล้วขณะนี้ เห็นท่านชัดขึ้นไหม...?"

ศิษย์ : "ชัดครับ"

ครู : "สว่างไหมครับ รัศมีกายของพระองค์ท่าน...?"

ศิษย์ : "สว่าง"

ครู : "และขออาราธนาบารมีท่านอีกครั้งหนึ่งนะ ขอฉัพพรรณรังสีของพระองค์ท่านได้แผ่ปกคลุมอทิสสมานกายของข้าพระพุทธเจ้า ให้มีความแจ่มใสยิ่งขึ้น ดูใหม่ซิ ตอนนี้ร่างกายเราผ่องใสขึ้นไหม...?"

ศิษย์ : "ผ่องใสครับ"

ครู : "ดีนะ แสดงว่าเรารักนิพพานจริง ๆ มีความไม่อาลัยในชีวิตจริง ๆ เรามีความสุขฉันใดขอตั้งใจแผ่เมตตาให้บุคคลอื่นบ้าง ขอให้ทุก ๆ ท่านที่มีความทุกข์ขอจงมีความสุขเช่นเดียวกับข้าพเจ้า ตลอดจนผู้มีพระคุณก็ขอตั้งใจอุทิศให้ทั้งหมด จะเป็นบิดามารดา เทวดา และพรหมทั้งหมด ก็ขอตั้งใจให้เช่นเดียวกัน และขอตั้งใจมาพระนิพพานเช่นเดียวกับทุกท่านมาถึงพระนิพพานแล้ว เป็นไง เห็นตัวเองชัดขึ้นไหม...?"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "เห็นสว่างขึ้นไหม...?"

ศิษย์ : "สว่างครับ"

ครู : "ดูให้ทั่วสรรพางค์นะ นั่งให้สบายนะ บนที่นั่งของเรา จะดูด้านไหนก็ได้ นั่งไปก็ดูไป รอบ ๆ วิมานของเรา มีความสวยงามประการใด ทั่วบริเวณทั้งภายนอกและภายใน มีเสา เห็นเสาไหม...?"

ศิษย์ : "เห็น"

ครู : "เป็นไงสูงไหม...?"

ศิษย์ : "สูง"

ครู : "มีลวดลายไหม...?"

ศิษย์ : "มี"

ครู : "เห็นเพดานไหม มีเครื่องประดับบนเพดานไหม...?"

ศิษย์ : "เห็น"

ครู : "เห็นแท่นที่ประทับขององค์สมเด็จไหม...?"

ศิษย์ : "เห็น"

ครู : "เป็นไงสวยดีไหม...?"

ศิษย์ : "สวย"

ครู : "เป็นแก้วหรือเป็นทอง...?"

ศิษย์ : "เป็นแก้ว"

ครู : "เอาละ ดูไว้นะ ดูให้ทั่ว ๆ เลยนะ ดูตัวเราบ้าง ดูตัวองค์สมเด็จบ้าง จิตใจก็ตั้งใจแน่นอนว่า พระนิพพานมีความสุขอย่างนี้เราไม่ขอไปที่ไหนอีกแล้ว นอกจากพระนิพพานเท่านั้นไม่ปรารถนาความเป็นเทวดา ไม่ปรารถนาแห่งการเป็นพรหมอีกต่อไป มนุษย์เราก็ไม่ต้องการอีกแล้ว มีพระนิพพานเท่านั้น พยายามตัดสินใจอีกนิดหนึ่ง พิจารณาดูให้ดี ตัดความห่วงใยในร่างกายเสียให้ดี ร่างกายนั้นเป็นเพียงธาตุ ๔ เท่านั้น เกาะกุมคุมเป็นร่างกายอยู่ ไม่ช้าไม่นานร่างกายจะต้องตาย เมื่อตายแล้วก็เน่าเปื่อยไปผุพังไป สลายตัวไปในที่สุด ไม่ยืนยงคงอยู่ตลอดกาลตลอดสมัย ให้เป็นรูปร่างที่เราเคยเห็นอีก ไม่มีสิ่งใดเหลือเลย แม้แต่นิดเดียวนะ สลายไปกับกองไฟทั้งหมดทั้งสิ้น

ความจริงเป็นเช่นนี้ เพราะฉะนั้นตัดสินใจให้ดีว่าเราปรารถนาอย่างเดียวคือพระนิพพานนะ เข้าไปกราบขอพรองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จิตใจของข้าพระพุทธเจ้ามี

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "ท่านแย้มพระโอษฐ์สักนิดไหม...?"

ศิษย์ : "แย้มครับ"

ครู : "ดีมากอยู่ใกล้ ๆ ท่านมีความสุขดีไหม...?"

ศิษย์ : "ดีครับ"

ครู : "ดูเครื่องทรงของพระองค์ให้ถ้วนถี่ และชื่นชมพระบารมีของพระองค์ให้ทั่วถึง ท่านนั่งห้อยพระบาทสองข้างหรือข้างเดียว...?"

ศิษย์ : "ข้างเดียว"

ครู : "ดีมาก ถูกต้องแล้วนะ ข้างขวาหรือข้างซ้าย...?"

ศิษย์ : "ห้อยข้างขวา"

ครู : "ดูซินิพพานกว้างขวางไหม...?"

ศิษย์ : "กว้างขวาง"

ครู : "วิมานของเราใหญ่ไหม...?"

ศิษย์ : "ใหญ่ครับ"

ครู : "นี่แหละวิมานของเรา ซึ่งเราเห็นแล้วจะได้มีความสุขใจ ต่อไปนี้ก็จะพาไปยังวิมานขององค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าองค์ปัจจุบันอีกครั้งหนึ่ง ขอพระองค์ท่านได้ทรงโปรดเมตตาปรานีนำไปด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า เห็นหรือยัง...?"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "เห็นพระองค์ท่านนั่งสูงกว่าเดิมหรือต่ำกว่าเดิม...?"

ศิษย์ : "สูงครับ"

ครู : "องค์เล็กหรือองค์ใหญ่"

ศิษย์ : "องค์ใหญ่"

ครู : "สว่างไสวขึ้นไหม...?"

ศิษย์ : "สว่าง"

ครู : "ดูซิฉัพพรรณรังสีของพระองค์ท่านที่เปล่งออกมาล้อมรอบพระองค์ท่านนั้น สว่างไสวเพียงใด ดูให้ชื่นใจ ณ บัดนี้ เพราะว่าเป็นโอกาสที่เห็นยากทีเดียวนะ ฉัพพรรณรังสีของพระองค์ท่านซึ่งเปล่งเป็นประกายใสสว่างขณะนี้ ดูให้ชื่นใจนะตรงไหนมีดวงกลม ๆ มีบ้างไหม...?

ศิษย์ : "มีที่เศียรครับ"

ครู : "ดูให้ชื่นใจ ดูไปก็ตั้งใจอธิษฐานไว้เลยนะว่า พระนิพพาน ข้าพระพุทธเจ้ามีความปรารถนาแน่นอน ตอนนี้ก็ไม่ขอห่วงใยอะไรอีกแล้ว ร่างกายเราก็ไม่ขอห่วงใยใคร ๆ ก็ไม่ขอห่วงใย จิตใจสบายดีไหม...?

ศิษย์ : "สบายดีครับ"

ครู : "โปร่งดีนะ พระนิพพานมีความโปร่งอย่างนี้นะ ต่อไปจะพาไปที่วิมานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงพระนามว่า พระพุทธกัสสป ขอกราบลาท่านนะ กราบขอบพระคุณท่านที่โปรดเมตตานำมาภายในเขตวิมานของพระองค์ท่าน ขอพระองค์ท่านได้โปรดนำไปยังวิมานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพระนามว่าพระพุทธกัสสปด้วยเถิด พระพุทธเจ้าข้า ไปไหวไหม...?"

ศิษย์ : "ไหวครับ"

ครู : "วิมานพระองค์ท่านใหญ่ไหม...?"

ศิษย์ : "ใหญ่ครับ"

ครู : "ใหญ่นะ เข้าไปกราบท่านนะ ขออาราธนาบารมีท่าน ขอได้ช่วยโปรดเมตตาปรากฏพระรูปพระโฉมของพระองค์ท่านให้ผ่องใสชัดเจนด้วยนะ เห็นท่านหรือยัง...?"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "เป็นไง สวยไหม...?"

ศิษย์ : "สวยครับ"

ครู : "เก่งมาก กราบพระคุณท่านนะ ขอชมพระบารมีท่านสักครู่หนึ่งให้อิ่มใจ สบายใจ ที่ได้มีโอกาสมากราบพระพุทธองค์ท่าน สว่างไหม รอบ ๆ พระองค์ท่าน...?"

ศิษย์ : "สว่างไสวมาก"

ครู : "เข้าไปนั่งตรงข้างหน้าข้างใดซิครับ เข้าไปได้ ไม่ต้องกลัวนะ ไปอยู่ข้างหลังท่านก็ได้ มีใครแวดล้อมพระองค์ท่านบ้างไหม...?"

ศิษย์ : "มี"

ครู : "กราบท่านทุกองค์นะ ท่านมีความสุขแล้ว เราถือโอกาสนี้ไปกราบท่านทุก ๆ พระองค์นะ เป็นไงเห็นใครบ้างไหม**...?**"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "ไปกราบท่านอีกนะ ไม่ต้องกลัวท่านนะ เข้าไปหาท่าน เป็นไงสบายใจขึ้นอีกไหม**...?**"

ศิษย์ : "สบายใจครับ"

ครู : "ก็เป็นที่มั่นใจแล้วนะว่า เราสามารถมาพระนิพพานได้ เราจึงสบายใจเช่นนี้ มั่นใจไหม**...?**"

ศิษย์ : "มั่นใจครับ"

ครู : "เอาละตอนนี้ก็อยู่ใกล้ ๆ พระพุทธองค์อย่างนี้นะอยู่ใกล้ ๆ ท่าน และทุก ๆ พระองค์ที่แวดล้อมพระองค์ท่านอยู่นะ เห็นตัวเราชัดขึ้นหรือยัง**...?**"

ศิษย์ : "ชัดครับ"

ครู : "เห็นด้านหนังของตัวเราไหม**...?**"

ศิษย์ : "เห็นครับ"

ครู : "มีเครื่องทรงใส่สวยงามใช่ไหม**...?**"

ศิษย์ : "ครับ"

ครู : "เอาละอยู่กับพระองค์ท่านก่อนนะ"

(จบคำแนะนำการฝึกมโนมยิทธิ)

การฝึกท่องเที่ยวตามภพต่าง ๆ

คุณสมพร บุญรเกียรติ - ครูฝึก

ครู : "ขอให้ทุกท่านตัดสินใจว่าการที่เรามาปฏิบัติพระกรรมฐานในวันนี้ ก็เพื่อหวังมรรคผลนิพพานเป็นสำคัญ บัดนี้ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหมดเห็นจริงตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระบรมครูทุกประการแล้วว่า การเกิดเป็นมนุษย์เต็มไปด้วยความทุกข์ทั้งกายและใจ มีความยุ่งยากนานาประการ และร่างกายของข้าพระพุทธเจ้านี้เมื่อเกิดขึ้นมาแล้วไม่ช้าก็เดินเข้าไปหาความแก่ ขณะที่ดำรงชีวิตอยู่ก็มีการป่วยไข้ไม่สบาย ประสบกับอารมณ์ไม่สมหวังนานาประการ บางครั้งก็ถูกเขากลั่นแกล้ง ด่าว่าหรือถูกนินทา มีการพลัดพรากจากของรักของชอบใจ และสิ่งสุดท้ายที่ทุกคนหนีไม่พ้นก็คือความตาย

เมื่อร่างกายนี้ตายไปเราก็ไม่สามารถจะแบกเอาไปได้ ร่างกายของบุคคลอื่นอันเป็นที่รักเราก็แบกเขาเอาไปไม่ได้ ทรัพย์สมบัติแม้ชิ้นเดียวหรือเงินทองแม้แต่บาทเดียว เราก็ไม่สามารถจะแบกเอาไปได้ เพราะฉะนั้นถ้าร่างกายของข้าพระพุทธเจ้านี้พังเมื่อใด ขอตัดสินใจเข้าสู่พระนิพพานตามองค์สมเด็จพระประทีปแก้ว

ด้วย อำนาจพระบารมีขององค์สมเด็จพระชินสีห์บรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าท่าน ขอได้ทรงโปรดประทานพระมหากรุณาธิคุณ แสดงพระวรกายของพระองค์ในสภาวะพระนิพพานให้ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหมดรับสัมผัส ได้อย่างถูกต้องตามความเป็นจริงทุกประการด้วยเถิดพระพุททธเจ้าข้า ขณะนี้ความรู้สึกของทุกท่านว่าพระพุทธองค์ประทับอยู่ข้างหน้าพวกเราหรือ เปล่าค่ะ...?"

ศิษย์ : "อยู่ครับ"

ครู : "เมื่ออยู่แล้วกราบนมัสการพระองค์ท่านหรือยังคะ...?"

ศิษย์ : "กราบแล้ว"

ครู : "ขณะที่กราบนมัสการ วันนี้พระพุทธองค์ประทับนั่งหรือนอน หรือยืน...?"

ศิษย์ : "ประทับนั่ง"

ครู : "พระ พุทธเจ้าของเราเข้าสู่พระนิพพานไปสองพันห้าร้อยกว่าปีแล้ว กายเนื้อของพระองค์ถูกเผาไปแล้ว แต่จิตหรืออทิสสมานกายของพระองค์อยู่บนพระนิพพานตามสภาวะ ความเป็นจริงแล้ว เวลาพระองค์ประทับอยู่ที่วิมานของพระองค์ ท่านแต่งองค์อย่างไร ขอให้ข้าพระพุทธเจ้ารับสัมผัสได้อย่างถูกต้องตามความเป็นจริงทุกประการด้วย เกิดพระพุทธเจ้าข้าแล้วทั้งหมดขอกราบแทบพระยุคลบาทขององค์สมเด็จพระผู้มีพระ ภาคเจ้า ขณะที่กราบลงไป ความรู้สึกของใจว่าขณะนี้พระพุทธองค์แต่งองค์แบบไหนคะ...?"

ศิษย์ : "ทรงเครื่องพระนิพพาน"

ครู : "สวยไหมคะ...?"

ศิษย์ : "สวยค่ะ"

ครู : "ความรู้สึกเครื่องแต่งกายของพระองค์ออกสีอะไรคะ...?"

ศิษย์ : "สีขาวมีประกาย"

ครู : "ขณะนี้พระองค์แย้มพระโอษฐ์ไหมคะ...?"

ศิษย์ : "ยิ้มนิด ๆ "

ครู : "หลวงพี่มีความรู้สึกพระพุทธองค์แย้มพระโอษฐ์ไหมคะ...?"

ศิษย์ (พระ) : "ยิ้มน้อย ๆ "

ครู : "ขณะ ที่เราอยู่ต่อหน้าพระองค์ท่าน ตัดสินใจว่าข้าพเจ้าจะรักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์นับตั้งแต่วันนี้จนกว่าจะเข้าสู่พระนิพพานในชาติปัจจุบัน สำหรับพระสงฆ์ที่ครองผ้ากาสาวพัสตร์ถือว่าเป็นธงชัยแห่งพระอรหันต์ ต้องรักษาศีล ๒๒๗ ข้อ โดยเคร่งครัด และขณะที่ดำรงชีวิตอยู่จะทำงานทุกอย่างตามหน้าที่ให้ดีที่สุด ถ้าร่างกายนี้ตายเมื่อใด การเกิดเป็นคนก็ดี เทวดาหรือพรหมก็ดี ข้าพระพุทธเจ้าก็ไม่พึงปรารถนา ขอติดตามพระองค์มาอยู่บนแดนพระนิพพานแต่เพียงอย่างเดียว ด้วยอำนาจพระบารมีขององค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดา ขอได้ทรงโปรดประทานพระมหากรุณาธิคุณให้ข้าพระพุทธเจ้ารับสัมผัสอทิสสมานกาย ของข้าพระพุทธเจ้าแต่ละคนที่อยู่ต่อหน้าพระพุทธองค์บนพระนิพพานขณะนี้ด้วย เถิดพระพุทธเจ้าข้า แต่ละคนดูซิคะว่าแต่งตัวยังไงเหมือนกายเนื้อข้างล่างที่นั่งอยู่ที่วัดท่า ซุงหรือเปล่า...?"

ศิษย์ : "ไม่เหมือนแต่งตัวสวย"

ครู : "หลวงพ่อแต่งตัวเป็นพระสงฆ์หรือเปล่าคะ...?"

ศิษย์ (พระ) : "ไม่ได้แต่ง"

ครู : "แต่งเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายคะ...?"

ศิษย์ : "แต่งเป็นชาย"

ครู : "ให้ทุกคนขอดูอทิสสมานกายเวลาที่อยู่ที่วิมานพระพุทธเจ้าบนพระนิพพาน กับกายเนื้อที่อยู่ในเมืองมนุษย์อันไหนสวยกว่ากัน...?"

ศิษย์ : "อยู่ข้างบนสวยกว่า"

ครู : "ภายในบริเวณวิมานพระพุทธเจ้ากว้างขวางหรือแคบคะ...?"

ศิษย์ : "กว้างค่ะ"

ครู : "นอกจากสมเด็จพระพุทธองค์แล้ว มีใครเสด็จมาอีกไหมคะ...?"

ศิษย์ : "มี"

ครู : "มากหรือน้อยคะ...?"

ศิษย์ : "เสด็จมากันมาก"

ครู : "ทั้งหมดให้แยกกายตัวเองที่แต่งตัวสวย ๆ ให้มีปริมาณเท่ากับทุก ๆ พระองค์ที่เสด็จมาทั้งหมด แล้วกราบนมัสการท่านพร้อมกันทั้งหมดด้วย อาศัยบารมีพระพุทธเจ้าท่านช่วย กราบได้ไหมคะ...?"

ศิษย์ : "กราบแล้ว"

ครู : "มีความรู้สึกว่ามีใครอยู่ใกล้ ๆ เราไหมคะ...?"

ศิษย์ : "หลวงพ่อ"

ครู : "วันนี้หลวงพ่อแต่งตัวยังไงคะ...?"

ศิษย์ : "แต่งคล้ายพระพุทธองค์"

ครู : "หลวงพ่อใส่แว่นไหมคะ...?"

ศิษย์ : "ไม่ใส่ค่ะ"

ครู : "กราบระลึกถึงพระคุณท่าน เพราะท่านเป็นผู้นำความรู้การฝึกมโนมยิทธิมาสอนเรา ทำให้เราขึ้นมารับสัมผัสว่าแดนพระนิพพานมีจริง ไม่สูญอย่างที่เขาพูดกัน ขณะที่กราบท่านมีความรู้สึกรักเคารพและผูกพันกับองค์ท่านมาก่อนไหม...?"

ศิษย์ : "รู้สึกคุ้น ๆ กับท่านมาก่อน"

ครู : "ใจอยากจะเรียนท่านว่าอะไรขณะนี้...?"

ศิษย์ : "เรียกท่านพ่อ"

ครู : "เพื่อความมั่นใจ ถ้าในอดีตชาติ เราเคยเกิดเป็นลูกองค์หลวงพ่อ ขอให้ท่านได้มีพระเมตตายกมือให้ลูกได้ทราบ"

ศิษย์ : "ยกค่ะ"

ครู : "เราจะได้มั่นใจว่าในอดีตชาติเราเคยเกิดเป็นลูกหลวงพ่อถึงได้ติดตามมาฝึกวิชานี้ เมื่อเรารู้จักท่านพ่อในอดีตแล้ว ขออัญเชิญท่านแม่ที่เป็นคู่บารมีขององค์หลวงพ่อมาทุกชาติ ขอได้ทรงโปรดเสด็จประทับข้างหลวงพ่อให้ลูกได้กราบด้วยเถิดพระเจ้าข้า ท่านเสด็จมาหรือยังคะ...?"

ศิษย์ : "มาแล้ว"

ครู : "ขอกราบแทบพระบาท แล้วกราบบนตักท่าน"

ศิษย์ : "กราบแล้ว"

ครู : "พอกราบบนตักท่านแม่ทำอย่างไรคะ...?"

ศิษย์ : "ท่านลูบศีรษะ"

ครู : "มีความรู้สึกว่าท่านแม่มีความรักเมตตาห่วงใยมีความหวังดีต่อลูกไหมคะ...?"

ศิษย์ : "มีเมตตามาก"

ครู : "หลวงพ่อท่านบอกว่าใครจะมีพระคุณ เกินแม่ไม่มีอีกแล้ว กราบถามท่านแม่ว่าจะกลับลงมาเกิดในเมืองมนุษย์อีกไหมคะ...?"

ศิษย์ : "ไม่ลงมาเกิดอีกแล้ว"

ครู : "ก็แสดงว่าท่านแม่ของลูกอยู่บนพระนิพพานแล้ว ท่านดีใจไหมคะวันนี้ลูกขึ้นมาถึงพระนิพพานกราบท่านได้"

ศิษย์ : "ดีใจมากค่ะ"

ครู : "หลวงพ่อท่านบอกว่าทั้งพระ ทั้งพรหม และเทวดา ถ้าในอดีตชาติเราเคยเกิดเป็นลูกท่านแม้แต่เพียงชาติเดียว ท่านจะถือว่าเป็นลูกท่านตลอดไปคอยช่วยเหลือเราตลอดเวลา ถ้าไม่เกินกฎของกรรม กราบถามพระนามสั้น ๆ ที่หลวงพ่อเรียกท่านแม่มาทุกชาติว่าชื่ออะไร...?"

ศิษย์ : "ท่านแม่ศรี"

ครู : "ถูกต้อง ต่อไปนี้ให้จำท่านแม่ไว้ เวลาไปที่ใดขอบารมีให้ท่านช่วยนำไปจะได้คล่องขึ้น วันนี้วิมานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหลังใหญ่หรือหลังเล็ก และทำด้วยอะไร...?"

ศิษย์ : "ใหญ่มากครับ ทำด้วยเพชร สวยมาก"

ครู : "เป็นการพิสูจน์แล้วว่า แดนพระนิพพานไม่สูญอย่างที่บางคนพูดกัน คำว่าสูญต้องไม่มีอะไรเลย นี่วิมานของพระองค์ก็มี พระองค์แย้มพระโอษฐ์แต่งองค์ทรงเครื่องพระนิพพาน เราก็รับสัมผัสได้ แม้กระทั่งจิตหรืออทิสสมานกายของตัวเราเองออกจากร่างอยู่ต่อหน้าพระพุทธองค์ เราก็รับสัมผัสได้ ความรู้สึกของจิตเวลาอยู่บนพระนิพพานเป็นอย่างไร...?"

ศิษย์ : "สบาย รู้สึก โปร่ง"

ครู : "สมอย่างที่พระพุทธองค์ตรัสว่า นิพพานัง ปรมังสุขัง นิพพานเป็นสุขสุด จริงไหมคะ...?"

ศิษย์ : "จริงค่ะ"

ครู : "ขอให้ทุกคนขอบารมีขององค์สมเด็จพระประทีปแก้ว ขอหลวงพ่อ ท่านแม่ช่วยขอรับสัมผัสแดนพระนิพพานทั้งหมดว่ามีวิมานมากหรือน้อยเพียงใด...?"

ศิษย์ : "มีวิมานมาก"

ครู : "แต่ละวิมานสว่างไสวหรือมืด...?"

ศิษย์ : "สว่างมาก สวยไปหมดเลย"

ครู : "เหมือนความสว่างในเมืองมนุษย์ไหม...?"

ศิษย์ : "ไม่เหมือน สว่างเป็นประกาย"

ครู : "ให้ทุกคนนึกถึงผลบุญที่ทำมาตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้ ถ้าข้าพระพุทธเจ้ามีวิมานอยู่บนพระนิพพาน ขอองค์สมเด็จพระบรมครู ขอหลวงพ่อ ท่านแม่ช่วยสงเคราะห์นำลูกไปวิมานและเห็นทรัพย์สมบัติในวิมานได้อย่างถูกต้องตามความเป็นจริงทุกประการ เพื่อความมั่นใจที่จะกลับมาทำความดีในเมืองมนุษย์เพื่อให้เข้าถึงซึ่งพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้ด้วยเถิด พระพุทธเจ้าข้า มีความรู้สึกว่ามีวิมานไหมคะ...?"

ศิษย์ : "มีหลังคายอดแหลมวิมานทำด้วยแก้ว"

ครู : "เข้าไปในวิมานอันเป็นสมบัติของเรา ถ้าตายไปจากชาตินี้ เข้าไปได้ไหมคะ...?"

ศิษย์ : "เข้าไปได้ มีเตียงนอนทำด้วยแก้วผสมทอง"

ครู : "ลองขึ้นไปนอนบนเตียงว่าจะลื่นหล่นลงมาไหม...?"

ศิษย์ : "ไม่หล่น นอนได้ มีที่นอนหมอนมารองรับ"

ครู : "นอนสบายไหม ถ้าไม่หล่นลงมาแสดงว่ากำลังใจเข้มแข็งพอ ถ้าตายก็สามารถขึ้นมาอยู่บนพระนิพพานได้ เป็นการวัดกำลังใจเราเอง องค์หลวงพ่อท่านแม่เสด็จมาไหมคะ...?"

ศิษย์ : "มาค่ะ"

ครู : "มีทรัพย์สมบัติในวิมานไหมคะ...?"

ศิษย์ : "มีมากคะ"

ครู : "ทรัพย์สมบัติพร้อมด้วยวิมานเกิดจากผลบุญที่เราทำมาทั้งหมด ทีนี้เวลาทำบุญแล้ว ถ้าต้องการเห็นสิ่งใด ก็ตั้งจิตอธิษฐานขอเห็นสิ่งนั้นมีที่วิมานหรือไม่ เวลานี้ให้ทุกคนลองเทียบดูตัวเราในเมืองมนุษย์ พร้อมด้วยบ้านที่อยู่กับวิมานของพระนิพพาน และอทิสสมานกายที่ออกจากกายเนื้อ อันไหนสวยสดงดงามกว่ากัน...?"

ศิษย์ : "ข้างบนสวยกว่า"

ครู : "เห็นอย่างนี้แล้ว ถ้าร่างกายเนื้อในเมืองมนุษย์ตายเมื่อใดยังจะเสียดายร่างกายของเราเองหรือห่วงใยอาลัยอาวรณ์ในร่างกายของบุคคลอื่นอันเป็นที่รักอีกไหม หรือห่วงทรัพย์สมบัติในเมืองมนุษย์ไหม...?"

ศิษย์ : "ไม่เสียดาย ไม่ห่วงใย"

ครู : "ฉะนั้นก็ตัดสินใจว่า ถ้ากลับลงไปในเมืองมนุษย์ขณะที่ดำรงชีวิตอยู่จะทำงานตามหน้าที่ให้ดีที่สุด ถ้ากายเนื้อพังเมื่อใดขอติดตามองค์สมเด็จพระบรมสุคตขึ้นมาอยู่ที่วิมานบนพระนิพพานแต่เพียงอย่างเดียว"

ไปเที่ยวพรหม

ครู : "ต่อไปนี้จะพาไปแดนพรหม พรหมมีอยู่ ๒ ประเภท คือ รูปพรหมกับอรูปพรหม ให้ทุกคนเอาจิตจับพระรูปพระโฉมขององค์สมเด็จพระพิชิตมารที่ทรงเครื่องพระนิพพานใส เป็นแก้วประกายพรึกทั้งองค์ แล้วขอบารมีหลวงพ่อ ท่านแม่ ขอไปแดนรูปพรหมที่แบ่งเป็นชั้น ๆ ทั้งหมด ๑๖ ชั้น ขอรับสัมผัสว่าพรหมแบ่งเป็นชั้น ๆ จริงหรือไม่ มีวิมานมากหรือน้อยเพียงใด...?"

ศิษย์ : "แบ่งเป็นชั้น แต่ละชั้นมีวิมานมาก"

ครู : "ขอไปแดนพรหมชั้นที่ ๑๖ โดยขอบารมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงพ่อ ท่านแม่ ขอไปกราบท่านสหัมบดีพรหม ท่านเป็นใหญ่คุมพรหมทั้งหมด ๑๖ ชั้น ถึงหรือยังคะ...?"

ศิษย์ : "ถึงแล้ว"

ครู : "กราบท่านสหัมบดีพรหมหรือยัง...?"

ศิษย์ : "กราบแล้ว"

ครู : "ท่านสหัมบดีพรหมแต่งองค์เป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย...?"

ศิษย์ : "แต่งเป็นผู้ชาย"

ครู : "แต่งเหมือนคนในเมืองมนุษย์หรือเปล่าคะ...?"

ศิษย์ : "ไม่เหมือน แต่งตัวสวยเป็นแก้วแพรวพราว"

ครู : "ขอดูเนื้อของท่านสหัมบดีพรหมเป็นอย่างไรคะ...?"

ศิษย์ : "เนื้อใสเป็นแก้ว"

ครู : "เครื่องประดับของพรหมออกสีอะไร...?"

ศิษย์ : "เป็นประกายสีทอง"

ครู : "ประกายสีทองของเครื่องประดับสาด มาจับเนื้อของพรหมที่ใสเป็นแก้ว จึงทำให้มองพรหมทั้งองค์คล้ายทอง รู้สึกไหมคะ...?"

ศิษย์ : "คล้ายเป็นทองทั้งองค์"

ครู : "พรหมท่านมีกี่หน้า มีกี่มือ...?"

ศิษย์ : "มี ๔ หน้า มีหลายมือ"

ครู : "ขอท่านสหัมบดีพรหมช่วยให้เห็นตามสภาวะความเป็นจริงว่าอทิสสมานกายของพรหมมีกี่หน้า มีกี่มือ ขอให้ท่านให้เห็นตามความเป็นจริงด้วยเถิดพระเจ้าข้า"

ศิษย์ : "ท่านมีหน้าเดียว มี ๒ มือ"

ครู : "พรหมท่านมีที่อยู่เป็นบ้านหรือวิมาน...?"

ศิษย์ : "ท่านมีวิมานเป็นแก้ว"

ครู : "รูปพรหมทั้งหมดมี ๑๖ ชั้น พรหมชั้นที่ ๑-๑๑ ถ้าใครขึ้นมาเกิดพอหมดบุญวาสนาก็ต้องกลับลงไปเกิดอีก แต่พรหมชั้นที่ ๑๒-๑๖ ถ้าใครขึ้นมาเกิด จะบำเพ็ญบารมีต่อถึงพระนิพพานเลย ไม่ต้องกลับลงไปเกิดอีกแล้ว ให้ทุกคนขอบารมีองค์สมเด็จพระชินวรกราบทูลถามว่าในอดีตชาติทั้งหมดที่ผ่านมาข้าพระพุทธเจ้า เคยเกิดเป็นพรหมมาก่อนไหม...?"

ศิษย์ : "เคยเกิด"

ครู : "ถ้าเคยเกิด เกิดมากหรือน้อยครั้ง ขอพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระพุทธเมตตาแสดงภาพการเกิดเป็นพรหมทั้งหมดของข้าพระพุทธเจ้า ว่าเคยเกิดมากหรือน้อยเพียงใด ให้ข้าพระพุทธเจ้ารับสัมผัสได้อย่างถูกต้องความเป็นจริงด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า"

ศิษย์ : "เคยเกิดมากจนนับไม่ถ้วน"

ครู : "ขอพระบารมีขององค์สมเด็จพระบรมโลกนาถ ได้ทรงโปรดสงเคราะห์แสดงอทิสสมานกายของข้าพระพุทธเจ้าสมัยเกิดเป็นพรหมสัก ๑ ชาติ พร้อมด้วยที่อยู่ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า"

ศิษย์ : "รู้สึกแล้ว แต่งตัวเป็นผู้ชาย ใส่ชฎา มีเครื่องประดับ มีเนื้อใสเป็นแก้ว"

ครู : "พรหมไม่มีเพศอยู่ด้วยอำนาจธรรมปีติแต่งตัวคล้ายผู้ชายมีความสุขต่างกับกายเนื้อในเมืองมนุษย์ชาติปัจจุบันนี้ไหม...?"

ศิษย์ : "ต่างกันมาก"

ครู : "มีที่อยู่เป็นอย่างไรสมัยเป็นพรหม...?"

ศิษย์ : "ที่อยู่เป็นวิมานทำด้วยแก้วผสมทอง"

ครู : "จากจุดสูงสุดคือการเกิดเป็นพรหม พอหมดบุญวาสนาบารมีจากพรหมชาติที่เห็นนี้ เราก็มาเกิดเป็นคนในชาติปัจจุบัน สามารถแบกเอาวิมานทีเป็นแก้วหรืออทิสสมานกายที่สวยสมัยเป็นพรหมมาถึงชาตินี้ไหม...?"

ศิษย์ : "ไม่สามารถแบกเอามาได้เลยแม้แต่อย่างเดียว"

ครู : “ขอบารมีพระพุทธเจ้า ขอระลึกชาติ ถอยหลังก่อนที่ข้าพระพุทธเจ้าจะเกิดเป็นพรหมที่เห็นเมื่อกี้นี้ ข้าพระพุทธเต้าเกิดเป็นคนสมัยนั้นทำความดีอะไร ตายไปแล้วจึงไปเกิดเป็นพรหมได้...?”

ศิษย์ : “นั่งสมาธิ ถือศีล ทำทาน สร้างวัด ฟังเทศน์”

ครู : “ขอดูภาพก่อนที่จิตจะออกจากร่างไปเกิดเป็นพรหม เราตายในลักษณะอย่างไร...?”

ศิษย์ : “ตายอย่าสงบ คล้ายกับเข้าฌานอยู่ แล้วจึงตาย”

ครู : “ถูกต้อง คนที่จะไปเกิดเป็นพรหมได้เวลาตายจิตจะต้องเข้าฌานอยู่จึงจะไปเกิดเป็นพรหมได้ ต่อให้ทำบุญกี่แสนกี่ล้าน ถ้าไม่ได้เข้าฌานตายก็ไม่สามารถที่จะไปเกิดเป็นพรหมได้ การระลึกชาติตัวเองว่าเคยเป็นอะไรมาก่อน เรียกว่า ปุพเพนิวาสานุสติญาณ เรารับสัมผัสแล้วว่า แดนรูปพรหมเป็นยังไง ให้ขอพระบารมีขององค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ขอไปรับสัมผัสแดน อรูปพรหม ซึ่งแบ่งออกเป็น ๔ ชั้น วันนี้ขอไปรับสัมผัสแดนอรูปพรหมชั้นที่ ๔ พร้อมกัน ไปถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ไปถึงแล้ว”

ครู : “เมื่อไปถึงมีความรู้สึกว่าแดนนี้เป็นยังไง...?”

ศิษย์ : “แดนอรูปพรหมกว้าง เวิ้งว้างไม่มีขอบเขต และสว่าง”

ครู : “ในอาณาเขตของความสว่างคล้าย ๆ มีอะไรไหมคะ...?”

ศิษย์ : “เป็นวง ๆ ดวง ๆ มีประกายคล้ายดาว”

ครู : “มีดวงเดียวหรือหลายดวง...?”

ศิษย์ : “มีมาก”

ครู : “มีวิมานไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ไม่มี”

ครู : “วง ๆ หรือดวงเล็ก ๆ นั่นคือ จิตของผู้ที่ตายแล้วไปเกิดอยู่ในแดนอรูปพรหม ไม่มีรูปร่างเหมือนอทิสสมานกายของพรหม และไม่มีวิมาน ลอยอยู่นานแสนนานนับเป็นกัป ๆ ไม่สามารถจะรับฟังคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ พอหมดบุญวาสนาบารมีก็ต้องกลับลงมาเกิดใหม่หรืออาจไปเสวยทุกข์ในแดนอบายภูมิตามกรรมชั่วที่ทำไว้ก็ได้ พวกนี้ขณะที่เป็นมนุษย์ชอบเข้าอรูปฌาน แต่ไม่มีอารมณ์จิตรักพระนิพพาน ตายแล้วจึงไปเกิดบนแดนอรูปพรหมเห็นอย่างนี้แล้วอยากมาลอยเป็นดวง ๆ อย่างนี้ไหม...?”

ศิษย์ : “ไม่อยาก”

ครู : “เมื่อไม่อยาก ขอไปพระนิพพานชาตินี้ หลวงพ่อถึงได้สอนให้พวกเรามีอารมณ์จิตรักพระนิพพาน ตายแล้วจะได้ไปบนพระนิพพานอันเป็นแดนที่มีความสุข ให้กราบลาท่านสหัมบดีพรหมที่ท่านสงเคราะห์เรา แล้วทั้งหมดจับพระรูปพระโฉมของพระพุทธเจ้าที่ทรงเครื่องพระนิพพานให้ใสเป็นแก้วทั้งองค์ ขอหลวงพ่อ ท่านแม่ ขอไปแดนสวรรค์ทั้งหมด ๖ แดน ซึ่งไม่แบ่งชั้นเหมือนแดนพรหม ว่าแดนสวรรค์ทั้งหมดมีวิมานมากหรือน้อยเพียงใดด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า”

ไปเที่ยวสวรรค์

ครู : “สวรรค์เขตแรกที่จะไปคือสวรรค์ชั้นปรนิมมิตวสวัสดี ขอไปกราบท่านท้าวมาลัย หรือพญามาราธิราช ท่านเป็นหัวหน้าคุมสวรรค์เขตนี้ทั้งหมด ไปที่วิมานท่านถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้ว”

ครู : “กราบแทบพระบาทท่านท้าวมาลัย ท่านแต่งองค์ยังไงคะ เทวดาชั้นนี้...?”

ศิษย์ : “แต่งเป็นเทวดา มีเสื้อผ้าใส่ มีชฎา มีเครื่องประดับเนื้อของเทวดาผ่องใส ไม่ทึบเหมือนเนื้อของคนในเมืองมนุษย์ แต่ไม่ใสเท่าพรหม”

ครู : “เทวดามีเสื้อผ้าใส่ ไม่เหมือนอย่างที่ภาพเขียนหรือภาพวาดตามฝาผนังโบสถ์เป็นเทวดา นั้นความเป็นจริงท่านสวย มีเครื่องแต่งกายครบถ้วย ท่านมีความเป็นทิพย์ มีความสุข วิมานของเทวดาชั้นนี้สวยไหมคะ...?”

ศิษย์ : “สวยค่ะ หลังใหญ่ ทำด้วยแก้ว”

ครู : “เป็นอันว่าวิมานของเทวดาเป็นแก้ว สวรรค์ชั้นปรนิมมิตวสวัสดี คนที่จะมาเกิดได้ ขณะที่มีชีวิตอยู่ท่านได้ฌาน ๔ แต่เวลาตายไม่ได้เข้าฌานตาย จึงมาเกิดเป็นเทวดาชั้นนี้ กราบลาท่านท้าวมาลัยที่สงเคราะห์เรา ทั้งหมดขอบารมีขององค์สมเด็จพระทรงสวัสดิโสภาคย์ ขอหลวงพ่อ ท่านแม่พาไปสวรรค์เขตต่อไป คือชั้น นิมมานรดี ขอไปกราบท่าน ท้าวนิมมานรดี ที่วิมานของท่าน ถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้ว”

ครู : “กราบนมัสการท่าน ท่านยิ้มไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ยิ้ม ท่านแต่งตัวเป็นเทวดาผู้ชาย”

ครู : “มีวิมานไหมคะ”

ศิษย์ : “มี”

ครู : “วิมานท่านทำด้วยอะไรคะ...?”

ศิษย์ : “ทำด้วยแก้ว”

ครู : “บริเวณเขตนี้ทั้งหมดมีวิมานมากน้อยเพียงใดคะ...?”

ศิษย์ : “มีวิมานมาก แพรวพราว”

ครู : “เทวดาชั้นนี้ ขณะที่เป็นมนุษย์ท่านมีฤทธิ์ ได้กสิณ ๑๐ เจริญฌานสมาบัติเนรมิตสิ่งต่าง ๆ ได้เวลาตายก็มาเกิดเป็นเทวดาชั้นนิมมานรดี จิตจับพระรูปพระโฉมของพระพุทธเจ้าให้ใส กราบทูลถามพระองค์ว่าในอดีตชาติทั้งหมดข้าพระพุทธเจ้าเคยเกิดเป็นเทวดาชั้นนิมมานรดีไหมคะ...?”

ศิษย์ : “เคยเกิด”

ครู : “ถ้า เคยเกิดขอพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระพุทธเมตตาแสดงภาพนั้นทั้งหมดของการเกิด เป็นเทวดาชั้นนิมมานรดีว่ามากหรือน้อยเพียงใดด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า...?”

ศิษย์ : “มากครั้งนับไม่ไหว”

ครู : “ขอดูภาพขณะที่เราเป็นมนุษย์ก่อนที่จะมาเกิดเป็นเทวดาชั้นนี้ เราทำความดีอะไรบ้าง...?”

ศิษย์ : “เข้าฌานสมาบัติ สามารถเนรมิตหรือเสกใบไม้เล็ก ๆ เป็นตัวแมลงได้ สามารถหายตัวได้”

ครู : “สมัยนั้นสนุกสนานกับการเนรมิตต่าง ๆ ได้จนเพลิน ตายไปจึงไปเกิดเป็นเทวดาชั้นนิมมานรดี พอหมดบุญวาสนาบารมีกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ในชาติปัจจุบันอีกใช่ไหมคะ เป็นอันว่าสวรรค์ชั้นดีทุกคนเคยเกิด กราบลาท่านนิมมานรดีที่ท่านสงเคราะห์เรา

ทั้งหมดจับพระรูปพระโฉมพระพุทธเจ้าให้ใสที่ทรงเครื่องพระนิพพาน และขอพระบารมีท่านให้ได้กราบ หลวงปู่ปาน ผู้มีพระคุณซึ่งประทับอยู่บน สวรรค์ชั้นดุสิต ท่านเป็นปรมาจารย์ขององค์หลวงพ่อ ความรู้ทั้งหมดที่หลวงพ่อได้รับมาจากหลวงปู่ปาน และในอดีตหลวงพ่อเคยเป็นลูกหลวงปู่ปาน พวกเราที่เป็นลูกหลวงพ่อจึงเรียกว่า หลวงปู่ปาน ขณะนี้หลวงปู่แต่งองค์เป็นพระสงฆ์หรือเทวดา...?”

ศิษย์ : “หลวงปู่แต่งองค์เป็นเทวดาผู้ชาย มีวิมานสวยและใหญ่”

ครู : “กราบระลึกถึงพระคุณหลวงปู่ ขอพรท่าน ให้ท่านช่วยให้หลานรับสัมผัสทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างถูกต้องตามความเป็นจริง เมื่อไปยัง ณ ที่ใดก็ตาม หลวงปู่ประทานพรไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ท่านยิ้มและให้พร ท่าทางท่านใจดี”

ครู : “สวรรค์ชั้นดุสิตวิมานใหญ่หรือเล็ก...?”

ศิษย์ : “ใหญ่โตและสวยงามมาก”

ครู : “สวรรค์ชั้นดุสิต หลวงพ่อบอกว่าเข้ายากมาก คนที่จะมาเกิดได้ต้องปรารถนาพระโพธิญาณ คือ ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่ง หรือปรารถนาเป็นพระพุทธบิดา พระพุทธมารดาของพระพุทธเจ้าพระองค์ใดพระองค์หนึ่ง หรือต้องเป็นพระอริยเจ้าตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไป จึงจะไปเกิดบนสวรรค์ชั้นดุสิตได้ เมื่อมาถึงสวรรค์ชั้นนี้แล้ว สิ่งที่จะขาดไม่ได้ที่เราควรจะต้องไปกราบทานอีกองค์หนึ่ง คือ ขอไปกราบ **หน่อพระบรมวงศ์โพธิสัตว์สมเด็จพระศรีอริยเมตตรัย** ที่วิมานของพระองค์ท่าน ถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้วค่ะ”

ครู : “กราบนมัสการสมเด็จพระศรีอริยเมตตรัย พระองค์แต่งองค์ยังไงคะ...?”

ศิษย์ : “แต่งเป็นเทวดาผู้ชาย สวยมาก”

ครู : “รัศมีกายของพระองค์เป็นอย่างไรคะ...?”

ศิษย์ : “รัศมีกายสว่างใสเป็นเพชร”

ครู : “พระองค์มีวิมานหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “มีวิมานสวยงามมาก หลังใหญ่”

ครู : “ขอบารมีของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเทียบรัศมีกายพร้อมด้วยวิมานของหลวงปู่ปานกับของสมเด็จพระศรีอริยเมตตรัย ของใครสว่างสวยงามกว่ากัน...?”

ศิษย์ : “ของสมเด็จพระศรีอริยเมตตรัยท่านสวยเป็นประกายมากกว่าของหลวงปู่ปาน”

ครู : “ถูกต้อง เพราะสมเด็จพระศรีอริยเมตตรัยท่านจะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าองค์ต่อไป รัศมีกายและวิมานจึงสวยกว่า กราบลาทั้งสองพระองค์ ที่สงเคราะห์เรา”

ศิษย์ : “กราบแล้ว”

ครู : “ให้ทุกคนจับพระรูปพระโฉมขององค์สมเด็จพระประทีปแก้วขอไปกราบท่านท้าวยามา ท่านคุมสวรรค์ชั้น ยามา ทั้งหมด ถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้ว”

ครู : “ท่านท้าวยามา แต่งเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย...?”

ศิษย์ : “แต่งเป็นเทวดาผู้ชาย”

ครู : “ขอดูท่านเจ้าของวิมานแต่ละวิมานบนสวรรค์ชั้นยามาว่าท่านทำอะไรกันอยู่...?”

ศิษย์ : “ท่านทำสมาธิ เขตนี้เงียบ ๆ”

ครู : “สวรรค์เขตนี้ท่านปู่พระอินทร์จะไม่ใช้งาน ท่านจะนั่งบำเพ็ญภาวนาตลอด พวกเราในที่นี้มีใครชอบสวดมนต์ไหมคะ...?”

ศิษย์ : “มีค่ะ”

ครู : “และบางครั้งเคยได้ยินเสียงสวดมนต์มาจากที่อื่น โดยหาไม่ได้ว่ามีใครเปิดวิทยุหรือเปิดเทป มีบ้างไหมคะ...?”

ศิษย์ : “เคยได้ยิน”

ครู : “หลวงพ่อท่านบอกเสียงนั้นคือเสียงสวดมนต์จากเทวดาชั้นยามา แสดงว่าอารมณ์จิตของเราขณะนั้นเข้าสู่อุปจารสมาธิ จิตจึงเป็นทิพย์สามารถรับสัมผัสเสียงสวดมนต์จากเทวดาชั้นยามาได้ คนที่จะมาเกิดเป็นเทวดาชั้นนี้ได้ขณะที่มีชีวิตอยู่ชอบสวดมนต์ เวลาตายจิตเข้าสู่อุปจารสมาธิ ตายมาแล้วมาเกิดเป็นเทวดาชั้นยามา

สวรรค์ที่จะพาต่อไป ก็คือสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ซึ่งเปรียบเสมือนเมืองหลวงของสวรรค์ ๖ ชั้น ซึ่งเราเคยไปมาแล้วเป็นที่ตั้งของพระจุฬามณีเจดียสถาน ขอไปกราบ ท่านท้าวโกสีย์สักกเทวราช หรือในเมืองมนุษย์เรียกท่านว่า พระอินทร์ ถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้วค่ะ”

ครู : “ท่านประทับนั่งหรือยืน...?”

ศิษย์ : “ท่านประทับนั่ง”

ครู : “ท่านนั่งบนอะไรคะ...?”

ศิษย์ : “นั่งบนพระแท่นเป็นแก้ว”

ครู : “พระแท่นนี้เรียกว่า บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์ เป็นแก้ว ๗ ประการ บนพระแท่นมีใครอีกไหมคะ...?”

ศิษย์ : “มีผู้หญิง”

ครู : “นั่นคือพระชายาของท่านพระอินทร์ ท่านที่เคยเป็นลูกหลวงพ่อในอดีตชาติ จะเรียกท่านปู่พระอินทร์ และท่านย่า เพราะหลวงพ่อเคยเป็นลูกท่าน ลองเทียบดูซิคะว่าท่านแม่ศรี กับท่านย่าของเรา ใครแก่กว่ากัน...?”

ศิษย์ : “สาวพอ ๆ กัน”

ครู : “ถูกต้อง ข้างบนนี้ไม่มีแก่ บริวารของท่านปู่พระอินทร์มีมากหรือน้อยเพียงใด...?”

ศิษย์ : “มีมากทั้งเทวดาผู้หญิงผู้ชาย”

ครู : “ขอดูรูปร่างหน้าตาของเทวดาว่าเป็นอย่างไร...?”

ศิษย์ : “หน้าตาสดชื่น เครื่องประดับแวววาว ดูแล้วชื่นใจ”

ครู : “กราบถามท่านปู่พระอินทร์ว่าพวกเราเคยเกิดเป็นเทวดากันไหมคะ...?”

ศิษย์ : “เคยเกิดมาจนนับไม่ไหว มีทั้งเทวดาผู้หญิงและผู้ชาย”

ครู : “เห็นแล้วนะคะว่าเทวดามีทั้งผู้หญิงและผู้ชาย คือเทพบุตรและนางฟ้า แตกต่างจากพรหมที่เราเคยเกิดไม่มีเพศหญิง เพศชาย อยู่ด้วยอำนาจธรรมปีติ ขอดูเนื้อเทวดากับเนื้อของพรหมต่างกันหรือเหมือนกัน...?”

ศิษย์ : “เนื้อของพรหมใสกว่าเนื้อของเทวดา”

ครู : “วิมานต่างกันหรือว่าเหมือนกัน...?”

ศิษย์ : “วิมานของเทวดาใสน้อยกว่าของพรหม”

ครู : “สวรรค์ชั้นดาวดึงสเทวโลก กราบท่านถามว่าเราเคยเกิดไหม...?”

ศิษย์ : “เคยเกิด”

ครู : “มากหรือน้อยครั้ง...?”

ศิษย์ : “มากจนนับไม่ถ้วน”

ครู : “ถ้าเราเคยเกิดเป็นเทวดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ขอท่านที่เคยเป็นเพื่อนเราสมัยอยู่บนดาวดึงส์ แต่ท่านไม่ได้ลงมาเกิดอย่างพวกเรา ขอได้โปรดเสด็จมาประชุมพร้อมกันทั้งหมดด้วยเถิดพระเจ้าข้า ท่านมากันหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “มากันมาก ท่านยิ้ม”

ครู : “ก็เป็นการพิสูจน์ว่าสวรรค์ชั้นนี้เราเคยเกิดมาแล้ว พอหมดบุญวาสนาบารมีก็ต้องมาเกิดใหม่อีกบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์มีที่เที่ยวมาก แต่ก่อนอื่นขอไปชมที่ประทับของท่านปู่อินทร์ ซึ่งเป็นเทวราชา ถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้วค่ะ”

ครู : “เมื่อมาถึงรู้สึกว่าวิมานของท่านปู่พระอินทร์ใหญ่หรือเล็ก...?”

ศิษย์ : “ใหญ่มาก หลังคาซ้อนสูงขึ้นไปจนนับไม่ถ้วน มีบริวารคือเทวดา นางฟ้ามากมาย”

ครู : “ต่อไปขอพระบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านปู่ ท่านย่า ท่านพ่อ ท่านแม่ ขอไปชมสวนบนสวรรค์ซึ่งมีหลายสวน แต่วันนี้ขอไปชมสวนนันทวันก่อน ถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : "ถึงแล้ว สวนใหญ่และสวยมาก"

ครู : "มีอะไรในสวน...?"

ศิษย์ : "ต้นไม้ที่มีผล"

ครู : "สวนนันทวันเป็นสวนผลไม้ ต่อไปขอไปชม สวนจิตรลดาวัลย์ ถึงหรือยัง...?"

ศิษย์ : "ถึงแล้ว เป็นสวยดอกไม้สวยงามมาก มีดอกไม้เป็นพุ่มเป็นระเบียบ"

ครู : "ในสวนมีเทวดานางฟ้ามากไหมคะ...?"

ศิษย์ : "มีมาก ท่านมองดูพวกเรา"

ครู : "เทวดาชั้นนี้เวลาคนในเมืองมนุษย์ ถือศีล ทำบุญ ทำทาน เจริญพระกรรมฐาน ท่านจะโมทนาด้วยการฟ้อนรำ ขอดูซิคะว่า เทวดานางฟ้าท่านฟ้อนรำแบบไหน...?"

ศิษย์ : "รำคล้ายรำไทย แต่ดูอ่อนช้อยกว่า เครื่องประดับก็แพรวพราวกว่า"

ครู : "ออกจากสวนจิตรลดาวัลย์ ไปยังสระโบกขรณี ซึ่งเป็นที่สำราญของชาวสวรรค์ชั้นดาวดึงส์พร้อมกัน ถึงหรือยังคะ...?"

ศิษย์ : "ถึงแล้ว สระใหญ่น้ำใส"

ครู : "ลองลงไปว่ายเล่นดูซิ ว่าน้ำเย็นหรือร้อน..?"

ศิษย์ : "น้ำเย็นสบาย มีเทวดานางฟ้าท่านอยู่ในสระด้วย"

ครู : "กลับขึ้นมาดูซิคะว่าตัวเปียกหรือเปล่า...?"

ศิษย์ : "ไม่เปียก"

ครู : “นี่คือความเป็นทิพย์ตัวจึงไม่เปียก ขณะลงไปถอดชฎา ถอดรองเท่าหรือเปล่าคะ...?”

ศิษย์ : “ไม่ได้ถอด แต่ก็ไม่จม”

ครู : “ใช้ได้ สวรรค์ชั้นนี้มีที่เที่ยวมาก มีความสนุกสบาย แต่ว่าพอหมดบุญวาสนาบารมีก็ต้องกลับลงมาเกิดใหม่อีก ดังเช่นพวกเราก็เคยเกิดเป็นเทวดาชั้นดาวดึงส์กันมาแล้ว สวรรค์ชั้นนี้คนที่จะมาเกิดได้ ขณะที่มีชีวิตอยู่ชอบถวายสังฆทาน ถวายวิหารทาน หรือต้องทำบุญตัดชีวิต หมายถึงถ้าเรามีอาหารอยู่มือหนึ่งสำหรับตัวเอง เกิดไปพบคนหรือสัตว์ที่อดยากต้องการอาหาร หาที่อื่นก็ไม่มี เรายอมเสียสละอาหารมือนั้นให้โดยเรายอมอดอย่างนี้เรียกว่า ทำบุญตัดชีวิต

หลวงพ่อท่านบอกว่าสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เข้ายากมาก ถ้าใครต้องการมาเที่ยวเองก็มาขอท่านปู่ ท่านย่าให้ท่านช่วยสงเคราะห์ ตอนนี้ขอกราบลาพระองค์ท่าน สวรรค์เขตสุดท้ายที่เราจะไปวันนี้คือสวรรค์ชื่อ จาตุมหาราช ขอไปกราบท่าน ท้าวเวสสุวรรณ ที่วิมานของพระองค์ท่าน

ศิษย์ : “ถึงแล้ว”

ครู : “ท่านท้าวเวสสุวรรณ พระองค์แต่งตัวอย่างไร...?”

ศิษย์ : “แต่งเป็นเทวดาผู้ชาย”

ครู : “แต่งตัวสวยหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “สวยมาก”

ครู : “ท่านท้าวเวสสุวรรณท่านเป็นท้าวมหาราชคุมทางทิศเหนือ กราบท่านแล้วขออัญเชิญท่านท้าวมหาราชอีก ๓ พระองค์ ขอได้โปรดเสด็จมาประชุมพร้อมกันด้วยเถิดพระเจ้าข้า

ครู : “ท่านเสด็จมาหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “มาแล้ว”

ครู : “แยกกายกราบท่านพร้อมกันทั้ง ๔ พระองค์ แล้วขออัญเชิญบริวารของท่านท้าวมหาราชทั้ง ๔ พระองค์ ขอได้โปรดเสด็จมาประชุมพร้อมกันทั้งหมดท่านมาหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “มาแล้วค่ะ”

ครู : “มามากหรือน้อย”

ศิษย์ : “มามากเต็มไปหมด”

ครู : “แยกกายของเราที่สวย ๆ ให้มีปริมาณเท่ากับทุก ๆ พระองค์ที่เสด็จมามากแล้วกราบท่านพร้อมกัน เทวดาชั้นนี้มีหน้าที่ควบคุมดูแลเขตภาคพื้นดินของมนุษย์ มีเทวดา ๒ พวก คือ รุกขเทวดา กับ ภูมิเทวดา ขอชมรุกขเทวดาในเขต วัดท่าซุง ว่ามีหรือไม่...?”

ศิษย์ : “มีมาก”

ครู : “ท่านรุกขเทวดาแต่งตัวอย่างไร มีวิมานไหม...?”

ศิษย์ : “ท่านแต่งเป็นเทวดามีวิมานแปะอยู่กับกิ่งไม้ บนยอดไม้”

ครู : “วิมานของท่านทำด้วยอะไร...?”

ศิษย์ : “ทำด้วยแก้วผสมทอง”

ครู : “วิมานของรุกขเทวดาสวยเหมือนเทวดาชั้นต่าง ๆ ที่ผ่านมาไหม...?”

ศิษย์ : “ไม่เหมือน สวยน้อยกว่า”

ครู : “ถูกต้อง เพราะบุญน้อยกว่า ขอพระบารมีขององค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ท่านพ่อ ท่านแม่ ขอให้ข้าพระพุทธเจ้ารับสัมผัสภูมิเทวดาในเขตวัดท่าซุงด้วยว่ามีหรือไม่...?”

ศิษย์ : “มีมาก”

ครู : “ท่านมีวิมานไหมคะ...?”

ศิษย์ : “มีค่ะ วิมานลอยอยู่เหนือพื้นดินเล็กน้อย”

ครู : “วิมานของภูมิเทวดาทำด้วยอะไร...?”

ศิษย์ : “ทำด้วยแก้วผสมทอง”

ครู : “ถ้าเทียบกับท่านรุกขเทวดา ของใครสวยกว่ากัน...?”

ศิษย์ : “วิมานของรุกขเทวดาสวยกว่าของภูมิเทวดา”

ครู : “ถูกต้อง เพราะภูมิเทวดาบุญน้อยกว่าคนที่จะมาเกิดเป็นเทวดาชั้นนี้ ขณะที่มีชีวิตอยู่ทำบุญตามประเพณี เขามีเทศกาลงานวัดก็ไปกับเขาด้วยความสนุกสนาน ร้องรำทำเพลงไม่ได้ตั้งอกตั้งใจทำบุญ แต่เวลาตายจิตนึกถึงว่าเราเคยทำบุญ จึงไปเกิดเป็นเทวดาชั้นจาตุมหาราชที่เรียกว่า ภูมิเทวดา

แต่หลวงพ่อท่านสอนว่าอย่าไปดูถูกภูมิเทวดา เพราะเทวดาหางแถวดีกว่ามนุษย์หัวแถว เทวดาท่านมีกายเป็นทิพย์ ไม่มีร่างกายที่สกปรกอย่างเรา ไม่ต้องทำมาหากิน เหนื่อยยากอย่างพวกเรา กราบทูลถามองค์สมเด็จพระพิชิตมารว่าในอดีตชาติ ข้าพระพุทธเจ้าเคยเกิดเป็นภูมิเทวดาหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “เคยเกิด”

ครู : “ถ้าเคยเกิด ขอดูภาพว่าเกิดมากหรือน้อยครั้งเพียงใด...?”

ศิษย์ : “เกิดมากครั้ง”

ครู : “ขอพระองค์ได้โปรดสงเคราะห์แสดงอทิสสมานกายของข้าพระพุทธเจ้าสมัยเป็นภูมิเทวดาสัก ๑ ชาติ พร้อมด้วยที่อยู่ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า ใครรู้สึกแล้วว่าเราเกิดเป็นเทวดาผู้หญิงหรือผู้ชาย...?”

ศิษย์ : “เทวดาผู้ชาย”

ศิษย์ : “เทวดาผู้หญิง”

ครู : “มีวิมานไหมคะ...?”

ศิษย์ : “มีค่ะ”

ครู : “วิมานอยู่ตรงไหน...?”

ศิษย์ : “วิมานลอยอยู่เหนือพื้นดินเล็กน้อย”

ครู : “เทวดาชั้นจาตุมหาราชมีหน้าที่รักษาเขตตามบ้านตามวัด ตามวัง ตามป่า ตามเขา หรือสถานที่ราชการ กราบทูลถามองค์สมเด็จพระจอมไตรว่าสมัยนั้นเรารักษาเขตไหน...?”

ศิษย์ : “ตามบ้านบ้าง ตามวัดบ้าง ตามวังบ้าง ตามป่า ตามเขาบ้าง”

ครู : “สมัยที่เราเป็นภูมิเทวดามีคนมากราบไหว้ขอให้ช่วยคุ้มครองรักษาบ้างไหม...?”

ศิษย์ : “มีมากค่ะ”

ครู : “บางคนยอมรับนับถือในความดีสมัยเราเป็นภูมิเทวดาถึงกับสร้างศาลพระภูมิถวาย พอจะมีบ้างไหม...?”

ศิษย์ : “มีค่ะ”

ครู : “สร้างเป็นไม้หรือตึก...?”

ศิษย์ : “สร้างเป็นไม้เสาเดียวบ้าง สร้างเป็นตึกบ้าง”

ครู : “เคยมีคนเอาของมาถวายบ้างไหม...?”

ศิษย์ : “มีดอกไม้ธูปเทียน ไข่ต้ม ไก่ต้ม ผลไม้บ้าง”

ครู : “แล้วเราสมัยเป็นภูมิเทวดา เรากินของที่เขาถวายหรือเปล่า”

ศิษย์ : “เปล่า ไม่ได้กิน แต่มาโมทนาในความดีของเขา”

ครู : “และภูมิเทวดาย้ายที่อยู่จากวิมาน มาอยู่ในศาลพระภูมิหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “ไม่ได้ย้าย วิมานใหญ่โต และสวยงามกว่ามาก”

ครู : “เป็นอันว่าสมัยเราเป็นภูมิเทวดา ก็เคยมีเคยสร้างศาลพระภูมิถวายให้เรา แต่เราไม่ได้เข้าไปอยู่ สมัยนั้นภูมิเทวดาสามารถสงเคราะห์ช่วยเหลือบุคคลในเขตที่เราดูแลอยู่ให้ได้รับความสุขหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “สามารถช่วยเหลือได้”

ครู : “เทวดาท่านสามารถช่วยเหลือมนุษย์ได้ ถ้าไม่เกินกฎของกรรม จำไว้ให้ดีนะประเดี๋ยวขอแล้วไม่สำเร็จจะต่อว่าทำไมเทวดาท่านไม่ช่วย ถ้าไม่เกินกฎของกรรมท่านพร้อมที่จะช่วยอยู่แล้ว ในเมื่อมนุษย์ขณะนี้สอน และพูดกันมากว่าเทวดาไม่มี ศาลพระภูมิตั้งไม่มีผล บัดนี้เราได้มาพิสูจน์แล้วว่าเทวดามีจริง การยอมรับนับถือเทวดาท่านก็สามารถช่วยเราได้ วันนี้ขอให้ทุกท่านขอบารมีพระพุทธเจ้า หลวงพ่อ ท่านแม่ ขอรับสัมผัสบ้านของเราแต่ละคนในเมืองมนุษย์ในชาติปัจจุบัน ว่ามีภูมิเทวดารักษาเขตไหมคะ...?”

ศิษย์ : “มีค่ะ”

ครู : “ท่านมีวิมานไหมคะ...?”

ศิษย์ : “มีวิมานสวยเป็นแก้วผสมทอง”

ครู : “การที่เรากราบไหว้ท่านเจ้าที่เจ้าทาง ที่รักษาเขตบริเวณบ้านที่เราอาศัยอยู่ ก็คือเรากราบไหว้ภูมิเทวดานั่นเอง ต่อไปนี้ให้ทุกคนจับพระรูปพระโฉมขององค์สมเด็จพระบรมครู ให้ใสเป็นแก้วทั้งองค์ ขอหลวงพ่อ ท่านแม่ พาไปกราบท่านพญายมราช มีความรู้สึกของใจว่าถึงหรือยังคะ?”

ศิษย์ : “ถึงแล้วค่ะ”

ครู : “ท่านพญายมราชแต่องค์เป็นผู้หญิงหรือผู้ชายคะ...?”

ศิษย์ : “แต่งเป็นผู้ชายแบบเทวดา”

ครู : “หน้าตาท่านดุร้าย มีเขาหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “ท่านใจดี ไม่ดุร้าย ไม่มีเขา”

ครู : “ขอดูเนื้อของท่านพญายมราชว่าใสหรือทึบ...?”

ศิษย์ : “เนื้อใสเป็นแก้ว”

ครู : “ถ้าเนื้อของท่านพญายมราชเป็นแก้ว แสดงว่าท่านเป็นอะไรคะ...?”

ศิษย์ : “ท่านเป็นพรหมค่ะ”

ครู : “ถูกต้อง พรหมแปลว่าประเสริฐ ท่านพญายมราชท่านมาคอยกันคนลงนรก โดยอันดับแรกท่านถามถึงความดีก่อนถึง ๓ ครั้ง ถ้าท่านผู้นั้นนึกไม่ออกก็ไปเสวยทุกข์ในแดนอบายภูมิก่อน บริเวณนี้ทั้งหมด กว้างขวางหรือแคบ...?

ศิษย์ : “กว้างขวาง แต่ไม่สวยเท่าแดนต่าง ๆ ที่ผ่านมา”

ครู : "ถูกต้อง บริเวณนี้คือที่ตัดสินคนที่ตายจากเมืองมนุษย์มารอรับการตัดสินอยู่ในเขตสวรรค์ชั้นจาตุมหาราช ขอดูสถานที่ตัดสินทั้งหมดว่าเป็นอย่างไร...?

ศิษย์ : "ท่านพญายมราชประทับอยู่บนที่สูง ต่ำลงมาทางด้านขวามือคือท่านนายบัญชีมีสมุดบัญชีบันทึกคนทำความดีความชั่วในเมืองมนุษย์ ทางซ้ายมือท่านพญายมราชมีอีกองค์หนึ่ง แต่งตัวเป็นเทวดา"

ครู : "ขอรับสัมผัสว่ามีคนมารอรับการตัดสินใจมากหรือน้อยเพียงใด...?"

ศิษย์ : "มีมาก เขารอกันหน้าตาเศร้าสร้อย"

ครู : "ถูกแล้ว ถ้าท่านพญายมราชถามถึงความดี เกิดนึกไม่ออกก็ต้องไปเสวยทุกข์ในแดนอบายภูมิก่อนแดนนรกขุมใหญ่ ๆ มี ๘ ขุม และมีนรกพิเศษอีกมุมหนึ่งคือโลกันตนรก เมื่อพ้นจากนรกขุมใหญ่แต่ละขุม ขุมใดขุมหนึ่งจะมีนรกบริวาร ๔ ขุม พ้นจากนรกบริวาร ๔ ขุม จะมียมโลกียนรก ๑๐ ขุม เหมือนกันหมด

ไปเที่ยวนรก

ครู : “ให้ทุกท่านนึกถึงพระบารมีขององค์สมเด็จพระทรงสวัสดิโสภาคย์ ขอพระบารมีท่านพญายมราช หลวงพ่อ ท่านแม่ ขอไปชมนรกขุมพิเศษคือโลกันตนรก ไปถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้ว”

ครู : “เมื่อไปถึงแล้ว มีความรู้สึกว่าดินแดนนี้เป็นอย่างไร..?”

ศิษย์ : “รู้สึกว่ามืด คล้าย ๆ อยู่ในถ้ำ พอเข้าไปความรู้สึกเย็นเฉียบ มากกว่าความเย็นในตู้เย็นบ้านเรา”

ครู : “ถูกต้อง ความรู้สึกว่าสัตว์นรก เวลาหิวมันทำอย่างไร...?”

ศิษย์ : “เวลาหิวมันจะจิกเนื้อกินกัน เล็บของสัตว์นรกแหลมยาว เมื่อจิกกินกันไป กินกันมา ก็จะหล่นลงมาข้างล้าง มีน้ำกรดละลายสัตว์นรก”

ครู : “แต่สัตว์นรกมีการตายหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “สัตว์นรกไม่มีการตาย มันจะรวมตัวขึ้นมาใหม่”

ครู : “แล้วต่อไปเป็นอย่างไรอีก...?”

ศิษย์ : “ลึกเข้าไปสัตว์นรกจะเห็นแสงสว่าง ก็ดีใจนึกว่าจะพ้นจากความเย็นเฉียบ ก็รีบวิ่งไปหาที่ใหม่ก็จะพบกับความร้อนมากทันที และก็ถูกทรมานเช่นนี้อีกสลับกันไปร้อน ๆ หนาว ๆ นานแสนนาน”

ครู : “นรกขุมนี้ไม่มีอายุ พระพุทธเจ้าตรัสรู้องค์หนึ่งก็จะมีแสงแวบผ่านเข้ามาครั้งหนึ่ง เมื่อพ้นจากขุมนี้ก็ต้องมาตกอเวจีมหานรกย้อนขึ้นมาจนถึงขุมที่ ๑ ผู้ที่ทำความชั่วหลาย ๆ อย่าง ศีลทั้ง ๕ ข้อไม่เหลือเลย ทำผิดครบถ้วน จึงต้องมาตกขุมนี้ นับว่าทุกข์ทรมาน

ศิษย์ : “ถึงแล้ว ขุมนี้มีไฟลุกท่วมตัวสัตว์นรก และมีนายนิริยบาลถืออาวุธคอยสับพันสัตว์นรก”

ครู : “สัตว์นรกขุมนี้มีโทษอะไรบ้าง...?”

ศิษย์ : “โทษปาณาติบาต ฆ่าคน ฆ่าสัตว์”

ครู : “นรกขุมที่ ๑ มีอายุ ๕๐๐ ปีนรก ๑ วันในนรกเท่ากับ ๙ ล้านปีมนุษย์ จะเป็นเวลานานมากกว่าจะพ้นนรกขุมนี้ เมื่อหมดอายุจากขุมนี้จะมีนรกบริวารอีก ๔ ด้าน ๆ ละ ๔ ขุม ออกจากนรกบริวารก็ต้องมาตกยมโลกียนรกอีก ๑๐ ขุม ต่อไปให้ทุกคนกราบทูลถามองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าว่าเคยมาตกนรกขุมนี้บ้างหรือเปล่าในอดีตชาติ...?”

ศิษย์ : “เคยตก”

ครู : “มากหรือน้อยครั้ง...?”

ศิษย์ : “มากครั้ง”

ครู : “ขอดูภาพอทิสสมานกายสมัยเป็นสัตว์นรกถูกทรมาน”

ศิษย์ : “มีความทรมานมาก มีไฟลุกท่วมตัว พื้นก็เป็นเหล็กแดง ซ้ำยังถูกอาวุธสับฟันตลอดเวลา”

ครู : “ขอบารมีขอองค์สมเด็จพระพิชิตมารขอให้ข้าพระพุทธเจ้าได้รับสัมผัส**นรกขุมที่ ๒ ชื่อ กาฬสุตตะนรก** ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า ถึงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้ว สัตว์นรกถูกทรมานในลักษณะนอนบนพื้นเหล็กที่ร้อน และนายนิริยบาลจะใช้เส้นลวดเหล็กร้อนกดลงไปบนร่างสัตว์นรก มีเลื่อยซี่แหลมร้อนเลื่อยตามเส้นเหล็กกดลงไปบนสัตว์นรก”

ครู : “อายุของขุมที่ ๒ นี้ ๑,๐๐๐ ปีนรก ต่อไปขอเลยไปชมนรกขุมใหญ่ขุมที่ ๘ ที่ชื่ออเวจีมหานรก ขอไปชม พระเทวทัต ถึงหรือยัง...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้ว พระเทวทัตถูกทรมานในลักษณะยืน ขยับเขยื้อนไม่ได้เพราะถูกตรึงไว้ กระดูกเผาไฟจนร้อน ไฟจะพุ่งมากทั้ง ๔ ด้าน”

ครู : “ขอท่านพญายมราชว่าในอเวจีมหานรกมีพระสงฆ์ที่คองผ้ากาสาวพัสตร์ในพระพุทธศาสนาเมื่อตายแล้วมาอยู่ในขุมนี้บ้างหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “มีมาก”

ครู : “พอจะรู้จักพระองค์ที่อยู่ในอเวจีบ้างไหม...?”

ศิษย์ : “เป็นพระสังฆาธิการ”

ครู : “ถามท่านว่าทำไมท่านบวชเป็นพระตายแล้วจึงต้องมาตกอเวจีมหานรก...?”

ศิษย์ : “เอาเงินของสงฆ์ไปใช้ส่วนตัว ส่งทางครอบครัวบ้าง ให้กู้บ้าง ไม่นำไปสร้างวัด แต่จริยาเรียบร้อยต่อหน้าบุคคลอื่น”

ครู : “ถามท่านว่าพอพ้นจากขุมนี้ท่านจะไปอยู่ที่ไหน...?”

ศิษย์ : “ก็ต้องมาตกขุมที่ ๗ อีกแล้ว ย้อนขึ้นไปจนถึงขุมที่ ๑ พอพ้นจากสัตว์นรกก็ขึ้นมาเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉานกว่าจะเป็นคนสมบูรณ์แบบอีกนานแสนนาน”

ครู : “ในอเวจีมีสัตว์นรกมากหรือน้อย...?”

ศิษย์ : “มีมากทั้งผู้หญิงและผู้ชาย”

ครู : “ให้ทุกคนขอพระบารมีขององค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ์ ขอหลวงพ่อ ท่านแม่ ท่านพญายมราชไปชมยมโลกียนรก ขุมที่ ๑ ที่ชื่อ โลหกุมภี โทษปาณาติบาต โดยเฉพาะหลังจากตกขุมใหญ่แล้วมาตกนรกอีก ๔ ขุม จึงมาตกยมโลกียนรก คือ โลหะภุมภี ถึงหรือยัง...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้วค่ะ”

ครู : “สัตว์นรกถูกทรมานในลักษณะอย่างไร...?”

ศิษย์ : “สัตว์นรกถูกต้มอยู่ในหม้อใหญ่ น้ำข้นร้อนมาก มีนายนิริยบาลถืออาวุธคอยสับฟัน หนีออกมาไม่ได้”

ครู : “ขอพระบารมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปชมยมโลกียนรกขุมที่ ๒ ชื่อสิมพลีนรก โทษกาเมสุมิจฉาจาร สัตว์นรกถูกทรมานอย่างไร...?”

ศิษย์ : “สัตว์นรกกำลังปีนต้นงิ้วที่มีหนามเป็นเหล็ก แหลมคม ตามเนื้อตัวเลือดไหล พอปีนสูงขึ้นไปก็มีกาปากเหล็กมาจิกเนื้อ และสัตว์นรกตกลงมาที่พื้น จะมีสุนัขตัวใหญ่ไล่กัด และนายนิริยบาลถืออาวุธทิ่มแทงเพื่อส่งสัตว์นรกขึ้นต้นงิ้วใหม่ ปีนขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ตลอดเวลา ไม่มีการพัก”

ครู : “ต้นงิ้วมีต้นเดียวหรือหลายต้น...?”

ศิษย์ : “มีหลายต้น แต่ละต้นจะมีสัตว์นรกปีนอยู่”

ครู : “ถูกต้อง ต้นงิ้วจะขึ้นตามจำนวนคนทำความชั่ว ใครที่พูดว่าเอาขวานไปฟันต้นงิ้วหมดแล้ว หลวงพ่อท่านบอกว่าระวังตายแล้วจะต้องถูกทรมานคูณสองเท่า ต่อไปขอพระบารมีขององค์สมเด็จพระบรมสุคต ขอท่านพญายมราช หลวงพ่อ ท่านแม่ ขอไปชมยมโลกียนรกขุมที่ ๓ ที่ชื่อ อ สินขนรก โทษอทินนาทาน สัตว์นรกถูกทำอย่างไร...?”

ศิษย์ : “สัตว์นรกถูกค้อนนายนิริยบาลเอาค้อนทุบตีหัว มีสุนัขตัวใหญ่เท่าช้างกัดกินตลอดเวลา เนื่องจากขณะที่มีชีวิตขโมยทรัพย์สมบัติของบุคคลอื่น ขุมนี้ไม่มีอายุแน่นอน”

ครู : “ต่อไปขอบารมีขององค์สมเด็จพระประทีปแก้วเป็นองค์ประธาน ขอท่านพญายมราช หลวงพ่อ ท่านแม่ ขอไปชมผู้ที่ทำผิดศีลข้อที่ ๕ หลังจากตกนรกขุมใหญ่ และตกนรกบริวารแล้วจึงมาตกยมโลกียนรกขุมที่ ๔ ที่เรียกว่า ตามโพทกนรก ถึงหรือยัง...?”

ศิษย์ : “ถึงแล้ว ขุมนี้มีกระทะใบใหญ่ ต้มน้ำทองแดงร้อน นายนิริยบาลเอาน้ำทองแดงกรอกปาก พอถึงปาก ปากก็พัง ถึงคอ คอก็พัง ถูกทรมานอย่างนี้ตลอดเวลา”

ครู : “แดนนรกทั้งหมดเท่าที่ผ่านมา ทุกคนมีความรู้สึกของใจว่าเป็นอย่างไร...?”

ศิษย์ : “มีแต่ความทุกข์ตลอดเวลา”

ครู : “ถูกต้องในนรกหาความสุขแม้แต่ ๑ วินาทีก็ไม่ได้ กราบทูลถามองค์สมเด็จพระชินสีห์ว่าในอดีตชาติทั้งหมดที่ผ่านมา ข้าพเจ้าเคยเกิดเป็นสัตว์นรกบ้างหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “เคยเกิด”

ครู : “มากหรือน้อยครั้ง ขอพระองค์ทรงโปรดสงเคราะห์แสดงภาพสมัยเป็นสัตว์นรกทั้งหมดด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า”

ศิษย์ : “เคยเกิดมาจนนับไม่ถ้วน”

ครู : “เมื่อพ้นจากการเป็นสัตว์นรกขึ้นมาแล้วก็เป็นเปรต อีก ๑๒ ระดับ ขอดูอทิสสมานกายสมัยที่เราเคยเป็นเปรตว่ารูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร...?”

ศิษย์ : “ตัวสูงผอม หน้าตาอิดโรย”

ครู : “เปรตระดับที่ ๑๒ เท่านั้นที่เรียกว่า ปรทัตตูปชีวีดเปรต จึงจะสามารถโมทนาในบุญกุศลที่เราอุทิศให้ได้ ระดับที่ ๑—๑๑ ไม่มีโอกาสโมทนา เมื่อพ้นจากการเป็นเปรตขึ้นมาเป็น อสุรกาย อสุรกายลักษณะเป็นอย่างไร...?”

ศิษย์ : “ตัวไม่สูงเท่าเปรต ผิวดำมะเมื่อม หน้าตาไม่สวย ผมเป็นกระเซิง ตาไม่กล้าสู้คน”

ครู : “เพราะอสุรกาย แปลว่าผู้มีกายไม่กล้า เวลาหิวอสุรกายทำอย่างไร...?”

ศิษย์ : “กินของเน่าที่ตายแล้ว มีน้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำหนองของสกปรกต่าง ๆ”

ครู : “เมื่อพ้นจากการเป็นอสุรกายขึ้นมาเป็น สัตว์เดรัจฉาน ขอพระบารมีขององค์สมเด็จพระจอมไตรขอดูภาพว่าเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานตั้งแต่สัตว์ใหญ่จนถึงสัตว์เล็ก ข้าพระพุทธเจ้าเคยเกิดมากหรือน้อยเพียงใด...?”

ศิษย์ : “เคยเกิดมากจนนับไม่ถ้วน”

ครู : “สัตว์ใหญ่ มีอะไรบ้าง...?”

ศิษย์ : “ช้าง ม้า วัว ควาย สิงโต เสือ”

ครู : “สัตว์เลื้อยคลานเคยเกิดบ้างไหม...?”

ศิษย์ : “เคยเกิดเป็นงู ไส้เดือน ตะขาบ”

ครู : “สัตว์เล็ก ๆ มีบ้างไหม...?”

ศิษย์ : “มด ปลวก หนอน เห็บ เหา ปลา”

ครู : “ก็แสดงว่าเราเป็นบรรพบุรุษต้นตระกูลของสัตว์เหล่านี้ ต่อไปนี้เราจะได้มีเมตตาปรานีแก่สัตว์ทั้งหลายในฐานะที่เป็นลูกหลานเราใช่ไหม...?”

ศิษย์ : “ใช่”

ครู : “พ้นจากการเป็นสัตว์เดรัจฉานขึ้นมาเป็นแร้ง ๕๐๐ ชาติ กา ๕๐๐ ชาติ สุนัขบ้า ๕๐๐ ชาติ และขึ้นมาเป็นคนที่ไม่สมบูรณ์ คือคนที่มีร่างกายง่อยเปลี้ย เสียขา หูหนวก ตาบอด เป็นใบ้ กว่าจะมาเป็นคนที่สมบูรณ์แบบนานแสนนาน ทุกคนระลึกชาติกันมาทั้งหมดแล้วว่ามาจากจุดสูงสุดเราเคยเกิดเป็นพรหม เคยเกิดเป็นเทวดา เกิดเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย และสัตว์เดรัจฉานแล้ว ชาติปัจจุบันนี้เราเกิดเป็นคน กราบทูลถามองค์สมเด็จพระภควันต์ว่าเราเคยเกิดเป็นคนมาก่อนในอดีตชาติบ้างหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “เคยเกิด”

ครู : “ถ้าเกิด ขอดูภาพร่างกายของเราแต่ละชาติที่ตายไปให้กองซ้อนสูงขึ้นไป ว่าสูงมากหรือน้อยเพียงใด...?”

ศิษย์ : “เคยเกิดมากครั้ง มีทั้งผู้หญิง ผู้ชาย”

ครู : “ขอบารมี ขององค์สมเด็จพระประทีปแก้ว ขอดูสักหนึ่งชาติ สมัยที่เรายากจนมากที่สุด ให้เห็นตั้งแต่เรายังเป็นเด็ก”

ศิษย์ : “เป็นเด็กผู้ชายผอมดำ ไม่ใส่เสื้อ บ้านก็ชั้นเดียว เตี้ย ๆ เสาเริ่มเอียงหลังคามีรูโหว่ สมัยนั้นลำบากมาก ถึงเทียบกับชาติปัจจุบันนี้”

ครู : “กราบทูลถามว่าก่อนที่เราจะเกิดมายากจนในชาติที่เห็นนี้ ชาติที่แล้วเราทำอะไร จึงเกิดมายากลำบาก”

ศิษย์ : “เป็นคนตระหนี่ถี่เหนียว ไม่ได้ทำทาน ขาดเมตตา”

ครู : “ขอได้ทรงโปรดสงเคราะห์ แสดงภาพสมัยที่ข้าพระพุทธเจ้ามีอำนาจวาสนาถึงขั้นเป็น กษัตริย์ เจ้าครองมคธ มีบ้างไหม...?”

ศิษย์ : “เคยเป็น สมัยนั้นหน้าตาสวย มีข้าทาสบริวารมาก”

ครู : “ความรู้สึกของใจว่าเป็นกษัตริย์ หรือเป็นเจ้าครองเมืองของไทยหรือต่างประเทศ...?”

ศิษย์ : “เป็นลูกกษัตริย์ในประเทศไทยสมัยกรุงศรีอยุธยา เป็นนักรบด้วย เคยรบกับพม่า”

ครู : “ตายในสนามรบหรือเปล่า...?”

ศิษย์ : “ไม่ตายในสนามรบ สมัยนั้นก่อนออกรบปลุกพระก่อน มีคาคาอาคมทำให้หนังเหนียว ข้าศึกฟันไม่เข้า”

ครู : “เวลาตายในชาติที่เป็นนักรบไปเกิดในแดนนรกหรือเปล่า เพราะฆ่าข้าศึกมาก...?”

ศิษย์ : “ไม่ตกนรก ไปเกิดเป็นเทวดา”

ครู : “เพราะอะไร จึงเป็นเกิดเป็นเทวดาได้...?”

ศิษย์ : “เพราะหลังจากรบมีการทำบุญ ทำทาน รักษาศีล มีการบำเพ็ญภาวนา คือนั่งสมาธิ เวลาตายในชาตินั้นจึงไม่ตกนรก”

ครู : “รู้สึกภูมิใจว่าผืนแผ่นดินไทยที่เป็นเอกราชมาจนทุกวันนี้ เราได้มีส่วนเสียสละร่วมรบกู้ชาติให้เป็นอิสรภาพจนกระทั่งเรามาเกิดเป็นคนในปัจจุบันนี้ไหม...?”

ศิษย์ : “รู้สึกภูมิใจ และรักแผ่นดินไทยมาก จะช่วยทำทำนุบำรุงประเทศให้เจริญ ช่วยดำรงพระพุทธศาสนาให้สืบต่อไปเพื่อช่วยให้จิตใจของคนไทยมีความรักความสามัคคี ซื่อสัตย์ เพื่อประเทศไทยจะได้รุ่งเรืองตลอดไป”

ครู : “ผลจากการฝึกวิชามโนมยิทธิซึ่งเป็นความรู้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยองค์หลวงพ่อเป็นผู้นำมาสอน ทำให้เราสามารถพิสูจน์คำสอนของสมเด็จพระพุทธองค์ที่ว่า แดนพระนิพพาน แดนพรหม แดนสวรรค์ แดนอบายภูมิ และการเวียนว่ายตายเกิด

ก็ขอให้ตัดสินใจว่าชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายสำหรับการเกิด ถ้าตายเมื่อใดจุดหมายปลายทางมีจุดเดียวเท่านั้น นั่นคือขอเข้าสู่พระนิพพานตามองค์สมเด็จพระบรมสุคตแต่เพียงอย่างเดียว ทุกคนตัดสินใจได้ตามนี้ไหมคะ...?"

ศิษย์ : "ตัดสินใจไปนิพพานแน่นอน"

ครู : "เพราะฉะนั้นเมื่อกลับลงไปในเมืองมนุษย์ ขอให้ทุกคนรักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์ มีความเคารพในพระรัตนตรัยอย่างแท้จริง และจะทำงานทุกอย่างตามหน้าที่ให้ดีที่สุด ถ้าตายเมื่อใดขอไปพระนิพพานอย่างเดียว เมื่อทุกคนฝึกมโนมยิทธิ และฝึกเที่ยวภพต่าง ๆ ได้แล้ว แต่ละวันไม่ต้องไปหมดทุกจุดอย่างที่ฝึกวันนี้

หลวงพ่อท่านบอกว่า ตื่นนอนเช้าไม่ต้องลุกขึ้นมาก็ได้ ให้เอาจิตหรืออทิสสมานกายขึ้นมาที่พระแท่นบัณฑุกัมพลศิลาอาสน์ เพื่อกราบท่านปู่ ท่านย่า อัญเชิญท่านพ่อท่านแม่ ผู้มีพระคุณทั้งหมดแล้วกราบระลึกถึงพระคุณท่าน ต่อจากนั้นเอาจิตของเราไปอยู่ตรงหน้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่วิมานของพระองค์บนพระนิพพาน รับสัมผัสพระรูปพระโฉมท่านที่ทรงเครื่องพระนิพพานให้ใสเป็นแก้วทั้งองค์ เป็นการขับจิตเราให้สะอาดไปทีละนิด ไม่ช้าจิตก็จะชินกับอารมณ์พระนิพพาน ถ้าตายเมื่อใดเราจะได้มาอยู่บนแดนที่มีความสุขที่สุด นั่นคือแดนพระนิพพาน

(จบคำแนะนำการฝึกท่องเที่ยวตามภพต่าง ๆ)

การฝึกญาณ ๘

คุณพรนุช คืนคงดี - ครูฝึก

ท่านที่ฝึกมโนมยิทธิได้แล้วตามที่ผ่านมาตั้งแต่ต้นก็สามารถทำทิพจักขุญาณให้คล่องตัวขึ้นอีกมาก ถ้ารู้จักใช้ เมื่อเราได้มโนมยิทธิด้วยแล้ว เราสามารถใช้กำลังของมโนมยิทธิขึ้นไปถึงจุดสุดยอดคือพระนิพพาน จิตเราหรืออทิสสมานกายขณะที่อยู่นิพพานก็สะอาดที่สุด การรู้ก็ชัดเจนดีกว่า

ดังนั้นในการฝึกญาณ ๘ ครู จึงนำท่านไปนิพพานก่อนในอันดับแรก แล้วใช้สถานที่แห่งใดแห่งหนึ่ง เช่น วิมานพระพุทธเจ้า วิมานหลวงพ่อ ท่ามกลางสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นประธาน ท่านผู้มีพระคุณทั้งหมดอยู่พร้อมคอยช่วยเหลือเรา ประคับประคองเรา เช่น ท่านที่เคยเป็นบิดา มารดา เรามาในกาลก่อน ท่านไม่ทิ้งเราแน่ เพราะขึ้นชื่อว่า พ่อ แม่ ไม่ทิ้งลูก ขอให้เรารู้จักท่านก่อน กราบไหว้ท่านก่อน ตามที่ฝึกได้แล้วตั้งแต่วันแรก

ฝึกทิพจักขุญาณ

ครู : “ขณะนี้ขอให้ทุกคนตัดสินใจให้แน่นอนอีกครั้งว่าเราไม่ต้องการเกิดอีกต่อไป จะเป็นคน เป็นเทวดา เป็นพรหมไม่ต้องการ ต้องการอย่างเดียวไปพระนิพพาน แม้ว่าร่างกายจะเป็นยังไงก็ช่าง มันจะขาดใจตายเดี๋ยวนี้เราก็พร้อมมุ่งเป็นนิพพานแห่งเดียว ตัดสินใจได้ไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ได้”

ครู : “เมื่อตัดสินใจได้แล้วให้ตั้งใจนึกถึงบารมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอบารมีพระพุทธองค์ช่วยให้อารมณ์จิตสะอาดถึงที่สุด สามารถรู้สิ่งต่าง ๆ เวลานี้ได้ชัดเจนแจ่มใสตรงตามความเป็นจริงทุกประการ...เวลานี้มีใครอยู่ข้างหน้าไหมคะ...?”

ศิษย์ : “มี”

ครู : “ใครคะ”

ศิษย์ : “พระพุทธเจ้า”

ครู : “กราบนมัสการท่าน ขณะที่นึกกราบ ขอเห็นอทิสสมานกายของเราด้วยค่ะ มีไหมคะ...?”

ศิษย์ : “มี”

ครู : “แต่งตัวเหมือนเดิมไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ไม่เหมือน”

ครู : “แต่งยังไงคะ...?”

ศิษย์ : “สวยเหมือนเทวดา”

ครู : “ใช้ได้ค่ะ ถูกต้อง นอกจากพระพุทธเจ้าแล้ว ดูรอบ ๆ ซิคะ มีใครมาอีกไหม...?”

ศิษย์ : “มี”

ครู : “มามากหรือน้อยคะ...?”

ศิษย์ : “มากมายเต็มไปหมด”

ครู : “แต่งตัวยังไงคะ...?”

ศิษย์ : “ใส่ชฎาเหมือนเทวดา”

ครู : “ใช้ได้ ใจรู้สึกว่าท่านที่มาเป็นใครคะ...?”

ศิษย์ : “เคยเป็นพ่อ เป็นแม่ มาก่อน”

ครู : “ดีแล้ว เวลานี้เห็นอทิสสมานกายของเราอยู่ใช่ไหมคะ นึกให้อทิสสมานกายของเรานี้มากเท่ากับจำนวนท่านที่มา แล้วกราบท่านบนตักทำได้ไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ทำได้แล้ว เห็นหลวงพ่อมาด้วย”

ครู : “ดีใจไหมคะที่หลวงพ่อมาช่วยเรา...?”

ศิษย์ : “ดีใจมาก”

ครู : “กราบท่านที่พระบาท ดูซิคะ มีใครมาอีกไหมที่สว่างมากเท่า ๆ กับหลวงพ่อ...?”

ศิษย์ : “มี ยืนอยู่ใกล้ ๆ กัน”

ครู : “กราบท่าน ท่านเป็นใครคะ...?”

ศิษย์ : "ท่านแม่"

ครู : "ดีมาก ท่านแม่มาช่วยเราแล้ว ขอท่านไปกับเราด้วยท่านจะไปไหมคะ...?"

ศิษย์ : "ไป"

ครู : "ขอบารมีพระพุทธเจ้าเป็นประธาน ขอท่านพ่อท่านแม่ผู้มีพระคุณทั้งหมดช่วยพาไปนิพพาน ไปวิมานสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน...ถึงหรือยังคะ...?"

ศิษย์ : "ถึงแล้ว"

ครู : "พบอะไรบ้างคะ..?"

ศิษย์ : "เห็นวิมานใหญ่ สว่างดี"

ครู : "เข้าไปเลยค่ะ ท่านพ่อท่านแม่มาด้วยหรือเปล่าคะ...?"

ศิษย์ : "มาด้วย เข้าได้แล้ว"

ครู : "เจอใครบ้างคะ ในวิมานพระพุทธองค์...?"

ศิษย์ : "เห็นพระพุทธเจ้านั่งอยู่บนแท่นกลางวิมาน"

ครู : "เข้าไปใกล้ ๆ ท่าน กราบนมัสการใกล้ ๆ พระบาทแล้วดูซิคะ พระพุทธองค์แต่งองค์ยังไง...?"

ศิษย์ : "เหมือนเทวดา"

ครู : "นี่แหละค่ะ พระพุทธองค์อยู่ที่นิพพานจะแต่งองค์แบบนี้เรียกว่า ภาพพระนิพพาน จำให้ติดใจ นึกถึงพระพุทธเจ้าคราวใดนึกถึงภาพนี้นะคะ เห็นตัวเราไหมคะ...?

ศิษย์ : "เห็น อยู่ตรงหน้า ตัวเล็กนิดเดียว"

ครู : “ใช่ พระพุทธเจ้าท่านมีพระวรกายใหญ่กว่าเรามาก เพราะท่านมีบารมีมาก ตัวเราเล็กขนาดไหนคะ...?”

ศิษย์ : “นิดเดียว”

ครู : “นอกจากพระพุทธเจ้า และท่านพ่อท่านแม่ที่พาเรามาแล้ว ในวิมานยังมีใครอีกไหมคะดูซิ...?”

ศิษย์ : “นั่งเต็มไปหมดครับ แต่งตัวเหมือนเทวดาหมด”

ครู : “ความรู้สึกของใจ ท่านเป็นใครคะ...?”

ศิษย์ : “สาวก”

ครู : “ถูกแล้วท่านเป็นพระอรหันต์ สาวกของสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า นึกให้อทิสสมานกายของเราที่นั่นมีจำนวนเท่ากับพระอรหันต์ แล้วกราบท่านบนตัก”

ศิษย์ : “กราบแล้วครับ”

ครู : “ตั้งใจขอบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าช่วยให้การฝึกความรู้ในด้านญาณ ๘ ประการ ซึ่งเป็นความรู้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในวันนี้ขอบารมีท่านช่วยให้ข้าพระพุทธเจ้ารู้ได้ชัดเจนแจ่มใสและถูกต้องตามความเป็นจริงทุกประการนับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ขอองค์สมเด็จพระจอมไตรช่วยให้ข้าพระพุทธเจ้าเห็นสภาพของแดนพระนิพพานว่ามีอาณาเขตแค่ไหน ความสว่างไสวมีเพียงใด มีอะไรอยู่บ้าง ขอดูภาพตามความเป็นจริงพระพุทธเจ้าข้า”

ศิษย์ : “กว้างขวางสุดตาก็ยังไม่สิ้นอาณาเขต”

ศิษย์ : “สว่างมากครับ”

ศิษย์ : “มีวิมานยอดแหลมอยู่มากมายเต็มเนื้อที่เลย”

ครู : “วิมานสว่างไหม ทำด้วยอะไรคะ...?”

ศิษย์ : “ทำด้วยแก้ว สว่างในตัวเอง สวยครับ”

ครู : “ทำ ให้ดูภาพนี้เพราะต้องการให้ท่านทราบความความเป็นจริงว่า พระนิพพานเป็นดินแดนที่มีอยู่จริง ๆ เราสามารถมาพบได้ ถ้าสลัดกิเลสทิ้งให้หมดใจโดยสิ้นเชิง แม้แต่ละอองกิเลสก็ไม่เหลือติดใจ อย่างเวลานี้นี่แหละ เราจะพบพระนิพพานได้ ต่อไปให้ทุกคนกราบขอบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าช่วยให้ข้าพระพุทธเจ้า เห็นเป็นภาพเนรมิตว่ามีท่านผู้ใดบ้างที่สามารถอยู่พระนิพพานได้ และมีวิมานอยู่ทั่วไปตามที่เห็นอยู่ขณะนี้...?”

ศิษย์ : “มีพระพุทธเจ้ามากมายนับไม่ถ้วนปรากฏขึ้นครับ”

ครู : “ถูกต้อง นึกให้อทิสสมานกายเรามีจำนวนมากเท่ากับสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหมด แม้จะเป็นภาพเนรมิตก็ตั้งใจนึกกราบนมัสการพระพุทธองค์ที่ใกล้ ๆ พระบาท นอกจากพระพุทธเจ้าแล้ว ที่นิพพานยังมีพระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันต์อีกเป็นปริมาณเท่าใด ขององค์สมเด็จพระจอมไตรช่วยให้เห็นภาพทั้งหมดเลยพระพุทธเจ้าข้า ใครเห็นอะไรบ้างตอบมา...?”

ศิษย์ : “โอ้โฮ มากมายอะไรยังงั้น เต็มสุดตาทั่วไปหมด แต่งองค์ยังกะเทวดาทั้งนั้นเลยครับ”

ครู : “มีใครยังเห็นไม่เต็มที่มีไหมคะ ถ้ามีให้ขอบารมีพระพุทธเจ้าช่วย ขอท่านพ่อท่านแม่ช่วย ให้เห็นให้เต็มที่ เป็นไง เต็มที่หรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “มีภาพมากขึ้นอีกค่ะ”

ครู : “เอาละให้นึกถึงพระพทุธเจ้าไว้แล้วนึกให้กายของเรามีจำนวนมากเท่าท่านที่ปรากฏทั้งหมดแล้วกราบท่านนะคะ ต่อไปขอบารมีสมเด็จพระชินศรีทุก ๆ พระองค์ช่วยให้เห็นภาพพรหม และเทวดาทั้งที่เป็นพระอริยเจ้า และไม่ใช่ มีเท่าใดขอเห็นทั้งหมดเลยพระพุทธเจ้าข้า”

ศิษย์ : “มาเต็มเลยครับ”

ศิษย์ : “แสงสว่างน้อยลงไปถนัดเลยค่ะ”

ครู : “ก็เทวดาหรือพรหม จะเทียบกับพระอรหันต์หรือพระพุทธเจ้ายังไงล่ะ ก็ต้องกราบท่านในฐานะท่านเป็นผู้ประเสริฐ เราเป็นคนจะยังไง ๆ ก็เอาดียังไม่ได้เพราะยังมีร่างกายอยู่ ท่านทั้งหมดไม่มีร่างกายอย่างเรา ท่านก็สบาย ไม่มีความทุกข์ เท่าที่ท่านเห็นภาพต่าง ๆ มาทั้งหมดนี้ ท่านใช้ลูกตาหรือเปล่าคะ...?

ศิษย์ : “เปล่าครับ ใช้ใจครับ”

ครู : “เมื่อจิตหรืออทิสสมานกายของท่านสะอาดก็พบกับสิ่งที่เป็นทิพย์ได้ เราเห็นพระพุทธเจ้าได้ พรหม เทวดา ก็เห็นได้ เห็นนรก เปรต อสุรกายได้ อย่างนี้ท่านเรียกว่าทิพจักขุญาณ”

ฝึกปุพเพนิวาสานุสสติญาณ

ครู : “ต่อไปเราจะใช้ทิพจักขุญาณที่เราได้แล้วนี้ ไปรู้เรื่องอื่นต่อไป คือการระลึกชาติ คราวที่แล้วเราไปเที่ยว พรหม สวรรค์ นรก เปรต อสุรกาย เราถอยหลังชาติการเกิดของเรา ได้ว่าเราเคยเกิดเป็นอะไรมาบ้างกี่ชาติ ตอนนี้ขอบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และท่านพ่อ ท่านแม่ ท่านผู้มีพระคุณทั้งหมดช่วยให้เห็นภาพในอดีต คือก่อนที่ข้าพระพุทธเจ้าจะมาเกิดเป็นคนชาตินี้ ข้าพระพุทธเจ้ามาจากไหน ขอดูภาพตามความเป็นจริง มีภาพเกิดขึ้นหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “มีอยู่ตรงหน้า”

ครู : “รูปร่างเป็นยังไงคะ...?”

ศิษย์ : “สวยดี มีชฎาใส่ด้วย”

ครู : “ดูให้ทั่วตัวซิ แต่งตัวเหมือนอะไร...?”

ศิษย์ : “เทวดาครับ”

ครู : “เป็นเทวดาอยู่สวรรค์ชื่ออะไร เข้าไปถามท่านแม่ ความรู้สึกของจิตตอนนี้คือคำตอบค่ะ...?”

ศิษย์ : “ดาวดึงส์ครับ”

ครู : “ถูกต้องแล้ว คุณมาจากเทวดา ถอยหลังไปอีกสักชาติซิคะ ว่าก่อนจะไปเกิดเป็นเทวดาคุณเป็นอะไรมาก่อน ขอบารมีสมเด็จพระชินวรช่วยให้เห็นภาพชัดเจนตามความเป็นจริง”

ศิษย์ : “เป็นคนครับ”

ครู : “ขอบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านปู่ ท่านย่า ท่านพ่อ ท่านแม่ ช่วยให้เห็นภาพสมัยที่เกิดเป็นคนตั้งแต่เกิดมาจนตายทำอะไรไว้บ้าง โดยเฉพาะตอนตายใจนึกถึงอะไร ขอพระพุทธองค์ช่วยให้เห็นภาพชัด ๆ พระเจ้าข้า...?”

ศิษย์ : “ตอนเป็นเด็กก็ยังงั้นแหละครับ ยิงนก ตกปลา ไปเรื่อยก็บาปละ โตมาหน่อยก็มีโอกาสทำบุญกับพระองค์หนึ่ง ถวายทานท่าน แต่ผมก็ยังกินเหล้าอยู่นี่ เอ..ตอนตายนี่มันกระทันหันจริง ๆ หัวใจมันตีบอึดอัด ก็นึกถึงพระที่เคยถวายทานท่าน รักท่านมาก อยากให้ท่านช่วย ก็เลยขาดใจตายลอยไปเป็นเทวดา”

ครู : “อาศัยนึกถึงพระนะคะจึงไปเป็นเทวดาได้ เป็นอันว่าการนึกถึงพระคุณของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ แค่นิดเดียวก็ไปเป็นเทวดาได้ เกินคุ้มจริง ๆ โชคดี ถ้าเราจะถอยหลังชาติการเกิดของเราไปเรื่อย ๆ ก็ไม่มีที่สิ้นสุด เราจึงรวบยอดการเกิดเป็นพรหมบ้าง เทวดาเท่าไร คนเท่าไร สัตว์เดรัจฉาน อสุรกาย เปรต และสัตว์นรก เราเคยเกิดมาแล้วทั้งนั้น เพราะกรรมอะไรเป็นต้นเหตุ จำได้ไหมคะ ทำดีอะไรไว้จึงเป็นเทวดา เป็นพรหมได้หรือว่าทำชั่วอะไรบ้างที่ทำให้เราไปเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน กรรมชั่วส่วนนี้ไม่น่าทำต่อไป กฎของกรรมที่ทำให้เราได้รับผลเป็นความสุข เช่น ไปเป็นเทวดา เป็นพรหม หรือกฎของกรรมที่ทำให้เราได้รับผลเป็นความทุกข์แสนสาหัสเช่นไปเกิดเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉานนี้ พระพุทธเจ้าท่านเรียกว่า ยถากรรมมุตาญาณ เวลานี้จิตเราสะอาด ดูภาพไปเลยว่าเราเคยเกิดเป็นพรหมมากี่ชาติ เทวดากี่ชาติ คนเท่าไร สัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน แต่ละอย่างมีปริมาณเท่าใด...?”

ศิษย์ : “มากมายนับไม่ไหวแล้วครับ”

ครู : “เรื่องการระลึกชาตินี้ทุกท่านอาจไปซ้อมดูของท่านเองได้แต่ละอย่างไป เช่น เรารังเกียจไส้เดือน กิ้งกือ ก็ขอดูภาพถอยหลังไปว่าเราเคยเกิดเป็นไส้เดือน กิ้งกือบ้างไหม ดูเดี๋ยวนี้เลยค่ะ หลวงพี่ว่าไงคะมีภาพไหม..?”

ศิษย์ (พระ) **:** “เยอะเลยครับ”

ครู : “เห็นแล้วรู้สึกเป็นยังไงคะ**...?**”

ศิษย์ : “สลดใจครับ”

ครู : “อยากเกิดอีกไหมคะ**...?**”

ศิษย์ : “ไม่เอาแล้วครับ เบื่อเต็มที”

ครู : “ก็ดีที่เบื่อ การถอยหลังชาติการเกิดของเราทำให้เกิดอารมณ์เบื่อไปเอง เห็นไหมว่าพระพุทธเจ้าสอนปุพเพนิวาสานุสสติญาณไว้เพื่อให้เราเบื่อในการเกิด”

ฝึกจุตูปปาตญาณ

ครู : "ต่อไปเป็นจุตูปปาตญาณ เป็นการใช้ทิพจักขุญาณรู้เรื่องของบุคคลหรือสัตว์อื่น ว่า ก่อนที่เขาจะมาเกิดน่ะมาจากไหน และตายแล้วไปไหน ถ้าเราทำจนคล่องตัวดีแล้ว ได้ยินชื่อคนก็บอกได้เลยว่าก่อนเกิดมาจากไหน หรือได้ข่าวคนตายตามดูได้เลยว่า อทิสสมานกายออกจากร่างไปไหน เวลานี้ขอให้ทุกคนกราบนมัสการสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำใจสบาย ๆ เอ้า พิณทิพย์ ขอดูดวงแขว่าก่อนจะมาเกิดเป็นคนชาตินี้เธอมาจากไหน ดูภาพที่อยู่ข้างหน้ามีลักษณะเป็นยังไง...?" (พิณทิพย์ และดวงแข เป็นชื่อของผู้รับการฝึก)

ศิษย์ : "พรหมค่ะ"

ครู : "ตรงกันใช่ไหม ต่อไป แม่ชีคะดูหลวงพี่ที่มาจากเชียงใหม่องค์นี้ซิคะ ว่าก่อนจะมาเกิดเป็นคนชาติท่านมาจากไหน...?"

ศิษย์ : "พรหมค่ะ"

ครู : "หลวงพี่ดูซิคะ ใช่ไหม...?"

ศิษย์ (พระ) **:** "ใช่ครับ"

ครู : "ต่อไปหลวงพ่อดูคุณลุงซิคะว่าก่อนมาเกิดชาตินี้มาจากไหน...?"

ศิษย์ (พระ) **:** "เทวดาครับ"

ครู : "คุณลุงคง ใช่หรือเปล่าคะ...?"

ศิษย์ : "ใช่ครับ"

ครู : "ต่อไปขอให้ทุกคนขอบารมีพระพุทธเจ้าช่วยให้เห็นภาพตามความเป็นจริงว่าคนหรือสัตว์ที่ตายแล้วไปไหน คำว่าตายคืออทิสสมานกายออกจากร่างไปไหน เรารู้จักแล้วใช่

ผู้ฝึก : “เป็นพระครูอยู่ที่วัด...ครับ เพิ่งตายไม่นานมานี่เอง”

ครู : “เวลานี้เห็นพระพุทธเจ้าไหมคะ...?”

ผู้ฝึก : “เห็น”

ครู : “ดูภาพพระพุทธเจ้าให้ชัด แล้วขอบารมีพระพุทธองค์ช่วย ขอดูภาพ พระครู...ที่มรณภาพไปแล้วนี้ เวลานี้อยู่ที่ไหน ขอองค์สมเด็จพระจอมไตร และท่านพ่อ ท่านแม่ช่วยให้เห็นภาพตามความเป็นจริงพระพุทธเจ้าข้า”

ศิษย์ : “เทวดาค่ะ”

ศิษย์ (พระ) **:** “ครับ แต่งตัวเหมือนเทวดา”

ครู : “คนอื่น ๆ เห็นเป็นยังไงค่ะ...?”

ศิษย์ : “เทวดาครับ”

ครู : “ถามพระครู...ซิคะว่าก่อนตายทำใจยังไงจึงมาเกิดเป็นเทวดาได้”

ศิษย์ : “ท่านบอกว่า ใจสบายนึกถึงการก่อสร้างบูรณะวัดให้ดีขึ้น ใจก็เป็นสุข”

ครู : “ก็ต้องจำเอาไว้นะคะว่า การทำความดีมีผลอย่างนี้การรู้เรื่องการเกิด และการตายของบุคคลอื่นเขาเรียกว่า จุตูปปาตญาณ”

ฝึกเจโตปริยญาณ

ครู : "ต่อไปเป็น เจโตปริยญาณ การใช้ทิพจักขุญาณรู้กำลังใจของตัวเอง และบุคคลอื่น เวลานี้เห็นอทิสสมานกายของเราเองไหมคะ แต่งตัวยังไง...?"

ศิษย์ : "เห็นแล้ว แต่งตัวเหมือนเทวดา"

ครู : "และอทิสสมานกายของเพื่อนที่ไปด้วยกันล่ะมีไหม...?"

ศิษย์ : "มี ก็แต่งตัวเหมือนกัน"

ครู : "อทิสสมานกายที่เราเห็นนั่น จะซ้อนอยู่ในกายเนื้อของแต่ละบุคคลที่ยังไม่ตาย อาศัยเราได้ทิพจักขุญาณจะเห็นอทิสสมานกายได้ ขณะนี้เรารู้จักแล้วใช่ไหมคะว่า สัตว์นรกรูปร่างยังไง เปรต อสุรกาย มีรูปร่างเป็นยังไง สัตว์เดรัจฉาน คนเราก็รู้แล้ว เทวดา พรหม เราก็พบมาแล้วว่ามีรูปร่างเป็นยังไง แม้กระทั่งพระอริยเจ้าที่เข้าพระนิพพานแล้วเราก็เคยพบมาแล้ว ดังนั้นถ้าเรามองคน ตาก็กระทบกายเนื้อ แต่ถ้าอาศัยจักขุญาณก็จะเห็นอทิสสมานกายของบุคคลนั้น ภายในได้ภาพที่ปรากฏบอกลักษณะชัด อันแสดงถึงคุณธรรมของเขาได้

ขณะนี้ขอให้ทุกคนมองภาพสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ชัด ขอบารมีสมเด็จพระทรง สวัสดิโสภาคย์ช่วยให้เห็นภาพตามความเป็นจริง เมื่อข้าพระพุทธเจ้ามองคน ถ้าบุคคลคนนั้นเขาตายเดี๋ยวนั้นจะไปเกิดในนรก อทิสสมานกายของเขาที่ปรากฏกับใจของข้าพระพุทธเจ้าจะมีรูปร่างเช่นไรพระพุทธเจ้าข้า ขอดูภาพ"

ศิษย์ : "เป็นรูปคนผอม ทรุดโทรม ไม่มีผ้านุ่ง ผ้าห่มซีดเซียว ดำ"

ครู : "เหมือนอะไรที่เราเคยพบมาแล้ว เมื่อวานนี้"

ศิษย์ : "สัตว์นรก"

ครู : “ใช่ ต่อไปขอดูอีกครั้งถ้าบุคคลบางคนที่มองดูถ้าภาพอทิสสมานกายปรากฏแก่เราเป็นแบบเทวดา แสดงว่าบุคคลนั้นเขาตายเดี๋ยวนั้นจะไปไหน กราบทูลถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความรู้สึกของใจอารมณ์แรกคือคำตอบ”

ศิษย์ : “ไปสวรรค์”

ครู : “คุณลุงล่ะคะ เห็นเป็นยังไง ไปไหน...?”

ศิษย์ : “ไปเป็นเทวดาครับ”

ครู : “คนอื่น ๆ รู้สึกว่ายังไงคะ...?”

ศิษย์ : “เหมือนกันค่ะ”

ครู : “ถูกแล้ว ภาพอทิสสมานกายที่ซ้อนอยู่ในกายเนื้อของแต่ละคนบ่งบอกถึงความดีความชั่วของคนนั้นได้เลย ต่อไปสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าท่านสอนไว้อีกอย่างหนึ่ง นั่นคือนอกจากจะเห็นอทิสสมานกายของเราหรือใครแล้ว ก็สามารถเห็นกำลังใจหรือกระแสจิตเป็นดวงกลม ๆ แล้วดูสีของจิตในขณะนั้นได้ด้วย ให้ขอบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงโปรดเนรมิตให้เห็นจิตของข้าพระพุทธเจ้าด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า เห็นภาพหรือยัง...?”

ศิษย์ : “เห็นแล้ว ขาวสว่างดี มีแสงออกด้วย”

ครู : “ใช่ เราอยู่ที่วิมานพระพุทธเจ้านี่ จิตสะอาดที่สุดก็จะมีลักษณะแบบนี้แหละ ตอนนี้ให้ขอบารมีพระพุทธองค์ และท่านพ่อ ท่านแม่ ท่านผู้มีพระคุณทั้งหมดช่วย ขอดูภาพกระแสจิตของข้าพระพุทธเจ้าเองในสมัยที่เป็นปุถุชนคนธรรมดายังมีอารมณ์หนาแน่นด้วยกิเลสยามที่มีความทุกข์ใจ กลุ้มใจ กำลังใจจะมีสีอะไรพระพุทธเจ้าข้า ขอพระพุทธองค์ช่วย”

ศิษย์ : “เห็นเป็นวงกลมทึบ สีดำ”

ศิษย์ : “ทึบ สีเทา ๆ”

ครู : “คนอื่น ๆ เห็นเป็นยังไงคะ...?”

ศิษย์ : “สีดำ มืด มัว”

ครู : “ถูกแล้ว ยามกลุ้มใจ กังวลใจ มีความทุกข์จิตจะมีสีอย่างที่เห็นอยู่นี่ ถ้าดำมากก็กลุ้มมาก ถ้าสีเทา ๆ ก็กลุ้มน้อยหน่อย ต่อไปยามที่ปุถุชนดีใจ เพราะได้ลาภ ได้ของขวัญที่เป็นวัตถุ สีของ จิตจะมีสีเป็นอย่างไร ขอดูภาพ”

ศิษย์ : “แดง ทึบ”

ศิษย์ : “สีเลือดหมู สีเหมือนน้ำล้างเนื้อ”

ศิษย์ : “สีชมพู”

ครู : “ใช้ได้ เวลาดีใจ จะมีสีแดง ถ้าดีใจน้อยก็ชมพู ถ้าขณะที่ปุถุชนมีอารมณ์เฉย ๆ สบาย ๆ ไม่ได้กลุ้ม และไม่ทุกข์ใจอะไร กำลังใจจะมีสีอะไร...?”

ศิษย์ : “สีขาว”

ครู : “ถูกต้อง สีขาวเหมือนผ้าขาว ต่อไปขอบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าช่วยให้เห็นภาพกระแสจิตของข้าพระพุทธเจ้าสมัยที่มีศีลบริสุทธิ์ดูซิ...?”

ศิษย์ : “สีขาวขุ่น แต่ขอบ ๆ เริ่มมีสีใส ๆ”

ครู : “สีใส ๆ คืออะไรคะ ความรู้สึกของจิตว่าเป็นอะไร...?”

ศิษย์ : “ใสเหมือนแก้ว นิดหน่อย บาง ๆ”

ครู : “ตกลงมีแก้วเคลือบอยู่นะคะ ถ้าเริ่มเจริญสมาธิถึงอุปจารสมาธิล่ะคะ”

ศิษย์ : “ก็ใสมากขึ้นอีกหน่อย”

ครู : “ถ้าจิตเข้าถึงฌานที่ ๑ ล่ะ”

ศิษย์ : “เป็นแก้วลึกเข้าไปอีกหน่อย”

ครู : “ถึงครึ่งดวงหรือยัง...?”

ศิษย์ : “ยัง ครึ่งของครึ่งดวงได้”

ครู : “ถูกต้อง ถ้าจิตเข้าถึงฌาน ๒ จะมีลักษณะเป็นยังไง ขอดูภาพต่อไปซิคะ”

ศิษย์ : “แก้วใสถึงครึ่งดวงแล้ว”

ครู : “คนอื่นเห็นเป็นยังไงคะ...?”

ศิษย์ : “เหมือนกัน”

ครู : “ถ้าจิตเข้าถึงฌานที่ ๓ ล่ะคะ สภาพอารมณ์จิตจะเป็นเช่นไร ขอบารมีสมเด็จพระจอมไตรช่วยให้เห็นภาพตามความเป็นจริง”

ศิษย์ : “เป็นแก้วลึกเข้าไปอีก เลยครึ่งแล้ว”

ครู : “ถ้าจิตเข้าถึงฌานที่ ๔ ซึ่งเป็นฌานโลกีย์”

ศิษย์ : “เป็นแก้วใสหมดดวง”

ครู : “ต่อ ไปขอทุกคนเข้าไปกราบนมัสการสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขอบารมีพระพุทธองค์ ช่วยให้เห็นสีของจิตของข้าพระพุทธเจ้าเมื่อเป็นพระโสดาบันพระเจ้าข้า ข้างหน้าแล้วดูภาพที่ปรากฏข้างหน้า...?”

ศิษย์ : “สว่างมากขึ้นจากเดิม มีแสงออกรอบ ๆ”

ครู : “แสงที่ออกมารอบ ๆ เป็นประกายนั่นแหละค่ะ แสดงถึงความเป็นพระอริยเจ้า ที่กำลังเห็นอยู่เวลานี้เป็นพระโสดาบัน มีประกายขนาดไหนคะ ดูภาพ...?”

ศิษย์ : “ไม่ถึงครึ่งดวง”

ครู : “สัก ๑ ใน ๔ ของดวงได้ไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ได้ครับ”

ครู : “ดูไว้ให้ติดใจว่า ความเป็นพระอริยเจ้า เขาดูกันที่จิตมีประกายหรือไม่ เขาไม่ได้ดูที่การแต่งกาย ไม่ได้ดูความรู้ ฐานะ จริยา ซึ่งเป็นสิ่งภายนอก ถ้าเราได้เจโตปริยญาณก็ดูกันที่จิตหรือ อทิสสมานกายนี่ละ ต่อไปขอบารมีสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงโปรดให้ข้าพระพุทธเจ้าเห็นกระแสจิตของข้าพระพุทธเจ้าเองเมื่อเป็นพระสกิทาคามี”

ศิษย์ : “สว่างมากขึ้นจากเดิม มีประกายมากขึ้น”

ครู : “ถึงครึ่งได้หรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ได้แล้วค่ะ”

ครู : “นี่เป็นพระสกิทาคามี ต่อไปขอองค์สมเด็จพระชินสีห์ช่วยให้เห็นกระแสขจิตของข้าพระพุทธเจ้าเองยามที่เป็นพระอนาคามีพระพุทธเจ้าข้า”

ศิษย์ : “มีประกายเพิ่มขึ้นอีก”

ครู : “มีประกายหมดดวงหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “ยังค่ะ ยังเหลืออีกนิดหน่อยตรงกลางดวง”

ครู : “ใช้ได้นะคะ ต่อไปขอบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าช่วยให้ข้าพระพุทธเจ้าเห็นกำลังจิตของข้าพระพุทธเจ้ายามเมื่อตัดกิเลสเป็นสมุจเฉทปหาน มีกำลังใจเข้าถึงความเป็นพระอรหันต์ ขอดูกำลังใจขณะนั้นชัด ๆ พระพุทธเจ้าข้า”

ศิษย์ : “สว่างหมดทั้งดวง เหมือนดวงประกายพรึกแล้ว”

ครู : “คนอื่น ๆ เห็นเป็นยังไงบ้างคะ...?”

ศิษย์ : “สว่างหมดดวง มีประกายออกมากที่สุดครับ”

ครู : “จำภาพไว้นะคะ หลวงพ่อท่านแนะนำพวกเราให้ดูกำลังจิตของเรา ตื่นเช้าขึ้นมาดูว่าสว่างเท่านี้หรือยังถ้ายังไม่เท่าก็ขับกำลังใจ ตัดสินใจว่าเราไม่ต้องการเกิดอีกต่อไปแล้ว ตัดจริง ๆ นะ การเกิดเป็นคน เป็นเทวดา เป็นพรหม ไม่เอา ขอไปพระนิพพานแห่งเดียว แล้วดูกระแสจิตของตัวเองสว่างถึงที่สุดแบบนี้หรือยัง ถ้าได้แล้วก็ทรงกำลังใจแบบนี้สักครู่ จิตจะสะอาดทีละน้อย ๆ ทุกวันจะทรงตัว สังเกตใจของเราเวลานี้ รู้สึกเป็นยังไงบ้างคะ...?”

ศิษย์ : “สบาย เบา โปร่ง ไม่ห่วงอะไรทั้งนั้น”

ครู : “ถ้าร่างกายที่นั่งอยู่ข้างล่างมันเกิดตายเดี๋ยวนี้ล่ะ...?”

ศิษย์ : “เฉย ๆ มันจะตายก็ช่างมัน ไม่เสียดาย”

ครู : “เป็นอารมณ์ที่จะต้องทำให้เกิดขึ้นบ่อย ๆ นะคะ วันละ ๑ นาที ก็ยังดี ต่อไปนึกถึงบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และท่านผู้มีพระคุณช่วยให้เห็นภาพกำลังใจของข้าพระพุทธเจ้าเมื่อยามที่ลงไปอยู่ในร่างกายตามปกติ กำลังใจจะเป็นเช่นไรขอดูภาพตามความเป็นจริงพระเจ้าข้า”

ศิษย์ (พระ) **:** “พอจะมีประกายอยู่บ้าง”

ครู : “แสงสว่างเรือง ๆ น้อย ๆ พอสว่าง ๆ”

ศิษย์ : “แต่ละคนดูกระแสจิตของตัวเอง แล้วเทียบกับที่เราดูภาพผ่านมาสักครู่นี้ กระแสจิตของเราเทียบได้กับปุถุชนหรือผู้ทรงฌานโลกีย์ หรือพระอริยเจ้าดูเอาเอง และก็ควรจะขับกำลังใจให้สว่างถึงที่สุดไว้ทุกวัน วันละเล็กน้อยก็ยังดี ตอนนี้ทุกคน ขอบารมีพระพุทธเจ้าช่วยให้เห็นอทิสสมานกายของข้าพระพุทธเจ้าอีกครั้งหนึ่งพระพุทธเจ้าข้า...?”

ศิษย์ : “เห็นแล้ว”

ครู : “สวยเท่าเดิมหรือยัง...?”

ศิษย์ : “เกือบเท่า”

ครู : “เข้าไปกราบนมัสการองค์สมเด็จพระพิชิตมาร ขอบารมีพระพุทธองค์ช่วยให้อทิสสมานกายของข้าพระพุทธเจ้าสว่างไสว เทียบเท่ากับพระอรหันต์ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า แล้วดูซิสว่างขึ้นไหม...?”

ศิษย์ : “สว่างมากขึ้นแล้ว สวยกว่าคนเดิม”

ครู : “นี่เราอาศัยบารมีพระพุทธเจ้าช่วยนะคะ จำเอาไว้เลยว่า ยามที่เรามีปัญหาขัดข้องอันใด ก็ขึ้นมากราบขอบารมีพระพุทธองค์ช่วย ขอบารมีท่านพ่อ ท่านแม่ช่วย ถ้าเราทำจนคล่องคนเดินผ่านไปหรือได้ยินชื่อก็ดูจิตได้เลย เป็นการดูเพื่อซ้อมอารมณ์เท่านั้น ส่วนใหญ่เขาดูจิตตัวเองมากกว่า”

ฝึกอตีตังสญาณ

ครู : “ต่อไปนี้เป็น อตีตังสญาณ ดูเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอดีตที่ผ่านมาแล้วจะกี่อสงไขยกัปก็ได้ เราก็สามารถรู้ได้ โดยอาศัยบารมีของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าช่วยให้กำลังทิพจักขุญาณของเราแจ่มใส เราก็พบเหตุการณ์ต่าง ๆ แม้ประวัติศาสตร์ ความเป็นมาของบุคคล หรือของสถานที่ ก็สามารถรู้ได้ ไหนลองบอกมาซิ อยากดูเหตุการณ์ตอนไหน เรื่องอะไรดีคะ หลวงพี่ว่ายังไงคะ อยากดูเหตุการณ์ตอนไหนดี...?”

ศิษย์ (พระ) **:** “อยุธยา”

ครู : “ตอนไหนดีคะ...?”

ศิษย์ : “ตอนพระนเรศวรรบกับพม่า”

ครู : “รู้สึกคนชอบดูตอนนี้กันมาก เพราะเป็นตอนที่ไทยเป็นเอกราช คนไทยมีอิสรภาพและมีความภาคภูมิใจมาก เอ้า ทุกคนทำอารมณ์ใจสบาย ๆ เห็นพระพุทธเจ้าชัดไหมคะ กราบนมัสการพระพุทธองค์”

ศิษย์ : “เห็นชัด กราบแล้ว เห็นตัวเราด้วย”

ครู : “ขอบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าช่วยให้เห็นภาพเหตุการณ์ตอนที่พระนเรศวรกระทำยุทธหัตถีชนช้างกับพระมหาอุปราชกษัตริย์พม่า เหตุการณ์ตอนนั้นเป็นที่ประทับใจของคนไทยทั้งชาติ เป็นความภูมิใจที่ได้รับชัยชนะ ขอดูภาพเหตุการณ์ตอนนั้นพระพุทธเจ้าข้า”

ศิษย์ (แม่ชี) **:** “เห็นคนมากมาย มีช้างหลายเชือก”

ครู : “หลวงตาเห็นอะไรบ้างคะ...?”

ศิษย์ (พระ) **:** “เห็นพระนเรศวรอยู่บนคอช้าง”

ครู : “ขอดูรูปร่างหน้าตาท่านได้ไหมคะ ขอดูซิคะว่าท่านหน้าตาเป็นยังไง...?”

ศิษย์ : “หน้าหนุ่มอ่อน ๆ ผิวก็ไม่ดำนี่คะ รูปหน้ารี ๆ รูปไข่”

ศิษย์ (พระ) **:** “หน้าคล้ายผู้หญิง สวย”

ครู : “ขอดูภาพตอนชนช้างเลยทีเดียว”

ศิษย์ : “ช้างพม่าขาหน้ามันไม่ถึงดินนี่ครับ”

ครู : “ทำไมล่ะคะ..?”

ศิษย์ : “ถูกงัดให้ลอยขึ้นแล้วหันด้านข้างมาทางพระนเรศวรแล้ว พระนเรศวรก็ฟันซีครับ”

ครู : “เอาอะไรฟันคะ...?”

ศิษย์ : “ใช้มีดยาว ๆ ฟัน”

ครู : “เราเรียกง้าวนะคะ แล้วพระมหาอุปราชเป็นยังไง เมื่อถูกฟัน...?”

ศิษย์ : “ฟุบไปแล้ว คนฮือเข้ามาล้อม เลยตอนนี้เกิดชุลมุนกันใหญ่ มีช้างอีกเชือกหนึ่งเข้าไปช่วยกันเอาพระนเรศวรออกมา ทหารที่พื้นดินฟันกันใหญ่เลย พักใหญ่แหละครับ หลังจากนั้นก็ถอยทัพกลับไป”

ครู : “ดูพื้นที่ตอนที่รบกันซิคะ อยู่ตรงที่เขาทำอนุสาวรีย์พระนเรศวรที่ดอนเจดีย์ ตรงนั้นใช่ไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ไม่ใช่ครับ มันเลยไปทางเขตแดนด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือเล็กน้อย บริเวณนั้นไม่มีบ้านคนเลย มีต้นไม้เป็นทิวแถวมีบริเวณกว้างขวาง”

ครู : “ถ้าเราจะใช้ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ดูว่าเราเองเคยเกิดสมัยนั้นหรือไม่ ก็ดูได้โดยขอบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าช่วยให้เห็นภาพ”

ศิษย์ : “มีภาพคนผู้ชายครับ เป็นทหารรบกับเขาด้วย”

ครู : “ตัวคุณละนั่น คุณละคะ...?”

ศิษย์ : “ไม่มีภาพเลยค่ะ”

ครู : “ก็แสดงว่าไม่ลงมาเกิด”

ศิษย์ : “ครูครับ อยากดูภาพชาวบ้านบางระจันรบกับพม่า”

ครู : “เอาซิ ทุกคนทำในสบาย ๆ จับภาพสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าไว้ก่อน ดูท่านจนชัดเจนดีแล้ว ขอบารมีพระพุทธองค์ช่วยให้เห็นภาพ ชาวบ้านบางระจัน เริ่มตั้งแต่กรุงศรีอยุธยาใกล้แตก อย่าลืมขอบารมีท่านปู่ ท่านย่า ท่านพ่อ ท่านแม่ช่วยด้วยนะคะ ขอเห็นภาพตามความเป็นจริง”

ศิษย์ : “มีคนเป็นกลุ่มย่อย ๆ หนีออกจากกรุงศรีอยุธยากลุ่มหนึ่งขี่ม้าออกมา ส่วนหนึ่งออกมาทางน้ำเห็นภาพลอยน้ำชัดเจนครับ”

ครู : “ขอดูภาพกลุ่มคนที่ลอยน้ำออกมาซิคะว่าเป็นกลุ่มของใครเป็นหัวหน้า”

ศิษย์ : “นายจันหนวดเขี้ยว”

ครู : “ขอดูหน้าท่านซิคะ หน้าตานายจันหนวดเขี้ยวเป็นยังไง...?”

ศิษย์ : “หน้าก็สวย ยิ้มนี่ กินหมากด้วย”

ศิษย์ (พระ) **:** “หน้าเหมือนรัชกาลที่ ๑ ครับ”

ครู : “ถามท่านซิคะว่า ท่านคือบุคคลคนเดียวกันหรือเปล่า...?”

ศิษย์ (พระ) **:** “ท่านยกมือ”

ครู : “ท่านรับรองนะ เป็นอันว่า ที่ว่าชาวบ้านบางระจันนั้น ความจริงก็เป็นกลุ่มทหารหนีออกมาจากกรุงศรีอยุธยา เพราะเห็นท่าว่าเราต้องยับเยินแน่คราวนี้ ก็ออกมาสู้พม่าอยู่ภายนอก ก็ชักชวนชาวบ้านบางระจันร่วมด้วย แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นทหารโดยเฉพาะ หัวหน้าคือ นายจันหนวดเขี้ยว ขอดูภาพซิคะว่าท่านเป็นอะไรในกรุงศรีอยุธยา...?”

ศิษย์ : “นักรบ แต่งตัวนายทหารครับ”

ครู : “นั่นแหละ ไม่อย่างนั้นรวมคนไม่ได้ถึงขนาดนี้ ทุกท่านขอให้ใช้ปุพเพนิวาสานุสสติญาณซิคะว่า เราเคยเกิดสมัยนี้ด้วยหรือไม่...?”

ศิษย์ : “โอ้โฮ รบอยู่ที่บางระจันแน่ะ มีภาพรบกันใหญ่เลย”

ครู : “ใช้อาวุธอะไรคะ...?”

ศิษย์ : “ดาบ ๒ มือ ดูฮึกเหิม ว่องไว”

ศิษย์ : “ครูครับ ผมตายในสนามรบครับ ถูกแทงตาย”

ครู : “นับเป็นวีรบุรุษแห่งค่ายบางระจันได้ เพราะคุณยอมสละชีวิตเพื่อดำรงความเป็นไทเอาไว้ น่าสรรเสริญ”

ศิษย์ : “เสียดายครับ”

ครู : “ทำไมคะ...?”

ศิษย์ : “ฆ่าพม่าได้ไม่กี่คน ตายซะได้”

ครู : “ก็ดีแล้วไม่บาปมากกว่านี้ ถ้าเราจะดูกันต่อไปก็จะเสียเวลามาก ขอตัดตอนแค่นี้นะคะ”

ฝึกปัจจุปันนังสญาณ

ครู : “ต่อไปเป็นปัจจุบังสญาณ ดูเหตุการณ์ปัจจุบัน ใครที่เรานึกถึงเขาอยู่ เขามีความสุข ความทุกข์ มีชีวิตอยู่หรือว่าตายไปแล้ว ก็ย่อมทราบได้ แม้จะดูอวัยวะต่างๆ ในร่างกายก็ได้ ท่านที่เป็นหมออาจจะขอดูภาพอวัยวะภายในร่างกายแต่ละส่วน ๆ ว่า ปกติของอวัยวะเป็นเช่นไร ถ้าเกิดผิดปกติขึ้นมา มีเชื้อโรค หรือทำงานผิดปกติจะมีสภาพเป็นเช่นไร และถ้าเกิดผิดปกติแล้วควรจะแก้ไขดำเนินการรักษาอย่างไร อารมณ์เราเป็นทิพย์อยู่แล้ว ถามท่านแม่ก็ได้ว่าควรจะแก้ไขรักษาอย่างไร

ตัวอย่าง คุณหมอท่านหนึ่งฝึกแบบนี้แหละที่วัดพุทธวราราม เมืองเดนเวอร์ รัฐโคโรลาโด อเมริกา ท่านดูทุกส่วนตั้งแต่ศีรษะมาถึงเท้า อวัยวะภายในแต่ละส่วนดังกล่าวมาแล้วข้างต้น เร็วกว่าเอ๊กซเรย์ และแน่นอน เพราะจิตสะอาด ย่อมรู้ได้ตามความเป็นจริง แต่อย่าลืมว่า เราอาศัยบารมีพระพุทธเจ้าช่วย อาศัยบารมีท่านพ่อ ท่านแม่ ผู้มีพระคุณทั้งหมดช่วย

นอกจากนี้ เราอาจดูทรัพย์สินใต้แผ่นดินได้ทันที มีตัวอย่างนักธรณีวิทยา ๒-๓ ท่าน ต้องการรู้แหล่งแร่ยูเรเนียม และได้เดินทางไปวัดท่าซุง มีโอกาสคุยกับหลวงพ่อและถามเรื่องนี้ที่ต้องการหลวงพ่อท่านก็ให้ฝึกมโนมยิทธิดูเอาเอง จะได้มั่นใจ ท่านก็ตกลง ครั้งแรกของการฝึกก็สามารถไปได้ และก็ให้ดูแหล่งแร่ยูเรเนียมที่มีในเมืองไทย ดูสถานที่พบแล้วดูลักษณะ และปริมาณของแร่

รวมทั้งบริเวณที่มีอยู่มาก ตามภูเขา เชิงเขา แร่มีสีขาว และได้ดูที่หมาย คือต้นไม้เป็นที่สังเกต ครูก็แนะนำให้อยู่เพื่อฝึกอีกวันหนึ่งเพื่อให้มีความคล่องตัว แต่ปรากฏว่า พอวันรุ่งขึ้นก็ไปแล้ว ได้เค้าก็ไป เพราะแหล่งแร่ยูเนียมที่พบอยู่ในเขตจังหวัดอุทัยธานีนี่เอง คงไปดูสถานที่และวางแผน นี่เป็นปัจจุบันนังสญาณที่เราได้รับประโยชน์

นอกจากนี้ เราจะไปดาวดวงอื่น ๆ ได้ทุกแห่งหน ดาวดวงใดมีสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีก็ดูได้ หรือเราจะไปเที่ยวประเทศไหนก็ได้ ทุกประเทศในโลกไม่ต้องเสียเงินค่าพาหนะภายในโลก

ตัวอย่างหลวงน้าที่มาจากจังหวัดกำแพงเพชรท่านฝึกได้แล้วและใช้กำลังทิพจักขุญาณได้พอสมควร ก็ให้ดูน้ำมันดิบที่จังหวัดของท่านมีสักแค่ไหน

ศิษย์ (พระ) **:** "มีมากครับเป็นแอ่งลึกลงไป มีปริมาณมหาศาล สีน้ำตาลเข้ม"

ครู : "ที่เขาเจาะเวลานี้ ตรงจุดใหญ่ไหม...?"

ศิษย์ : "ก็ตรงครับ แต่เจาะลึกไม่มาก ก็ดูดขึ้นมาได้ โอ้โฮข้างล่างเป็นบริเวณกว้างมาก เราถ้าจะรวยใหญ่แล้วนี่"

ครู : "นี่แหละค่ะ ความรู้ทางด้านทิพจักขุญาณมีประโยชน์มาก ไม่เพียงแต่ไปดูสวรรค์ นิพพาน นรกเท่านั้น การทำมาหากินก็จะคล่องตัวไปด้วย สมองก็แจ่มใส ถ้าเป็นนักเรียน นักศึกษาสบายมาก จำแม่น สอบไม่ตก ถ้าคนไทยทำได้สัก ๑ ใน ๑๐ เท่านั้น ประเทศไทยจะร่มเย็นเป็นสุขกว่านี้มาก เพราะคนที่เขาทำได้เขามีศีล ๕ บริสุทธิ์ ไม่มีการเบียดเบียนกัน ความรัก ความเมตตาก็มี เพราะมีความเข้าใจตามความเป็นจริง"

ฝึกอนาคตังสญาณ

ครู : "ต่อไปเป็นอนาคตังสญาณ เป็นการใช้ทิพจักขุญาณไปรู้เรื่องราวที่ยังไม่เกิดขึ้น ไม่ว่าของตัวเราเอง หรือของบุคคลอื่น หรือของสถานที่ หรือความเป็นไปของชาติของโลก ของบุคคลตายแล้วจะไปไหนดูได้เลย เวลานี้ขอทุกคนตั้งใจอาราธนาบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านพ่อ ท่านแม่ ท่านผู้มีพระคุณทั้งหมดช่วย ขอดูสภาพของประเทศไทยในอีก ๑๐–๒๐ ปี ข้างหน้าจะเป็นเช่นไร ขอองค์สมเด็จพระจอมไตรช่วยให้เห็นภาพตามความเป็นจริงพระพุทธเจ้าข้า มีภาพเกิดขึ้นหรือยังคะ...?"

ศิษย์ : "มีแล้ว เจริญมากกว่านี้มากค่ะ"

ครู : "ขอดูกรุงเทพมหานคร อันเป็นเมืองหลวง ดูความเจริญของประเทศ"

ศิษย์ : "โอ้โฮ ตึกรามบ้านช่องสูง ๆ เต็มไปหมด"

ครู : "สะพานลอยเกลื่อน ยังกะในหนังญี่ปุ่น ไขว่ไปหมด ถนนหนทางดี ผู้คนมากมาย มีวัดมากไหมคะ...?"

ศิษย์ : "มากครับ"

ครู : "แสดงว่าพระพุทธศาสนาเราทรงอยู่ได้แน่นอน ประเทศไทยก็เป็นเอกราชต่อไป"

(ครูถามเด็กชายอายุ ๙ ขวบ และ ๑๑ ขวบ)

ครู : "เอ้าหนู หนูขอบารมีพระพุทธเจ้าช่วยให้เห็นภาพอาชีพของหนูเมื่อโตขึ้นควรจะประกอบอาชีพอะไรดี จึงจะมีความคล่องตัว ร่ำรวย ขอท่านดูภาพนะจ๊ะ เห็นอะไรบอกมา"

ศิษย์ (อายุ ๙ ขวบ) **:** "เห็นเป็นหมอทำฟันครับ"

ศิษย์ (อายุ ๑๑ ขวบ) **:** “เห็นภาพนั่งโต๊ะทำงานเป็นบริษัทครับ”

ครู : “หนูก็ต้องเลือกเรียนอาชีพที่เหมาะสมกับหนูตามที่เห็นในภาพนะจ๊ะ หนูชอบอาชีพที่ปรากฏในภาพไหมจ๊ะ...?”

ศิษย์ : “ชอบครับ”

ครู : “ตั้งใจเรียนนะจ๊ะ ถ้าขัดข้องขึ้นมากราบขอพระจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอให้หนูตัดสินใจถูกแล้วทุกอย่างจะราบรื่น คล่องตัวดี หรือถามท่านพ่อ ท่านแม่ก็ได้ แต่อย่าถามท่านองค์อื่น ๆ พร่ำเพรื่อนะจ๊ะ องค์ไหนเป็นองค์นั้น ท่านพ่อ ท่านแม่ ท่านไม่หลอกลูกนะจ๊ะ ท่านจะช่วยหนู

บั้นปลายของชีวิตทุกคน เราตายแน่ ฉะนั้นเวลานี้ขอบารมีพระพุทธเจ้าท่านช่วยให้เห็นภาพตามความเป็นจริงว่าข้าพระพุทธเจ้าจะตายเมื่ออายุเท่าไร เป็นโรคอะไรตาย ก่อนตายมีอารมณ์ใจเป็นอย่างไร ขอองค์สมเด็จพระจอมไตรช่วยให้เห็นภาพชัด ๆ พระพุทธเจ้าข้า เอ้า..ต่างคนต่างดูของตัวเองนะคะ จะถามทีละคนไป ของคุณมีภาพหรือยังคะ...?”

ศิษย์ : “มีแล้วครับ นอนอยู่”

ครู : “ถามพระท่านซิคะว่า เป็นโรคอะไรตาย...?”

ศิษย์ : “เอามือจับท้อง คงเป็นทางท้อง”

ครู : “ความรู้สึกของใจโรคอะไรคะ...?”

ศิษย์ : “โรคกระเพาะครับ”

ครู : “อายุเท่าไร...?”

ศิษย์ : “๗๐ ปีเศษ ครับ”

ครู : “สถานที่ตายที่บ้าน หรือโรงพยาบาล หรือที่อื่น ๆ คะ...?”

ศิษย์ : “บ้านครับ”

ครู : “เวลานี้ความรู้สึกเราเป็นทิพย์จะบอกได้ว่า อารมณ์ตอนใกล้ตายก่อนหมดลมหายใจเล็กน้อยนั่น เราตัดสินใจยังไงคะ..?

ศิษย์ : “ร่างกายเป็นทุกข์ โลกนี้ไม่มีอะไรดี ขอไปนิพพาน”

ครู : “เมื่อตัดสินใจอย่างนั้นได้แล้ว ดูรอบ ๆ ตัวเราซิคะ มีใครมาบ้างไหม ขอบารมีพระพุทธเจ้าช่วยให้เห็นภาพชัด ๆ”

ศิษย์ : “มากันมากมายเต็มสถานที่”

ครู : “ดูในภาพซิคะ ท่านผู้ใดที่อยู่ใกล้ตัวเราที่สุด...?”

ศิษย์ : “พระพุทธเจ้าประทับยืนอยู่เหนือหัว ท่านแม่ หลวงพ่อมารับ พ่อแม่ข้างบนพรหม เทวดา มารับกันมากครับ”

ครู : “เมื่อคุณเห็นท่านมา คุณออกไปกราบท่านได้ไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ออกไปได้แล้วครับ ก็ไปกราบท่าน”

ครู : “เมื่อออกไปแล้ว กราบพระท่านแล้ว เหลียวมาดูร่างกายเราที่นอนอยู่ซิคะ มันน่ารักไหม อยากจะอยู่ในร่างกายอย่างนี้อีกไหม...?”

ศิษย์ : “ไม่เอาแล้ว”

ครู : “ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะร่างกายที่นอนตายอยู่นั่นแก่ก็เท่านั้น เหี่ยวก็เท่านั้น ทรุดโทรม ไม่มีอะไรน่ารักตรงไหนเลย คุณดูภาพต่อไปเลยค่ะว่าเมื่ออทิสสมานกายออกไปแล้วไปไหนต่อ...?”

ศิษย์ : “ตามพระพุทธเจ้าไป พอเคลื่อนขบวน ก็มีรถทิพย์มารับเป็นแก้วขาวสวย มีเทวดาล้อมรถ ไปนิพพาน”

ครู : “ดีใจไหมคะ ถ้าคุณทรงกำลังใจอย่างวันนี้ได้เรื่อย ๆ ไม่ทิ้งอารมณ์พระนิพพาน ภาพที่เกิดวันนี้ก็เป็นที่พอใจใช่ไหมคะ คนอื่น ๆ เป็นยังไงคะ ขณะที่ถามคนหนึ่งคุณดูภาพของคุณไปด้วยหรือเปล่าคะ...?”

ศิษย์ : “ดูค่ะแต่ดิฉันเป็นโรคลม เป็นลมตาย”

ครู : “ของใครก่อนตายทรมานมาก ๆ มีไหมคะ...?”

ศิษย์ : “มีค่ะ”

ครู : “ถ้าอย่างนั้น ให้ขอบารมีสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าช่วย ขอท่านปู่ ท่านย่า ท่านพญายมราชช่วย ท่านพ่อ ท่านแม่ ขออย่าให้มีความทุกขเวทนาตอนใกล้จะตาย เพื่อจะได้มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ จะได้นึกถึงพระนิพพาน และนึกถึงพระพุทธเจ้าได้ เมื่อขอท่านแล้ว ดูภาพซิคะว่าก่อนตายภาพที่เคยทรมาน บัดนี้มีการเปลี่ยนแปลงหรือยัง...?”

ศิษย์ : “เปลี่ยนไปแล้วครับ ไม่ทรมานมาก จะมีก็นิดหน่อย พอทนได้”

ครู : “ก็ดี กราบขอบพระคุณสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กราบท่านปู่ ท่านย่า ท่านพ่อ ท่านแม่ และท่านพญายมราช ที่ท่านสงเคราะห์เราในครั้งนี้”

ฝึกยถากรรมมุตาญาณ

ครู : "ต่อไปเป็นยถากรรมมุตาญาณ ดูกฎของกรรมที่ทำให้เราได้รับผลเป็นสุขหรือเป็นทุกข์ จากคราวที่แล้วเราทราบว่า เราทำความดีอย่างไรจึงไปเกิดเป็นเทวดา เป็นพรหมได้ และในการเกิดเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน นั่นเพราะเราทำความชั่วอะไรไว้

โดยเฉพาะที่เราเกิดเป็นคนแต่ละชาติก็ไม่เหมือนกันบางชาติเราเกิดเป็นคนรวยเพราะผลของท่าน และบางชาติ เราก็ยากจนเพราะความขี้เหนียว บางชาติเราก็เกิดเป็นคนมียศใหญ่ บางชาติก็เกิดเป็นคนสวย เพราะอานิสงส์ของศีล มีเมตตา แต่บางชาติเราก็เกิดเป็นคนขี้ริ้วขี้เหร่ ไม่สวย เพราะมีใจโหดร้าย ไม่รักษาศีล ขาดเมตตา นี่แตกต่างกันไปแล้วแต่ผลของกรรมที่เราทำไว้ส่วนไหนจะให้ผล ชาตินี้เราเกิดเป็นคนตั้งแต่เล็กจนจำความได้มาจนโตเราก็ต้องพบกับความทุกข์จากการมีร่างกาย เช่น ความป่วยไข้ไม่สบาย นี้เป็นเพราะผลของกรรมอะไร ขอบารมีพระพุทธเจ้าช่วยให้เห็นภาพตามความเป็นจริงพระพุทธเจ้าข้า"

ศิษย์ : "ฆ่าสัตว์"

ครู : "ใช่แล้ว ฆ่าสัตว์ ฆ่าคน ทรมานสัตว์ กรรมประเภทนี้ต้องไปใช้หนี้กันในนรกก่อน พ้นมาก็เป็นเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน มาถึงคนก็รับผลเป็นเศษเล็กน้อยแล้ว ในบางขณะเคยบ้างไหมที่เราถูกคนเขาด่า เขานินทาว่าร้าย ทั้ง ๆ ที่เราไม่ได้ด่าเขา บางทีไม่มีเรื่องอะไรกันด้วยซ้ำไป ก็ถูกกล่าวหาว่าร้าย"

ศิษย์ : "เคยค่ะ"

ครู : "ขอดูภาพซิคะว่า เป็นเพราะผลของกรรมเรื่องอะไร...?"

ศิษย์ : "เราเคยด่าเขาไว้ก่อน"

ครู : “นั่น ดูภาพซิคะ ทำปากยุบยิบ ๆ เราด่าเขาไว้ก่อน พอเขามาด่าเราบ้างเป็นการใช้หนี้ คิดว่าใช้หนี้กันไป ดังนั้นถ้าเราถูกเขาด่า เขานินทา ก็อย่าเพิ่งรีบไปด่าตอบเขา รวบรวมกำลังใจไปหาพระพุทธเจ้า ขอดูภาพในอดีตว่าเราเคยด่าเขาไว้หรือเปล่า ถ้าเคยก็ใช้หนี้กันไป ใจเราก็สบาย ถ้าไม่เคยก็คิดว่า คนที่เขาด่าเรา นินทาว่าร้ายเราโดยไม่มีเหตุผลไม่มีผลอย่างนี้ ตายแล้วเขาจะไปไหน ถ้าเขาต้องไปนรก คุณจะไปโกรธเขาไหมคะ...?”

ศิษย์ : “ไม่โกรธค่ะ”

ครู : “ดีแล้ว เพราะถ้าเราโกรธเขา ก็ไปนรกกับเขาด้วยเอาไหมล่ะ...?”

ศิษย์ : “ไม่เอา”

ครู : “ต่อไปดูภาพของกรรมส่วนดีบ้าง เรามีปัญญามองเห็นผิดชอบชั่วดี และรู้ว่าการให้ทานดี รักษาศีลดี เจริญพระกรรมฐานดี เราฝึกมโนมยิทธิได้ เราไปนิพพานได้โดยเฉพาะเราต้องการนิพพาน ซึ่งเป็นอารมณ์ที่ยากมาก คนทั่ว ๆ ไปน้อยคนที่จะตัดสินใจอย่างเราได้ การตัดสินใจได้อย่างนี้ แวดงว่ามีความดีมาในกาลก่อนจึงให้ผลดลจิตใจให้ใฝ่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความดีที่ส่งผลในโอกาสนี้นั้นเป็นความดีในด้านใดพระพุทธเจ้าข้า ขอดูภาพนะคะ”

ศิษย์ : “มีภาพการให้ทาน สร้างโบสถ์ วิหาร”

ศิษย์ : “สร้างพระ”

ศิษย์ : “ถือศีล เจริญภาวนา”

ศิษย์ : “สงเคราะห์บุคคลยากจน”

ครู : “ขอดูภาพต่อไปเลยนะคะว่าการทำความดีดังกล่าวแล้วแต่ละชาติ จะเป็นการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนาก็ดี เราได้เคยตั้งใจไว้เป็นคำอธิษฐานบ้างไหมว่าการทำบุญคราวนี้ต้องการอะไร ขอบารมีพระพุทธเจ้าช่วยให้เห็นภาพ”

ศิษย์ : "เคยค่ะ อธิษฐานขอไปนิพพาน"

ครู : "นี่แหละ ความตั้งใจว่าเราทำความดีอย่างนี้ ๆ เราต้องการนิพพาน เป็นกำลังส่งผลให้เราต้องการพระนิพพานในชาตินี้ ขอดูภาพอีกทีว่าเคยอธิษฐานแบบนี้มากี่ชาติแล้ว...?"

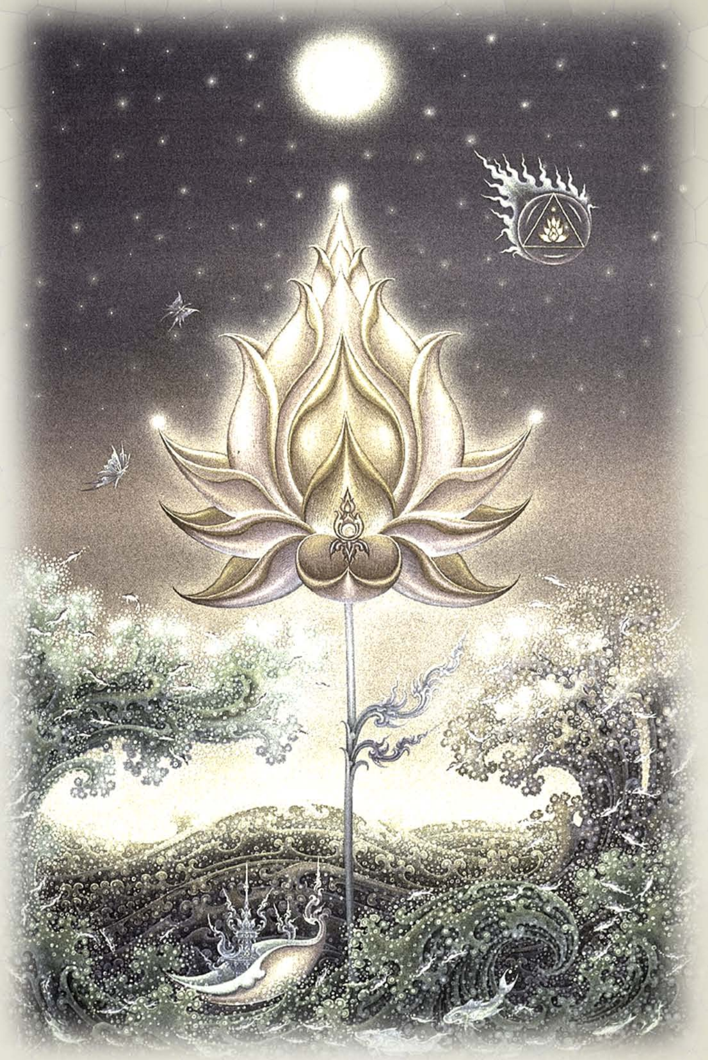
ศิษย์ : "มากมายนับไม่ถ้วยค่ะ"

ครู : "เห็นไหมว่า การทำความดีมีการสะสมกันมาทุกชาติจนกว่ากำลังใจของเราจะเต็ม ก็ถึงพระนิพพานได้ เป็นอันว่าถ้าอะไรก็ตามมันเกิดขึ้นกับเราก็อย่ากังวลใจ ดูต้นเหตุว่าเป็นผลของกรรมด้านใดที่เราทำเอาไว้ ยามนี้เรามีชีวิตอยู่เราต้องรับผลของกรรมทั้งดี และเลว ยามที่เราสบายใจจิตเป็นสุข นั่นแสดงว่าผลกรรมดีในกาลก่อน กำลังให้ผล

เวลาไหนที่เราเกิดกลุ้ม อึดอัด จิตใจไม่สบายทรมาน ความรู้สึกบางครั้งทนแทบไม่ไหวในการทรงชีวิตอยู่ นั่นแสดงว่าขณะนั้นกรรมชั่วในการก่อนกำลังให้ผลอยู่ ตราบใดที่เรายังมีร่างกายอยู่ มันหนีกฎของกรรมไม่พ้นแน่นอน ก็ต้องถือว่า ช่างมัน ให้ผลประเดี๋ยวเดียวก็สลายตัวไป กรรมดีบ้าง ชั่วบ้าง แล้วแต่จังหวะของกรรมที่เราทำมาใจเราก็สบาย ถ้าเรายอมรับความสุข ความทุกข์ว่าเป็นธรรมดาได้ จิตใจก็สบาย

เป็นอันว่าญาณ ๘ ประการ ก็จบเท่านี้ อย่าลืมว่า เราอาศัยทิพจักขุญาณตัวเดียวเท่านั้นในการรู้เรื่องราวต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วโดยสังเขป และท่านที่ฝึกได้แล้วก็จงจำไว้ว่าเรารู้อดีต ปัจจุบัน อนาคตของเรา และของบุคคลอื่นได้นี้ พระท่านห้ามนำไปเป็นหมอดูนะคะ ท่านให้ไว้เพื่อเป็นเครื่องช่วยในการตัดกิเลสเท่านั้น นอกจากเราจะซ้อมอารมณ์ทิพจักขุญาณกับเพื่อนนักปฏิบัติด้วยกันเพื่อความถูกต้องเท่านั้น สำหรับการฝึกญาณ ๘ ก็ขอจบแต่เพียงเท่านี้นะคะ

(จบคำแนะนำในการฝึกญาณ ๘)

“ ตราบใดที่ยังมีผู้ปฏิบัติตามอริยะมรรค มีองค์ ๘
ตราบนั้นโลกนี้จักไม่ว่างจาก พระอรหันต์ ”

พุทธพจน์ ก่อนปรินิพพาน